

Cô Vệ Sĩ Cứng Đầu của Tổng Tài Khó Ưa

Contents

Cô Vệ Sĩ Cứng Đầu của Tổng Tài Khó Ưa	2
1. Giới Thiệu Nhân Vật Chính	2
2. Xem Mắt	2
3. Ngày Đầu Đi Làm	4
4. Đi Siêu Thị	7
5. Đói Bụng	9
6. Đêm Khuya Náo Loạn Ở Biệt Thự	10
7. Dự Tiệc Sinh Nhật Cùng Anh	11
8. Buổi Tiệc Sinh Nhật_1	13
9. Buổi Tiệc Sinh Nhật_2	14
10. Buổi Tiệc Sinh Nhật_3	16
11. Buổi Tiệc Sinh Nhật_4	18
12. Buổi Tiệc Sinh Nhật_5	20
13. Quan Tâm Em!	21
14. Nổi Giận!	23
15. Nổi Giận_2	24
16. Nghỉ Phép	25
17. Đi Chơi_1	27
18. Đi Chơi_2	29
19. Cận Kề Sanh Tử_1	32
20. Cận Kề Sanh Tử_2	35
21. Phụ Nữ Của Thiếu Dương Mà Dám Động	36
22. Chương_2	37
23. Trái Tim Anh Sắp Ngừng Đập Vì Em	39
24. Tra Tấn Bằng Sự Sung Sướng	40
25. Chương_2	41
26. ?rung Động ?	42
27. Động Lòng_2	43
28. Động Lòng_3	44
29. Động Lòng_3	45
30. Em Vợ Gặp Em Chồng	46
31. Em Vợ Gặp Em Chồng	48
32. Duyên Tiền Định_1	50
33. Duyên Tiền Định_1	52
34. Náo Loạn Tại Bar	54
35. Chương_2	55
36. Chương_2	57
37. Chương_3	59
38. Đỉnh Lầy Anh	60
39. Đỉnh Lầy Anh_2	61
40. Đỉnh Lầy Anh_3 (cả	62
41. Tránh Mặt_1	64

42. Dính Lầy Anh _4	65
43. Tránh Mặt _2	66
44. Tránh Mặt _3	67
45. Vợ À Em Là Của Riêng Tôi	69
46. Lễ Ra Mắt Sản Phẩm Mới _ 1	70
47. Lễ Ra Mắt Sản Phẩm Mới _ 2	71
48. Lễ Ra Mắt Sản Phẩm Mới _ 3	73
49. Đau Lòng _ 1	74
50. Đau Lòng _ 2	75

Cô Vệ Sĩ Cứng Đầu của Tổng Tài Khó Ưa

Giới thiệu

Kỳ Thiếu Dương là tổng tài của tập đoàn kinh doanh đá quý lớn nhất nhì quốc tế, có vô số bóng hồng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-ve-si-cung-dau-cua-tong-tai-kho-ua>

1. Giới Thiệu Nhân Vật Chính

_Kỳ Thiếu Dương : 28 tuổi, tổng giám đốc tập đoàn Kỳ Dương , cao 1m85.

Cá tính : ít nói, dứt khoát, ghét nói nhiều, ghét bị đeo bám, lạnh lùng, thích chiếm hữu , thích thời trang, thích trẻ con.

Tài năng : Giỏi võ , bắn súng, giỏi bốn thứ tiếng, bơi lội , đá banh , hát hay , giỏi tin học , nhảy đẹp .

”

Cô Giang Ngữ Thần : 23 tuổi, làm trong công ty đào tạo vệ sĩ chuyên nghiệp cấp quốc tế, chiều cao khá lý tưởng 1m78 , chưa có mảnh tình vắt vai.

Cá tính : Nghịch ngợm, cứng đầu , sâu sắc , tỉ mỉ, mạnh mẽ không bao giờ chịu khuất phục trước khó khăn, ăn mặc khá đơn giản , yêu trẻ con và động vật.

Tài năng : Giỏi 4 môn võ , giỏi bắn súng, khả năng chính xác ở mọi cự ly , bơi giỏi, giỏi ba thứ tiếng, Anh , Nhật, Pháp. Tài năng cá nhân : hát hay, chơi đàn , nhảy đẹp, và thích đá banh.

2. Xem Mắt

Buổi chiều nắng ấm Giang Ngữ Thần đang đứng ở đại sảnh nhà hàng sang trọng tại thành phố J cô cầm lên điện thoại bấm một dãy số, chuông reo hai tiếng bên kia có người bắt máy, Ngữ Thần lên tiếng :

__A lô...Mẹ con Ngừ Thần đây ! Con đến nơi rồi mà sao con không thấy người mẹ hên đâu cả ?

Bên kia điện thoại : ” con vào bên trong có tiệm cape cậu ta ngồi trong đó đấy con”

Ngừ Thần nghe xong lời mẹ , cô chào bà rồi liền cúp điện thoại, cô bước chân vững chắc đi vào bên trong tiệm cape , với dáng người cao ráo, gương mặt tròn trắn mịn, mắt to đen lay láy , sống mũi cao hài hòa với khuôn mặt, mày liễu gọn gàng, với mái tóc dài mượt mà được cô cột cao lên , nhìn cô thật năng động , và càng thêm xinh đẹp , khi cô đi qua đầu thu hút mọi ánh nhìn về phía cô , trang phục cô mặc rất đổi bình thường, quần da bó màu da bò với áo sơ mi ngắn tay màu trắng , ở bên ngoài áo khoác ves màu đen , phía sau lưng cô đeo ba lô màu đen vừa vặn , trên mặt không hề trang điểm .

Mắt cô nhìn chung quanh tìm kiếm người mà như mẹ nói, ánh mắt cô chợt dừng lại ở góc tường , một người đàn ông trẻ đang ngồi có một mình, anh ta cứ nhìn đồng hồ , rồi lại nhìn chung quanh như tìm ai đó , Ngừ Thần suy nghĩ ” chắc là anh ta rồi ” cô nghĩ vậy mà bước nhanh về phía bàn người nam đó.

Cô vừa đến nơi đứng trước mặt anh cô lịch sự đưa bàn tay ra miệng lên tiếng chào : tôi chào anh , Kỳ Phúc Kiên ! Tôi xin lỗi vì đã đến hơi muộn tôi là Ngừ Thần người có hẹn với anh hôm nay.

Kỳ Thiếu Dương nghe cô nói anh lười biếng nhướng mắt lên nhìn cô , gương mặt anh đẹp như điêu khắc, như tỏa ra khí lạnh lùng, anh không lộ ra biểu cảm gì , anh nhếch mép khẽ nói :

__Cô đã tốn kém hết bao nhiêu tiền mua chuộc mẹ tôi để có cuộc gặp ngày hôm nay rồi hử?

__ Tôi nói cho cô biết những loại phụ nữ như các cô đừng mơ tưởng đến gần tôi, chứ mà mơ đến việc kết hôn .

__ ” Cái gì? ”

__ ” Anh vừa nói gì hả? Mua chuộc mẹ anh ư ?”

__ Anh còn đang ngủ mơ sao? Anh nghĩ anh là gì mà tôi phải cần lấy anh hả ? Nếu không vì mẹ tôi bắt buộc tôi tới đây thì có cho vàng cũng đừng mơ tôi gặp mặt, hử cái người tự cao tự đại, phách lối khó ưa, tôi nguyện rửa anh ể đến chết già cũng không ai thêm lấy .

Thiếu Dương gương mặt lúc này đen như cục than , đôi chân mày chau lại vì tức giận , mắt anh mở to nhìn cái miệng cô thao thao bất tuyệt mà mẩn anh , cô gái này lá gan quả rất lớn , từ trước đến giờ chưa ai dám ăn nói với anh như thế này , anh nhìn cô liền nói :

__Không phải cô nhiều tiền lắm sao , cứ tặng đồ cho mẹ tôi không phải mua chuộc thì gọi là gì hả? .

Ngừ Thần cười nhẹ nói : anh chưa già mà bị lẫn sao , tôi nghe mẹ của tôi nói mẹ anh đã bệnh mất lâu rồi , vậy còn mẹ nào để tôi mua chuộc hả ? Hay ba anh cưới thêm người nữa? Cô nói xong miệng cười tươi khi hạ được anh.

Thiếu Dương trợn mắt nhìn cô anh hét to : ” cô gái này nói năng bậy gì vậy hả? Mẹ tôi còn sống khỏe mạnh mất khi nào chứ cô muốn chết hả dám ăn nói như vậy ?

Vì tiếng hét của anh mà làm mọi người đang ngồi trong tiệm cape đều giật mình , bao nhiêu cặp mắt đều nhìn về phía hai người họ.

Ngừ Thần đâm chiêu suy nghĩ ” hay là mình lộn người ta” Cô quyết định hỏi cho rõ ràng, ánh mắt cô nhìn về phía anh giọng nói có phần nhẹ hơn :

Anh xin cho tôi hỏi , anh có phải là Kỳ Phúc Kiên , con trai của ông Kỳ Gia Định không? Anh là kỹ sư xây dựng đúng không?

Kỳ Thiếu Dương nghe cô hỏi anh biết đã có sự nhầm lẫn ở đây rồi, anh từ tốn trả lời :

__Tôi cũng họ Kỳ nhưng tên là Thiếu Dương , tôi kinh doanh không phải kỹ sư xây dựng , và tôi còn cha mẹ đầy đủ .

Ngừ Thần nghe anh nói xong gương mặt cô đỏ lên vì quá ngại , cô lí nhí nhìn anh nói :

— Tôi thật sự xin lỗi anh , tôi đã làm người rồi, thật sự là rất xin lỗi anh , cô cuối đầu nhận lỗi, rồi muốn quay lưng mà rời khỏi , nhưng bước chân chưa kịp bước thì cánh tay cô đã bị anh nắm kéo lại.

Thiếu Dương lên tiếng nói : ” cô Ngữ Thần tôi có việc muốn bàn với cô , đều có lợi cho cả cô và tôi đó” .

Cô quay lưng lại nhìn anh ngạc nhiên , cô ngồi xuống ghế nhìn anh nói :

— Anh nói rõ đi việc gì? Thiếu Dương cười nhẹ nói : “Cô đóng giả là vợ sắp cưới của tôi , trước mặt mẹ cô cũng y như vậy, người lớn thấy chúng ta đã có đôi thì sẽ không ép chúng ta đi xem mắt nữa, như vậy sẽ rất tốt cho hai ta rồi, cô Ngữ Thần thấy thế nào? ” Khi nào cần gặp mặt người lớn tôi sẽ gọi cho cô chuẩn bị , còn ngoài ra sẽ không ai phiền đến ai cả.

Ngữ Thần nghe xong suy nghĩ hồi lâu liền gật đầu đồng ý , anh liền gọi điện thoại cho bạn anh soạn hợp đồng mang đến cho anh , chưa đầy nửa tiếng đã có người cầm hợp đồng đến , anh liền ký vào, rồi đưa sang cô , Ngữ Thần xem xét kỹ càng rồi mới ký vào, anh nhìn cô cười tươi nói :

Cô cho tôi mượn điện thoại chút , cô không nghĩ ngại nhiều liền đưa điện thoại cho anh , tay anh bấm trên bàn phím làm gì đó rồi liền trả lại cho cô.

Cô nhìn đồng hồ thời gian không còn sớm nữa nên cô xin phép đi về , anh gật nhẹ đầu chào cô , anh đứng đây nhìn dáng cô rời đi mà miệng nở nụ cười tươi, trong lòng anh thầm nghĩ ” cô bé em rất thú vị, rất đáng yêu, tôi sẽ không để em thoát khỏi tay của tôi đâu , chúng ta sẽ còn phải gặp nhau thường xuyên thôi.

3. Ngày Đầu Đi Làm

Kỳ Thiếu Dương sau khi Ngữ Thần rời đi không lâu anh cũng gọi tính tiền rồi cũng rời đi .

Anh đi ra bãi xe ngồi vào chiếc siêu xe hiệu McLaren P1 GTR màu trắng sang trọng , anh chợt nhớ đến một việc tay liền cầm lên điện thoại bấm một dãy số tiếng chuông điện thoại reo lên ba tiếng bên đầu dây kia có người bắt máy Thiếu Dương liền lên tiếng :

—Alô ! Gia Phong cậu đang ở đâu vậy ? Tôi gửi số điện thoại của người này qua cho cậu , trong vòng một tiếng đồng hồ, cậu phải cho tôi biết rõ thông tin cá nhân của cô gái này , một tiếng sau gặp cậu tại biệt thự riêng của tôi , Thiếu Dương nói xong anh liền cúp máy , anh không cho người bạn kia có cơ hội nói câu nào.

Lâm Gia Phong bên này gương mặt anh đen thui như đấm , miệng anh lầm bầm ” tên Thiếu Dương chết bầm kia , lúc muốn hấn nói thì hấn không nói , lúc cần hấn im lặng thì hấn nói thao thao bất tuyệt, không cho mình hỏi câu nào, đang hưởng thụ nghỉ ngơi chưa được bao lâu , giờ lại có việc làm , mà sao kì vậy ta ? Mình là luật sư danh tiếng quốc tế , chứ có phải thám tử đâu mà tên thú vị đó bắt mình điều tra người chứ?...haiza ! Thật là tức chết cái tên thú vị Thiếu Dương này mà ”.

Gia Phong mắng chửi đã cái miệng xong , anh liền mở máy tính ra điều tra thông tin về người mà tên thú vị kia bảo, hơn hai mươi phút trôi qua cuối cùng Gia Phong cũng có đầy đủ thông tin của cô gái này , cả hình ảnh của cô , Gia Phong nhìn hình của Ngữ Thần anh không cầm lòng được mà thốt ra lời khen ” oa cô bé này đáng yêu quá đi mất, cô bé tôi thích cô mất rồi nha” .

Gia Phong cất hồ sơ về cô vào túi , anh đi vào trong tắm thay đồ liền ra chiếc siêu xe của mình lao nhanh đến biệt thự của Thiếu Dương.

Kỳ Thiếu Dương lúc này anh cũng vừa tắm xong , anh mặc trên người bộ đồ ở nhà , quần sọc ngắn màu trắng , cùng áo sơ mi ngắn tay cùng màu , hai nút áo trên mở bung ra làm lộ ra vòng ngực săn chắc , làn da trắng sáng nhìn anh càng thêm quyến rũ mê người , đi đến quầy rượu Thiếu Dương rót một ly rượu đỏ cho mình, cầm ly rượu đưa lên miệng uống một ngụm , trong đầu anh giờ hiện lên gương mặt của cô gái lúc trưa gặp mặt , anh nhớ lại khi cô giận dữ , cái miệng chu lên mà mắt anh xối xả, thật là dễ thương quá , Thiếu Dương chợt cười nhẹ khi vừa nghĩ đến cô bé đó. Có tiếng bước chân đi vào anh biết là Gia Phong đã đến.

Thiếu Dương ngồi xuống ghế lúc này Gia Phong cũng vừa bước vào Gia Phong nở nụ cười tươi nhìn Thiếu Dương buồn lời nói đùa :

__Thiếu Dương ! Cậu cũng ác vừa phải thôi chứ, tôi mới được nghỉ phép có ba ngày mà đã bị cậu triệu hồi rồi , mà tôi nói cậu điều này , cô bé cậu bảo tôi điều tra , cô bé ấy đáng yêu quá đi mất , tôi thích cô ấy rồi đấy , nếu cậu có thù oán gì với cô ấy , thì hãy vì tôi mà nhẹ tay , để tôi chăm sóc cho cô ấy.

__Rầm!

Thiếu Dương nét mặt giận dữ bàn tay đập xuống bàn cái mạnh , Gia Phong đang hứng chí nói , bị tiếng đập bàn bất ngờ mà giật cả mình , phản xạ tự nhiên cả người anh liền nhảy ra xa vùng nguy hiểm hai thước .

Gia Phong cái mặt vô tội , ngơ ngác nhìn Thiếu Dương đang nổi cơn thịnh nộ , Gia Phong lí nhí nhìn Thiếu Dương hỏi :

__Cậu bị làm sao vậy? Cô gái đó chọc ghẹo gì cậu sao mà cậu nổi giận giữ vậy chứ ?.

Thiếu Dương trừng mắt nhìn Gia Phong miệng nghiến răng nói : ” người chọc tôi nổi giận là cậu đó ”.

__Hả ! ” Cậu có nhầm lẫn gì không? Tôi chọc cậu khi nào? ”.

__Gia Phong ! Cậu hãy nghe cho rõ lời tôi đây.

__Người con gái đó là người của tôi ! Nên cậu biết khôn đừng có chạm vào, nếu không cậu sẽ biết thế nào là khổ , đừng trách tại sao bạn với nhau mà tôi không báo trước .

Gia Phong há rộng miệng , mắt mở to hết cỡ nhìn Thiếu Dương anh hoảng hốt vì lời nói của bạn mình , năm phút sau Gia Phong mới tỉnh táo lại anh nhìn Thiếu Dương nói :

__ Thì ra là bạn của tôi cũng biết thích con gái rồi , ời tôi mừng quá đi , Gia Phong bước tới gần Thiếu Dương hai cánh tay vỗ nhẹ vai bạn cười tươi nói : ” cậu cứ an tâm, tại tôi không biết nên chọc ghẹo cậu thôi , cậu thích cô bé này tôi ủng hộ cậu , thôi chúng ta nói về lai lịch của cô gái của cậu đi , tôi thấy lý lịch của cô ấy khá sạch sẽ đó .

Bàn tay Thiếu Dương cầm lên sấp hồ sơ do Gia Phong đưa, anh xem thật kỹ liền cười tươi , anh nhìn sang Gia Phong nói : ” cậu sáng mai qua bên công ty vệ sĩ tuyển vệ sĩ riêng cho tôi , nhớ phải là cô ấy, và phải nói cho giám đốc bên đó rõ tôi cần cô ấy bảo vệ bên tôi 24 giờ , không được rời đi , trừ việc gia đình gấp mà thôi , cậu nhớ nói chúng ta sẽ trả lương thật tiếp cho cô ấy , khỏi cần thông qua công ty , cậu hiểu ý của tôi chứ ? ”

__ Cho cô ấy hưởng tất cả quyền lợi mà một phó tổng giám đốc có được , điều này chỉ có cậu biết , hồ sơ của cô ấy đưa cho tôi giữ , Gia Phong ngồi nghe mà đầu gật liên tục , thiếu điều sắp gãy cổ , cuối cùng Thiếu Dương cũng nói xong câu cuối : ” cậu đi làm hồ sơ nhanh đi , tôi muốn đầu giờ trưa ngày mai cô ấy phải có mặt trong phòng làm việc của tôi ở công ty ” .

__ Gia Phong nét mặt đau khổ nhìn Thiếu Dương nói : ” rồi tôi đã hiểu , nhưng giờ tôi đói bụng quá , cậu cho tôi ăn cái gì được không ?” .

Thiếu Dương nhìn người trước mặt đang bày ra bộ mặt đáng thương , Thiếu Dương nhìn mà muốn cười , anh đứng lên nhìn Gia Phong khẽ nói : ” cậu theo tôi xuống bếp , tôi nấu mì thịt bò cho cậu và tôi ăn ” nói xong Thiếu Dương quay lưng đi về hướng bếp , Gia Phong cũng vội đi theo sao , anh ngồi vào ghế ở bàn ăn mà chờ đợi .

Sau mười lăm phút Thiếu Dương cầm trên tay hai tô mì nóng hổi bốc ra bàn , Gia Phong mừng rỡ ríu rít cầm ơn bạn mình , rồi liền cầm đũa mà ăn ngấu nghiến .

Buổi ăn tối cũng xong Gia Phong lười đi về nên đi vào phòng dành cho khách mà ngủ , Thiếu Dương cũng vui vẻ mà đi ngủ anh mong sao trời mau sáng để anh mau được gặp mặt cô bé kia , anh đã chuẩn bị những trò để trị cái tội cô dám mắng anh .

Tại công ty đào tạo vệ sĩ Ngừ Thần đang đứng nghe tổng giám đốc giao việc cho cô : ” vậy là em phải qua bên công ty đó nhận việc liền bây giờ sao anh? ”

Tổng giám đốc Trần Khanh nhìn Ngữ Thần gật nhẹ đầu , cô đã hiểu Ngữ Thần cuối đầu chào Tổng giám đốc rồi liền lui ra ngoài sắp xếp ít đồ dùng vào ba lô rồi đi ra bãi xe , lấy chiếc moto của cô trèo lên nổ máy phóng đi hướng tập đoàn Kỳ Dương mà đến .

Tại đại sảnh của tập đoàn Kỳ Dương , Gia Phong đang đứng đợi cô , chân Ngữ Thần vừa bước vào đại sảnh bao ánh mắt đều nhìn về phía cô , Gia Phong đã nhìn thấy cô anh bước tới gần đưa bàn tay về phía cô chào hỏi :

— ” Cô Ngữ Thần đứng không ?”

Ngữ Thần liền gật đầu ,Gia Phong nói tiếp : tôi là Gia Phong luật sư đại diện của công ty , xin mời cô lên phòng làm việc của tổng giám đốc , anh ấy đang chờ cô.

Ngữ Thần không nói gì cô gật đầu và đi theo Gia Phong vào thang máy , thang bấm lên tầng 50 thì ngừng lại hai người cùng bước ra , cô nhìn chung quanh trong đầu thầm khen ” ở đây thiết kế đẹp và sang trọng quá ” Gia Phong mở cánh cửa phòng cho cô đi vào , anh cũng theo sau , bên trong cách bài trí đơn giản, nhưng nhìn thật đẹp cô ngơ ngác đứng nhìn.

Bất ngờ giọng nói vang lên làm Ngữ Thần giật mình , cô liền quay sang người vừa nói : ” chào vợ sắp cưới của tôi, hai ta lại gặp nhau rồi ” .

Ngữ Thần nghe lời nói cô liền nhìn kỹ lại .

— Hả ! Tại sao lại là anh? Thiếu Dương nhìn cô kinh ngạc anh liền cười nhẹ , chân bước đến gần bên cô miệng khẽ nói : Anh là tổng giám đốc công ty này, và anh cần vệ sĩ bảo vệ , nhưng anh không ngờ người công ty cử đến lại là em, thật là chúng ta có duyên quá rồi.

Gia Phong đang uống trà nghe Thiếu Dương nói anh liền phụng hết trà ra ngoài , Thiếu Dương nhìn một màn trước mắt của Gia Phong đôi chân mày anh chau lại , khó chịu lên tiếng :

— Gia Phong ! Cậu còn bé lắm sao ? Uống trà mà cũng đổ như vậy à ? .

Ngữ Thần lúc này lên tiếng xeng ngang vào : ở công ty này có quy định gì xin cho tôi biết , và anh cần tôi phải làm theo những gì anh hãy nói ra cho tôi rõ mà làm việc.

Nghe cô nói vậy anh liền nghiêm mặt nói : em ngồi xuống ghế đi tôi triển khai một số điều , dứt lời hai người cùng ngồi xuống ghế.

— Thứ nhất em làm việc chỉ cần nghe lệnh từ tôi thôi không nghe bất cứ ai.

— Điều thứ hai , em lúc nào cũng phải ở bên bảo vệ tôi, bất cứ mọi nơi .

— Điều thứ ba em phải lo pha cafe những khi tôi cần, đến giờ cơm em phải ăn cùng tôi ở trong này không xuống căn tin.

— Điều thứ tư về nhà em phải nấu cơm cho tôi ăn , tối ngủ cùng phòng với tôi , nhưng khác giường, em hãy an tâm.

Ngữ Thần bực mình lên tiếng hỏi : tại sao tôi phải ngủ cùng phòng chứ?

Thiếu Dương nét mặt bình thản đáp : vì tôi sợ bị ám sát.

Nghe anh trả lời cô cứng họng , không biết nói sao nữa , trách nhiệm của vệ sĩ nên phải đành chịu thôi, Ngữ Thần gật nhẹ đầu tỏ ý chấp nhận.

Thiếu Dương lại nói : còn điều thứ sáu, đi làm phải mặc váy , lần này thì Ngữ Thần liền nhanh la lớn : không được, tôi không thể mặc váy , là vệ sĩ bất cứ lúc nào cũng có thể đánh nhau , mặc váy sẽ rất bất tiện , nếu anh không đồng ý thì xin mời tuyển người khác , nói xong cô đứng lên ý muốn rời đi .

Thiếu Dương liền đưa tay nắm tay cô kéo lại , anh cười nhẹ liền nói : được vậy không mặc váy, em làm gì mà nóng tính như vậy kia chứ , em chuẩn bị lát đi siêu thị với tôi , cô không nói gì chỉ nhẹ gật đầu.

Gia Phong ngồi kế mà cười trong lòng anh suy nghĩ ” cái tên này ghê thật, muốn nhốt cô bé ở bên mình nên bài trò đủ thứ ”.

4. Đi Siêu Thị

Ngữ Thần đi ra khỏi phòng làm việc của Thiếu Dương cô gọi một cuộc điện thoại cho mẹ , cô báo với mẹ về công việc mới này do công ty giao , nên sau này một tuần cô mới về nhà được , mẹ cô không vui vì điều đó , nhưng bà biết không thể nói được con gái , vì công việc này cô rất yêu thích .

Ngữ Thần trở vào phòng liền thấy được cặp mắt sắc bén của tên kia nhìn vào mình tỏ ý không vui , anh nhìn cô khó chịu lên tiếng hỏi :

_Em đi ra gọi điện thoại cho ai mà lâu vậy?

Ngữ Thần không vui vì câu hỏi của anh , cô nhìn thấy anh đáp :

_Chuyện đó là việc riêng của tôi , không cần thiết phải nói cho Kỳ tổng biết , anh cũng không có quyền xen vào đâu ạ.

Thiếu Dương trợn to mắt nhìn cô miệng nghiêng răng nói : ” em hay lắm, dám nói chuyện với tôi bằng cái giọng đó ”

Gia Phong ngồi đó nghe hai người đấu khẩu , anh ôm miệng cười khoái chí , Thiếu Dương tức giận nhìn sang Gia Phong hét lớn :

_Gia Phong! Cậu không cần phải làm việc sao mà ngồi đó cười hả ? .

Gia Phong ngừng cười , liền đứng lên rời khỏi ghế , miệng vừa cười nhẹ vừa nói : ” Thiếu Dương cậu đừng có nổi nóng tôi đi ra làm việc đây ” Gia Phong gạt đầu chào Ngữ Thần rồi liền nhanh chạy ra khỏi phòng .

Trong phòng giờ chỉ còn có anh và cô , anh tức giận đi sang bàn làm việc , ngồi xuống cuối đầu vào đóng hồ sơ mà làm , cô thấy vậy liền đi ra phía sau lưng anh im lặng đứng vào một góc để bảo vệ cho anh , đó cũng là một phần trong công việc của cô.

Một lúc sau cửa phòng làm việc của anh có tiếng gõ , anh lên tiếng cho người đó vào , cửa phòng vừa mở thì mùi nước hoa nồng nặc bay vào , một cô gái đáng người bốc lửa , gương mặt có nét đẹp , nhưng phần đánh dày quá , son môi đỏ chót, mái tóc nhuộm vàng rất thời trang , trên người mặc đầm phục vụ vest văn phòng , nhưng váy hơi ngắn , cô bước vào ánh mắt liền nhìn đến vị tổng tài đẹp trai ngồi kia , cô nàng lên tiếng nói :

Tổng giám đốc đây có vài hồ sơ cần ngài ký dùm ạ , vừa nói cô bước đến trước mặt, nhẹ nhàng đặt hồ sơ lên bàn của Thiếu Dương , anh không ngước lên nhìn cô , nhưng miệng lại khẽ lên tiếng nói :

_Cô đi về bộ phận làm việc đi , xong sẽ gọi lên lấy , nói xong ý anh vẫn tiếp tục làm việc , Lục Di Tử nghe anh nói cô liền cuối đầu chào anh , trước khi đi ra , ánh mắt sắc bén liếc nhìn Ngữ Thần đang đứng trong góc bằng thái độ không thiện cảm rồi mới quay lưng rời khỏi phòng tổng giám đốc.

Anh mãi lo làm việc khi ngó lại thì đã hơn 5 giờ chiều rồi , anh lúc này mới chợt nhớ đến cô bé của anh , anh quay ra sau tìm cô , anh nhìn thấy cô vẫn đứng yên ở đó chờ anh , Thiếu Dương lên tiếng nói với cô :

_ Em đi rửa mặt đi rồi đi siêu thị với tôi , Ngữ Thần không nói gì chỉ gạt đầu liền đi vào trong rửa mặt .

Vài phút sau cô bước ra lúc này anh đã chuẩn bị xong , cô lấy ba lô của mình đeo lên vai , liền bước theo sau anh .

Hai người một trước, một sau đi trên đại sảnh công ty , mỗi người đẹp một vẻ , nhưng họ có một điểm rất chung , cả hai gương mặt đều lạnh lùng không thể tả , các nhân viên đều phải tránh xa không dám đi gần , ra khỏi cửa cô đi đến mở cửa xe cho anh , cô nhẹ nhàng đóng cửa lại , rồi đi sang chiếc moto của mình ý định nổ máy .

Anh liền bước xuống xe nhìn cô giọng anh bực bội lên tiếng :

_Cô đang làm cái gì vậy ? Nghe anh hỏi cô liền xuống xe đi đến gần anh trả lời :

_Thì tôi đi siêu thị với anh chứ còn làm gì.

Anh châu mày khó chịu nói : ” cô đi xe riêng lỡ tôi bị người ám sát thì làm sao đây hửm ?

_Tôi ra thêm một điều luật , từ nay về sau cô phải đi cùng xe với tôi không được đi riêng có nhớ không ? .

Ngữ Thần trong lòng rất bức mình nhưng đành phải im lặng mà làm theo , vì đây là công việc của cô , anh nói xong bước vào xe ngồi , cô cũng ngồi vào ghế kế bên , xe bắt đầu chuyển bánh , cô không nhìn anh mắt chỉ nhìn ra phía kính xe .

Anh nhìn thái độ của cô bức tức miệng khẽ nhếch mép cười , mắt anh vẫn luôn nhìn về gương mặt xinh xắn của cô , tim anh từ khi gặp cô nó vẫn luôn đập loạn nhịp không thể kiểm soát được .

Tại siêu thị Ngữ Thần tay đẩy xe dừng đồ đã chọn mua , còn Thiếu Dương anh ung dung bước đi lựa chọn rồi lấy bỏ vào xe đẩy , mới gần nửa tiếng thôi mà xe của cô đã chất đầy các thứ , từ thực phẩm đến đồ dùng nhà bếp, rồi quần áo , cô nhìn mà muốn xỉu .

Cuối cùng anh cũng mua xong , đến quầy tính tiền , anh đưa ra thẻ vàng để cô thu ngân cả tính tiền , tất cả đồ được cho vào túi , nhưng trời ơi có tất cả là 9 cái túi cô dùng hai tay ,cả cổ , cả vai mới có thể xách được hết , ấy vậy mà tên đàn ông kia vẫn bình thản bước đi không hề có tâm xách phụ .

Đang bước đi chợt anh dừng lại , anh rẽ vào gang hàng cape , anh quay sang cô lên tiếng : ” em uống cape đá hay nóng ? .

Ngữ Thần bức bối trả lời : ” đá và loại nào cũng được ” anh liền quay sang người bán nói gì đó ít giây sau anh bước ra trên tay cầm hai ly cape , dừng lại trước mặt cô anh cười tươi nói :

_ Tôi đút cho em uống nha , với tình trạng hiện giờ em không thể tự uống được rồi , anh nói xong không cần biết cô có đồng ý hay không , anh đưa ống hút đến môi cô , mặc dù không vui nhưng vì khát quá nên cô cũng im lặng mà hút một hơi cape vào bụng.

Nhưng khi đã uống xong cô liền giật mình, hình như trong cape có vị rượu thì phải , lúc này anh đang uống cape trong ly của anh , bước chân vẫn bình ổn đi , cô vội bước nhanh theo lên tiếng hỏi : ” anh mua cape cho tôi loại gì vậy ?” .

Anh bình thản trả lời : ah tôi mua cape có pha chút rượu rum vào , em thấy có ngon không ? .

Cô khổ sở trong lòng , cô không uống được rượu nha , trong người cô hiện giờ bắt đầu nóng lên , đầu xoay vòng vòng , hai má của cô giờ đây ửng đỏ .

Ngữ Thần bước đi hơi nghiêng ngữa , trên tay còn xách nhiều đồ , cô cố gắng bước đi theo anh , nhưng khi vừa ra đến bên ngoài cửa siêu thị cô chóng mặt liền té ngã , trong lúc người cô sắp tiếp đất thì có hai cánh tay ôm lấy người cô giữ lại , tiếng Thiếu Dương lo lắng nhìn cô hỏi :

_” Em bị làm sao vậy ?” Ngữ Thần ráng nhướn mắt nhìn anh , cô nhẹ nhàng lên tiếng đáp : “tôi không uống được rượu ” nói xong cô mệt mỏi nhắm mắt , tài xế của anh vừa cho xe chạy đến trước cửa siêu thị , anh thấy tình cảnh trước mắt , liền bước xuống xe , vác đồ vào xe để , rồi mở cửa xe , anh ý muốn đưa tay bế Ngữ Thần lên xe , lúc này Thiếu Dương giọng không vui nói :

_Không cần cậu lo , tôi sẽ lo cho cô ấy , tôi cầm cậu đựng vào người con gái của tôi .

Tài xế giật mình hoảng sợ vì câu nói của ông chủ , anh liền lui ra xa. Thiếu Dương vội bế cô vào xe , anh để cô nằm vào trong lòng mình ôm chặt , anh lên tiếng :

_” Về biệt thự của tôi ” .

5. Đói Bụng

Không bao lâu xe chở Kỳ Thiếu Dương đã về đến biệt thự riêng trên núi của anh , các vệ sĩ gác cổng nhanh tay mở cửa xe hơi , anh vẫn ôn nhu ôm cô trong lòng đi thẳng vào bên trong biệt thự .

Anh liền ôm cô về phòng của anh , bên trong phòng , anh đã đặt thêm một cái giường kế bên giường của anh chỉ cách nhau một tấm màn ngăn chính giữa , anh chu đáo mua cho cô một bàn trang điểm và cả tủ quần áo , nhưng chỉ có đồ mặc ở nhà , vì anh chưa biết rõ sở thích của cô .

Anh đặt Ngử Thần lên giường của cô , đắp chăn cẩn thận cho cô , anh ngồi xuống mép giường ngắm nhìn cô đang ngủ say , đôi má ửng hồng do rượu nhìn cô càng xinh đẹp và cuốn hút, miệng anh chợt cười tươi , bàn tay anh vuốt nhẹ những sợi tóc vương trên mặt cô , đôi môi mềm mại hồng hồng , anh không kìm nén được lòng mình anh liền cúi xuống hôn lên cánh môi xinh đẹp của cô , lưỡi anh liếm nhẹ lên môi cô , cạy mở môi tiến vào bên trong say mê mút lấy vị thơm ngọt ngào của cô .

Trong lúc ngủ Ngử Thần cảm giác hơi thở bị một nhọc , cô vô thức nhăn mày khó chịu . Thiếu Dương giật mình liền rời ra môi cô , anh sợ cô tỉnh dậy thấy một màn anh cướp hôn , thì mặt mũi anh không biết để đâu.

Thiếu Dương luyến tiếc nhìn cô rồi quay lưng vào bên trong để tắm rửa , ít phút sau anh bước ra trên người mặc bộ đồ ở nhà nhẹ nhàng áo thun màu xám tro , quần thể thao cùng màu , anh bước nhẹ nhàng rời khỏi phòng , đi xuống bếp làm vài món ăn , vì bao tử nó đang biểu tình.

Sao ít phút anh cũng làm xong hai phần cơm chiên với hải sản, anh cắt dậy lại một phần để cho Ngử Thần khi nào dậy đói cô ăn , Thiếu Dương ngồi xuống ghế nơi bàn ăn cơm anh từ tốn ăn phần cơm của mình , ăn xong anh lại đến phòng sách mà làm việc.

Sau một giấc ngủ ngon đến tận 5 tiếng Ngử Thần bị cơn đói hành hạ buộc lòng cô phải thức dậy .

Vừa mở mắt ra khung cảnh trước mắt làm Ngử Thần giật mình lo lắng , bước vội xuống giường , cô nhìn quần áo trên người mình , cô thở một hơi nhẹ nhàng khi thấy vẫn còn nguyên vẹn , bước chân nhẹ đi chung quanh phòng xem xét , Ngử Thần thêm một lần nữa giật mình khi thấy tên khó ưa Kỳ Thiếu Dương đang ngủ say bên chiếc giường kế bên , cuối cùng cô cũng hiểu ra , đây là nhà của tên khó ưa này , đang suy nghĩ thì cái bụng cô nó sôi lên ùn ục , mặt cô nhăn nhó vì bụng đói quá , không thèm nhìn tên đó nữa phải đi xuống nhà bếp tìm cái gì ăn trước đã.

Bước chân trần cô nhẹ nhàng mở cửa rời khỏi phòng , cô đi lần theo hướng hành lang , và ánh đèn cô đi xuống cầu thang gỗ xuống tầng trệt , loay hoay một hồi cuối cùng cũng tìm được bếp , cô nhìn thấy trên bàn ăn có cái đĩa được dậy lại , Ngử Thần bấm bụng mở ra xem , “oa thật là ngon quá đi ” cô连连 khen ngợi đĩa cơm trước mặt , dù có nguội nhưng không sao , có ăn là được rồi.

Ngử Thần liền ngồi xuống ghế ăn ngon lành , nhưng khi đang yên lặng ăn cơm thì bất ngờ một giọng nói vang lên : ” em ăn cơm thấy ngon không? ” tiếng nói phát ra từ phía sau lưng làm Ngử Thần giật mình làm rớt cả muỗng cơm trên tay , và một họng cơm chưa kịp nuốt xuống , vì bất ngờ mà nghẹn lại ngay cổ họng .

Vì bị nghẹn mà cả gương mặt cô đỏ , hai mắt trợn trừng , hơi thở gấp gáp khó khăn , Thiếu Dương thấy vậy vội chạy đến tủ lạnh rót cho cô ly nước, Ngử Thần cầm ly nước liền uống , bàn tay kia vuốt trước cổ họng , cơm đã được nuốt xuống , hơi thở trở lại bình thường , lúc này cô nhìn sang Thiếu Dương gương mặt cô tức giận miệng liền hét to :

— Anh đang làm cái trò gì vậy hả?

Anh muốn giết người hay sao ? Mà tự đứng lại đi không tiếng động rồi còn đứng phía sau lưng tôi rồi bắt ngờ lên tiếng nữa chứ , bây giờ anh muốn cái gì...hả?.

Thiếu Dương nhìn vẻ tức giận của cô trong lòng thầm cười , nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ bình thản lạnh lùng , anh nhìn cô miệng khẽ đáp :

— Đây là nhà của tôi mà , tôi muốn đi mạnh hay nhẹ là quyền của tôi, em làm sao lại có ý kiến ? .

” Ôi trời ơi cái tên khó ưa này ”

Ngữ Thần nghe anh nói mặt cô giận đến tái xanh , hai bàn tay nắm lại thành nắm đấm, hai mắt cô trợn nhìn anh , cô bất ngờ tung một đòn vào bụng anh .

Bốp

Bị đánh bất ngờ anh không kịp trở tay , bị đau hai tay anh ôm bụng , gương mặt đỏ ngầu anh nhìn thấy cô bước đi , anh tức giận hét to :

__ Ngữ Thần em đứng lại đó cho tôi! .

6. Đêm Khuya Náo Loạn Ở Biệt Thự

Mặc cho Thiếu Dương gào to Ngữ Thần càng bước nhanh hơn , vừa đi miệng cô vừa đáp lại anh :

__ Tôi đâu có ngu mà đứng lại cho anh bắt , có bản lĩnh thì chạy theo mà bắt tôi đi .

__ Cái gì !

Thiếu Dương nghe lời của cô anh nổi giận , tung người phóng đến phía sau cô , bàn tay anh đưa ra ý muốn chụp lấy bờ vai của Ngữ Thần , nhưng cô động tác nhanh nhẹn né được , anh ngược lại bị cô bẻ khóa lại cánh tay anh ra sau , Thiếu Dương không chịu thua , anh ra đòn tấn công ngược lại và hóa giải đòn khóa của cô.

Hai người cứ rượt đuổi rồi đánh nhau , cô hết nhảy lên bàn , rồi tới anh phóng lên ghế , hai người đánh nhau làm bàn ghế ngã xuống dưới gạch tạo ra tiếng rất lớn , các vệ sĩ nghe tiếng lớn ở bên trong họ lo lắng liền mở cửa chạy vào.

Ôi thôi một cảnh tượng trước mắt làm đám vệ sĩ ngu người đứng ngay đơ không biết phải làm gì .

Ngữ Thần thấy cửa mở cô liền phóng ra bên ngoài , Thiếu Dương thấy vậy liền chạy theo , hai người một trước một sau rượt nhau chạy hết khuôn viên của căn biệt thự , lâu lâu Ngữ Thần còn quay lại le lưỡi chọc quê anh , nhìn cô như vậy cơn giận của anh nó không cánh mà bay mất , bây giờ anh rượt cô nhìn hai người như là đôi tình nhân đang đùa giỡn vậy .

Trong biệt thự phía sau có một hồ bơi lớn , nhưng trời thì tối mà nơi đó thì không có mở đèn , hai người mãi lo người chạy, người rượt không ai chú ý phía trước là gì , cô lúc này đang quay đầu lại le lưỡi chọc ghẹo anh , khi cô quay lại phía trước thì cô không kịp né được .

__Á.....á.....tùm.

Cả người Ngữ Thần lộn thẳng xuống dưới hồ bơi , lúc anh phát hiện vội đưa tay ra nắm giữ cô lại , nhưng đã không kịp rồi .

Ngữ Thần bơi rất giỏi nên việc này không là gì với cô , nhưng trời thì đã khuya , tháng này lại là sang đông , cô đứng dưới nước mà run rẩy .

Hắt xì..... Hắt xì.

Lúc thấy cô rớt xuống hồ thì anh mỉm cười đắc ý , nhưng giờ thấy cô hắt hơi như vậy anh lại rất lo lắng , lo cho cô sẽ bị cảm lạnh mất .

Về mặt anh nghiêm nghị nhìn cô nói : ” em có mau lên đây không? ”

__Nếu em còn ngoan cố thì sáng mai tôi sẽ báo với công ty của em về việc em ra tay với tôi đấy , chắc em cũng hiểu chuyện sẽ như thế nào rồi , mau đi lên đây ! .

Ngữ Thần cô nghe anh dọa báo công ty cô liền ngoan ngoãn bước lên , từ xa vệ sĩ đã đem đến cái khăn to , anh liền choàng lên người cô , rồi kéo cô trở vào bên trong biệt thự , anh kéo cô lên phòng , anh đi vào nhà vệ sinh , mở ra nước nóng đầy bồn rồi bảo cô vào tắm thay đồ kéo bị bệnh.

Thiếu Dương biết cô không có đồ thay , nên anh lấy chiếc áo sơ mi trắng của mình đưa cho cô mặc đỡ , nhưng cũng may đồ lót thì cô lúc nào cũng có mang theo dự phòng trong balo nên lúc này mới có mà mặc .

Tắm xong cô bước ra trên người mặc áo của anh nó hơi rộng , thêm vào làn da mịn màng trắng như tuyết của cô cứ ẩn hiện trong màu trắng của chiếc áo nhìn cô thật đẹp mê hồn người , mái tóc dài ướt được Ngữ Thần thả ra đôi bàn tay cô nhẹ nhàng lau tóc , những giọt nước còn sót nhỏ xuống trước ngực cô làm ướt một vùng trước ngực , áo ướt đeo sát da thịt cô mà lại ngay tâm điểm mê người kia mới chết chứ .

Anh nhìn một màn trước mắt làm tim anh nhảy loạn , mũi anh sắp chảy cả máu luôn rồi , anh bối rối vội vàng trèo lên giường của mình , lấy chăn trùm lên kín đầu , miệng anh khẽ lên tiếng nói :

__ Chúc em ngủ ngon! .

7. Dự Tiệc Sinh Nhật Cùng Anh

Giang Ngữ Thần cô nghe anh chúc mình ngủ ngon trong đầu cô đầy ngạc nhiên cô miên man suy nghĩ ” cái tên khó ưa này bị chạm dây thần kinh sao ta ? Tự nhiên sao lịch sự đột xuất vậy a ? Mà thôi mình lo đi giặt đồ nếu không ngày mai đi làm không có đồ mà mặc ” .

Nghĩ vậy Ngữ Thần liền đi vào lại phòng tắm mà giặt bộ đồ của mình , cô không biết máy giặt để đâu nên đành giặt tay vậy , khi giặt xong cô mới cúi đầu nhìn bộ đồ ướt mềm kiêu như vậy sáng cũng không khô nổi , cô lại lắc đầu ngẫm nghĩ ” thôi kệ đi ngủ trước đã , mai hỏi lại tên khó ưa kia vậy , cô quyết định xong liền trở lại giường của mình nằm xuống không bao lâu cô đã thả hồn đi chu du mất rồi .

Kỳ Thiếu Dương khi anh nghe được hơi thở đều đặn của cô , anh chắc chắn là cô đã ngủ , lúc này anh mới mở chăn ra khỏi đầu , anh bước xuống giường đi vào nhà tắm , tay anh cầm lấy bộ đồ cô giặt treo trong đó , anh nhẹ nhàng rời khỏi phòng , đi xuống lầu , đi thẳng vào bên căn phòng nhỏ kế nhà bếp , anh bỏ đồ cô vào máy giặt sấy khô đồ , rồi anh lại đem ra đặt lên bàn để ủi , anh loay hoay hơn một tiếng cuối cùng anh cũng làm xong , móc đồ cẩn thận vào móc áo anh đem lên phòng treo gần chỗ cô ngủ .

Cầm lên điện thoại Thiếu Dương bấm một dãy số, điện thoại reo lên hai tiếng liền có người bắt máy :

__A lô! Trịnh Thiên cậu ngủ chưa?.

Trịnh Thiên bên đó đầu dây tay đang ôm một cô gái nghe Thiếu Dương hỏi anh liền trả lời : tôi chưa ngủ cậu có việc gì sao ? .

Thiếu Dương nghe vậy liền nói : cậu đặt dùm tôi bảy bộ âu phục nữ gồm ba màu , đen , xanh dương , và trắng , cùng ba bộ đầm dạ hội, cùng các trang sức đi cùng , thương hiệu nổi tiếng nhất cho tôi , theo số đo ba vòng là như vậy , 92 , 60 , 90 phải có trước mười một giờ trưa mai , cậu nghe rõ lời tôi không ? Bên kia Trịnh Thiên giặt mình liền nói :

__Tôi nghe rồi .

Nói xong ý Thiếu Dương liền cúp máy , anh nào hay người bạn kia lúc này đây vẽ mặt đầy hoảng hốt mà đứng hình không động đậy , đến khi bị người đẹp bên cạnh gọi lớn lúc đó anh mới tỉnh táo lại .

Thiếu Dương vươn vai ngáp dài mấy cái rồi mới trèo lên giường ngủ , trước khi ngủ tay anh vén màn nhìn người đang ngủ say bên giường kia , miệng anh liền cười tươi khi nhìn thấy vẽ mặt đáng yêu của cô , anh nhìn thỏa mãn rồi mới nhẹ nhàng nhắm mắt mà ngủ .

Buổi sáng hơi se lạnh của tiết trời vào đông , theo thói quen mỗi ngày của Ngữ Thần kim đồng hồ chỉ đúng 5giờ 30 phút cô liền mở mắt tỉnh dậy , bước xuống giường , cô vào bên trong vệ sinh cá nhân , rồi lại đi ra khỏi phòng ngủ , đi xuống nhà chân bước ra ngoài sân vườn tập thể dục , cô chạy bộ vòng quanh biệt thự , nhưng có một điều cô không hiểu sau mũi của những người vệ sĩ lại chảy máu khi cô chạy qua họ , Ngữ Thần rất vui vẻ hòa đồng , cô đưa tay chào tất cả vệ sĩ mà cô gặp , họ cũng vui vẻ chào lại , nhưng không hiểu sao mũi lại chảy máu.

Tại phòng ngủ Thiếu Dương cũng đã dậy , anh nhìn sang giường không thấy cô bé của mình đâu , anh vội vàng vào trong vệ sinh cá nhân , thay đồ thể thao , chân liền bước vội xuống dưới nhà , tìm chung quanh trong nhà không thấy cô đâu , anh liền gọi vệ sĩ vào hỏi , lúc này anh mới biết cô đang chạy bộ ngoài sân vườn .

Anh liền vội bước ra ngoài ý muốn chạy cùng cô , nhưng trời ơi khi anh bước ra vô tình nhìn vào một vệ sĩ , tay người này đang lau đi vết máu chảy ra từ mũi , Thiếu Dương nhìn mà thất mắt không hiểu lý do tại sao , chân anh bước thông thả về trước , thì đúng lúc này Ngũ Thần cũng đang chạy về phía anh , khi cô chạy gần đến trước mặt anh thì anh đen mặt , anh đã hiểu vì sao vệ sĩ bị chảy máu mũi rồi nha .

Thiếu Dương tức giận tột độ , cũng có một vị chưa lết xen vào , anh hai mắt mở to nhìn cô đang chạy miệng anh hét to hét cổ :

__Ngũ Thần em đứng lại đó cho tôi!

Ngũ Thần bất ngờ vì tiếng gọi lớn của anh cô liền dừng lại , đôi mắt mở to ngơ ngác nhìn anh đầy khó hiểu , Thiếu Dương hét xong liền bước nhanh đến trước mặt cô , anh bất ngờ hai cánh tay ôm bế cả người cô vào trong lòng , quay lưng đi một nước vào bên trong biệt thự , anh mặc cho cô gào thét mắng chửi um sùm , vào đến bên trong anh đặt mạnh cô xuống ghế nệm , nhanh chóng cả người anh đè lên trên người cô .

Ngũ Thần bị động tác bất ngờ của anh làm cô ngại ngùng đỏ hết mặt , nhưng cô liền trấn tĩnh lại hai mắt cô trừng anh miệng liền hét lớn :

__Anh làm cái trò gì vậy? Mau rời khỏi người tôi ngay đi ! .

Thiếu Dương nghe cô nói vậy anh càng thêm tức giận anh nhìn vào mắt cô liền nói :

__ Em sáng sớm đã đi câu dẫn đàn ông rồi , giờ tôi đáp ứng cho em , em không vừa ý hay sao ? .

Bốp !

Ngũ Thần quá tức giận vì câu nói này của anh , một cái tát vào mặt làm cho Thiếu Dương giận dữ gào lên :
” em ăn mặc thiếu vải , đã vậy nút áo trước ngực mở rộng , có bao nhiêu điều lộ ra ngoài cho người ta nhìn , đó không gọi là câu dẫn chứ là gì hửm ?” .

Ngũ Thần nghe anh nói vậy cô liền nhìn đến phía trước ngực mình , cô liền giạt mình , hèn chi lúc nãy các vệ sĩ mũi bị chảy máu , họ nhìn thấy hết rồi sao ? .

Ngũ Thần lúc này khóc không ra nước mắt luôn , sáng sớm mà cô đã rửa mặt miễn phí cho bọn họ rồi , vừa nghĩ tới đây cô xấu hổ mặt liền đỏ lên , Thiếu Dương nhìn nét mặt cô lúc này anh cảm lòng không đành , liền cúi xuống hôn lên cánh môi mềm mại của cô .

Bị hôn bất ngờ Ngũ Thần không kịp né tránh , cô ú ớ không nói được gì , anh thừa dịp chen vào bên trong khoang miệng của cô mà tham lam mút lấy vị ngọt ngào của cô , đến khi anh thấy cô có biểu hiện khó thở lúc này anh mới luyến tiếc rời khỏi môi cô .

Bốp! Mặt anh lại bị cô tát thêm cái nữa , cô thở hổn hển vì thiếu dưỡng khí , ánh mắt hình viên đạn cô trừng to nhìn anh , hai cánh tay dùng sức đẩy người anh ra .

Thiếu Dương thấy cô đã thật sự nổi giận nên anh cũng liền rời khỏi người cô , anh đứng nhìn cô nét mặt nghiêm túc nói :

Sáng nay không đi làm , nhưng năm giờ chiều nay em đi cùng với tôi dự sinh nhật người lớn trong gia đình , em đóng vai vợ sắp cưới của tôi đó , tôi sẽ cho người chuẩn bị cho em , giờ thì vào trong nấu đồ ăn sáng đi .

Anh nói xong liền quay lưng đi vào trong văn phòng của mình , bỏ lại cô đứng đó trong lòng nhiều tức giận mà không biết trút vào đâu , cuối cùng cô cũng phải vào bếp nấu buổi sáng cho hai người , nhưng đĩa thức ăn của anh cô làm hơi đặt biệt chút xíu nha .

Thiếu Dương bước ra ăn sáng khi được cô báo là đã xong , cô vẻ mặt lạnh lùng chỉ lo chăm chú ăn phần của mình . Khi anh vừa ăn vô một miếng thì lập tức cả gương mặt anh đều đỏ , anh ho liên tục , đôi mắt đỏ ngầu và chảy cả nước mắt , anh vội chạy đến tủ lạnh lấy chai nước mà uống vội vàng , lúc này đây Ngũ Thần ngược mặt nhìn về phía anh , cô liền cười tươi như hoa nở khi thấy anh uống hết chai nước này đến

chai nước khác cô thầm suy nghĩ ” muốn đùa bốn Ngũ Thần này sao ? Anh còn kém lắm đó ” nghĩ xong cô lại vui vẻ tiếp tục việc ăn sáng của mình .

8. Buổi Tiệc Sinh Nhật__1

Thiếu Dương uống gần năm chai nước lọc thì cái khó chịu trong cổ họng mới giảm được một ít , đôi mắt anh đỏ ngầu và đầy sát khí, nét mặt lạnh lùng như muốn giết người , anh quay lại nhìn về phía Ngũ Thần , lúc này đây cô rất ung dung ngồi ăn không thèm nhìn anh .

Thiếu Dương từng bước lại gần cô , bàn tay anh bất ngờ chụp lấy hai vai cô , nhưng Ngũ Thần đã có phòng bị , động tác mau lẹ cô né người tránh khỏi , cô đứng dậy khỏi ghế , chân nhảy lùi về phía sau , gương mặt cô nhìn anh cười chế nhạo nói :

_Thiếu tổng anh làm gì mà thích đụng chạm vào người tôi vậy chứ ? Anh không đứng nghiêm túc mà nói chuyện được hay sao hả ?.

Thiếu Dương cả người rung lên vì quá giận , mặt giận tái xanh anh nhìn cô miệng nghiêng răng nói :

_Hôm nay tôi không trị tội được em thì tôi không phải là Kỳ Thiếu Dương , lời vừa dứt anh liền ra tay động thủ với cô .

Ngũ Thần biết cô đã thực sự chọc anh giận , nên lúc này cô phải cẩn thận mà khi đấu với anh , hai người ra tay thật không nhân nhượng với đối phương , cô phóng qua bên này , rồi lại nhảy sang bên nọ , luận về võ thuật cả hai đều ngang ngửa , bàn ghế bị hai người làm ngã , mỗi nơi một cái , các vệ sĩ nghe tiếng ồn bên trong nhưng không ai dám vào vì sợ lạc đạn thì khổ thân.

Trong lúc cả hai đang đánh hăng say ,thì ngoài cửa có hai bóng dáng đang nhẹ bước đi vào , chợt bước chân của hai người dừng lại , vì cảnh tượng trước mắt làm cả hai đứng nhìn , cả hai như muốn chết đứng vì không thể tưởng tượng ra được diễn cảnh lúc này.

Hai người này không ai xa lạ , đó là hai người bạn thân của Thiếu Dương , một người là luật sư nổi tiếng Lâm Gia Phong , người còn lại là phó tổng giám đốc công ty Kỳ Dương, Trịnh Thiên , cả hai đều có tiếng tăm trong giới hắc đạo cùng bạch đạo.

Hai người đứng nhìn bạn thân của họ đang đấu với một người con gái , mà lại đấu rất trật vật , lại không có cơ hội thắng nữa chứ , thủ hòa được cũng là may mắn lắm rồi nha .

Trịnh Thiên thấy vậy liền lên tiếng để cứu nguy cho bạn mình: ” này hai người lớn cả rồi mà còn đùa như vậy sao? ”

Thiếu Dương nghe tiếng nói anh liền dừng tay lại, Ngũ Thần thấy có người lạ cô cũng liền dừng lại, cô sợ làm anh mất mặt .

Thiếu Dương nhìn thấy hai người bạn thân đứng đó , anh liền đi đến ôm vai của Ngũ Thần dìu cô đến trước hai người bạn mình, anh lên tiếng giới thiệu :

_Đây là Giang Ngũ Thần hôn thê của mình! .

Anh nhìn sang Ngũ Thần giới thiệu: ” đây là luật sư Lâm Gia Phong người này em đã gặp ở công ty , và đây phó tổng giám đốc của công ty tên Trịnh Thiên, cả hai đều là bạn thân của anh cùng chơi với nhau từ hồi cấp một đến nay ” .

Ngũ Thần nghe anh giới thiệu cô cười tươi cuối chào hai người nọ , Trịnh Thiên nhìn cô anh nhếch mép cười nhẹ , rồi lại nhìn sang Thiếu Dương nói :

_Đồ cậu đặt năm phút nữa họ đưa đến ,Thiếu Dương gật đầu , anh đi sang cầm bộ đàm gọi mấy vệ sĩ vào dọn lại nhà , Thiếu Dương ái ngại nhìn hai bạn mình khẽ nói : ” đi lên sân thượng uống cafe nhé các cậu ” .

Cả hai đều gật đầu Thiếu Dương ôm eo Ngũ Thần cùng bước đi về phía thang máy cô cũng để yên cho anh ôm, theo sau là hai người kia, ở dưới nhà các người hầu thấy được ông chủ và mọi người đều đi, họ mới dám bước vào bên trong để dọn dẹp, đầu bếp thì liền bắt tay vào nấu ăn cho bữa trưa.

Cả bốn uống cape nói chuyện không bao lâu thì hai người, Trịnh Thiên và Gia Phong xin phép ra về và hẹn chiều gặp ở buổi tiệc sinh nhật.

Khi hai người bạn đã về, Thiếu Dương vẫn còn giận chuyện lúc sáng, nhưng anh dần xuống, anh đi vào phòng làm việc của mình giải quyết công việc, còn Ngũ Thần thì tranh thủ gọi điện thoại về cho mẹ, cùng những đứa bạn thân của cô.

Đến bữa trưa Ngũ Thần ăn cơm trước vì không muốn chạm mặt anh, ăn xong cô đi loanh quanh ngoài vườn rồi lại trèo lên giường ngủ, Thiếu Dương ăn sau rồi cũng về phòng làm việc mà nghỉ ngơi để dưỡng sức cho buổi tiệc chiều nay.

3 giờ chiều có một người nữ đến biệt thự vệ sĩ liền hỏi thì mới biết là đến chuẩn bị cho Ngũ Thần đi tiệc, cô vui vẻ ngồi xuống ghế cho cô gái đó trang điểm làm tóc cho mình, rồi giúp cô chọn lễ phục cho phù hợp với buổi tiệc, sau gần hai tiếng, cuối cùng cô đã xong xuôi, cô gái kia nhận tiền rồi ra về.

Thiếu Dương lúc này cũng đã chuẩn bị xong, anh mặc bộ âu phục màu xanh dương, cô mặc đầm dạ hội màu trắng sang trọng, nữ trang cô đeo đều rất đắt tiền, toàn là đính hột kim cương, trang điểm theo phong cách tự nhiên, nhìn cô càng đẹp rạng rỡ, lần đầu tiên mặc đầm dài, và mang giày cao gót, cô thật khó khăn khi di chuyển, cả hai đều rất đẹp và sang trọng, bàn tay anh dịu cô ra xe, hướng biệt thự của gia đình anh mà đi đến.

9. Buổi Tiệc Sinh Nhật_2

Chiếc siêu xe hiệu MCLAREN P1 GTR màu trắng, trên thế giới chỉ có 35 chiếc, không bao nhiêu thời gian đã đưa hai người đến trước một căn biệt thự sang trọng, phong cách cổ điển, trước cửa đã có rất nhiều chiếc siêu xe đậu ở đây chứng tỏ những người này đều nằm trong giới thượng lưu, Ngũ Thần trong lòng hơi có chút hồi hộp, Thiếu Dương lấy từ túi áo ra cái hộp nhỏ, anh mở ra lấy ra từ hộp một chiếc nhẫn vàng trắng có đính hột ở bên trên, anh cầm bàn tay phải của Ngũ Thần lên anh đeo chiếc nhẫn đó vào ngón áp út, Ngũ Thần hét hồn lên tiếng vì hành động này của anh: "Thiếu Dương sao lại phải đeo nhẫn như vậy?"

Thiếu Dương nhìn cô đang lo sợ, anh cười nhẹ đáp: "Đã đính thì phải đính cho giống như thật chứ" anh nói xong, anh lấy ra từ trong hộp một chiếc nhẫn to hơn đưa cho cô nói nhẹ: "em đeo vào ngón tay" anh đưa ra ngón tay áp út bên bàn tay trái của mình cho cô đeo vào cho mình, anh nhìn cô cười tươi nói trên:

__ "bà xã của anh xuống xe nào"

Kỳ Thiếu Dương bảo tài xế cho xe vào thẳng bên trong khuôn viên của biệt thự, các vệ sĩ thấy người vừa đến là đại thiếu gia nhà họ Kỳ họ vội vàng chạy đến mở cửa xe cho anh.

Thiếu Dương bước xuống xe, bàn tay anh đưa ra để đỡ Ngũ Thần, cô lúc này mặc lễ phục dạ hội dài, ôm người chân lại mang giày cao gót, thật sự đối với cô chẳng khác gì là ngục hình, bước đi cũng thật là khó khăn buộc lòng phải nhờ đến sự giúp đỡ của Thiếu Dương, cô đặt bàn tay vào trong lòng bàn tay của anh lấy thể mà đứng dậy khỏi xe, anh nhẹ nhàng choàng qua ôm eo cô giữ cho cô không bị té, hai người cùng nhau bước đi trên thảm đỏ với sự chứng kiến của nhiều người và cả báo chí, máy ảnh nháy đèn liên tục vào hai người họ.

Bước vào bên trong một khung cảnh buổi tiệc thật hoành tráng và sang trọng Thiếu Dương cảm nhận được sự hồi hộp của Ngũ Thần mặc dù bên ngoài cô vẫn cố giữ bình tĩnh, Thiếu Dương khẽ lên tiếng:

__ Em đừng lo lắng quá có tôi đây, em cứ nói chúng ta đã xác định tháng sau là tổ chức lễ cưới rồi, và em cứ nói là tôi theo đuổi em, em là vệ sĩ thì cứ nói như vậy, tôi yêu cái công việc của em, nên không cần

phải e ngại lo lắng, mẹ tôi rất mong tôi kết hôn nên miễn là tôi đồng ý thì là như thế nào bà cũng vui vẻ thuận lòng .

Ngữ Thần cô nghe Thiếu Dương nói cô chỉ gật đầu , thật sự bây giờ cô rất căng thẳng mặc dù cô đã từng bảo vệ những vị có tiếng tăm trong chính phủ , cùng đi đến những buổi tiệc còn lớn hơn nhiều , nhưng hôm nay cô lại đứng ở một cương vị khác, phải trò chuyện cùng những người ở một cấp bậc khác mình , làm cho cô thật căng thẳng .

Đang đi thì từ xa một thanh niên dáng người cao ráo tầm 1m82 , vì Thiếu Dương đã cao 1m85 rồi mà người này thấp hơn anh một chút , anh ta mặc âu phục trắng nhìn thật trẻ trung và sang trọng , nét mặt khôi ngô tuấn tú,người thanh niên dừng lại trước Thiếu Dương bàn tay đưa ra trước anh giọng trầm ổn lên tiếng :

__ Anh họ lâu rồi mới gặp lại anh đó, anh lo làm giàu quá , Thiếu Dương liền đưa tay ra bắt tay miệng cười nhẹ liền nói :

__ Phúc Kiên lâu quá tôi mới thấy chú, công việc chú tốt không? .

Phúc Kiên cười nhẹ gật đầu đáp : “công việc tốt lắm anh họ ” .

Phúc Kiên nhìn qua Ngữ Thần lên tiếng : “chào em Giang Ngữ Thần!”.

Ngữ Thần liền giật mình khi lần đầu gặp người này mà sao anh lại biết tên mình , Thiếu Dương cũng giật mình anh không ngờ em họ lại biết mặt cô , nét mặt anh bắt đầu nghiêm lại nhìn về Ngữ Thần anh xem xét biểu hiện của Ngữ Thần ra sao .

Ngữ Thần tròn xoe cặp mắt nhìn vào Phúc Kiên cô nhỏ nhẹ lên tiếng :

__ Anh biết tôi sao ? Phúc Kiên cười tươi bước chân đi qua đứng xác bên cô khẽ nói vào tai cô :

__ Tôi là người hẹn em xem mặt hôm trước ở tiệm cape trong nhà hàng A mà hôm đó ở công trường có chuyện gấp bất ngờ tôi vì vội đi giải quyết nên không kịp nói với mẹ em , tôi thật sự ái ngại , và vì mẹ em có cho tôi hình của em, nên tôi mới biết và nhận ra em , tôi thật xin lỗi em nhiều lắm.

Ngữ Thần nghe Phúc Kiên nói vậy , cô lắc đầu liền nói : ” không có gì anh đừng ngại nha , thì ra anh là em họ của Kỳ tổng đây à ?” Phúc Kiên vui vẻ gật đầu.

Phúc Kiên nhìn cô liền hỏi : ” em và anh họ đi cùng sao ?” vậy quan hệ của hai người là gì vậy?”

Nghe Phúc Kiên hỏi Thiếu Dương nhanh miệng xen vào đáp : ” đây là chị dâu của chú đó, tháng sau chúng tôi cưới” Ngữ Thần liền nhảy vào nói :

__ Anh đừng tưởng thật nha , chúng tôi đóng kịch thôi , tôi làm vệ sĩ cho anh ta mà thôi , Kỳ tổng nhờ tôi đóng giả trước mặt người lớn dùm anh ta thôi mà , Phúc Kiên trong lòng thở nhẹ khi nghe cô nói vậy , anh tưởng mình mất cơ hội theo đuổi cô rồi chứ, anh nhìn Thiếu Dương nói khẽ :

__ Anh họ này cả em mà cũng giấu làm gì, em không có nói với bác tư đâu anh đừng lo , em cũng hiểu là người lớn hay bắt chúng ta đi xem mặt, thật sự rất phiền phất , lúc này bàn tay Phúc Kiên đặt lên vai anh họ vỗ nhẹ lại nói : ” hai người cứ tiếp tục đóng kịch, em sẽ không nói ra đâu, thôi chúng ta vào bên trong đi” .

Nói dứt lời Phúc Kiên nhìn Ngữ Thần cười tươi chào cô , anh liền quay lưng đi vào trước, Thiếu Dương lúc này tức giận ánh mắt nhìn vào hai người trước mắt anh mà cười với nhau thật tình tứ , anh nghiêng răng khẽ nói :

__Em thích Phúc Kiên sao? Ngữ Thần nghe lời anh hỏi , cô ánh mắt đầy ngạc nhiên nhìn anh đáp :

__Thì tôi thích đó , mà có liên hệ gì với anh sao hả?

Thiếu Dương nhìn về mặt ương ngạnh của cô bây giờ , anh hận không thể ngay lúc này cắn chết cô cho đỡ tức cho rồi , anh nghiêng răng ken két nhìn cô giọng bực dọc nói :

__ Bây giờ vào gặp người lớn trong nhà tôi, cô đóng tốt vai trò là vợ của tôi dùm , nếu không tôi trừ lương của cô , rồi nói chuyện cô ra tay với tôi lên tổng giám đốc công ty của cô đó , anh nói xong bàn tay anh vòng qua ôm chặt eo cô bước đi vào bên trong phòng khách .

Bên trong các trường bối của gia tộc Kỳ gia đều ngồi ở đó , trong đó có ba và mẹ anh , hai người bước đến trước họ Thiếu Dương lên tiếng giới thiệu : các bác , ba mẹ đây là hôn thê của con Giang Ngữ Thần, tháng sau tụi con kết hôn , và ba mẹ sắp được làm ông bà nội rồi đó ạ , cả nhà đồng loạt lên tiếng :

_Sao ! Con nói có thật không vậy?

Mẹ Thiếu Dương mừng quá liền đứng lên đi qua bên anh bàn tay bà nắm tay anh , nôn nóng hỏi anh lại lần nữa :

_ Thật như vậy hả con trai ? Thiếu Dương liền gật đầu, bà thấy con trai gật đầu bà vui rút nước mắt liền quay sang Ngữ Thần bàn tay vuốt lên bụng cô giọng đầy yêu thương nói :

_ Bao lâu rồi hả con? Bé có hành con nhiều không?

_ Con có thêm ăn gì nói cho ta biết, ta cho người nấu cho con ăn nha . Ngữ Thần từ khi nghe anh nói mình có thai với anh ,thì cả người cô chết lặng , rồi bây giờ mẹ của anh tin là thật vui mừng đến khóc, bà quan tâm đến em bé mà hỏi cô thêm ăn gì không, thật sự là làm cho cô trong lòng vừa thẹn với bà vừa giận anh nói dối, và mắc cỡ quá đỗi , cả người cô run lên bần bật , nét mặt tái xanh , cả người Ngữ Thần chao đảo đứng không vững, mẹ của Thiếu Dương thấy được sự không khỏe của cô thì bà lo lắng nói lớn :

Thiếu Dương con qua đỡ vợ con mau con bé không khỏe đây này, Thiếu Dương nghe vậy liền bước nhanh qua anh nhìn thấy nét mặt tái xanh của cô làm lòng anh lo lắng , hai cánh tay anh vội bế bổng cả người cô lên ôm vào lòng , anh nhìn mọi người liền nói:

_Con đưa vợ con lên phòng nghỉ ngơi chút nữa con xuống, mẹ anh lo lắng lên tiếng :

_Nhanh nhanh , mau đi lên phòng đi con , có cần gọi bác sĩ khám không con ? Thiếu Dương nhìn mẹ nhẹ nói :

_” Không cần đâu mẹ, lát về biệt thự con sẽ gọi Đình Nguyên đến xem cho vợ con” bà gật nhẹ đầu với anh , ba anh lên tiếng nói thôi chúng ta ra ngoài đón khách, lát cho người mang gì đó lên cho con bé dùng , nói xong mọi người đều đứng lên đi ra đại sảnh tiếp khách , lúc này ngoài cổng khách cũng đang bắt đầu đến rồi .

10. Buổi Tiệc Sinh Nhật _3

Kỳ Thiếu Dương bế Ngữ Thần trong lòng anh bước nhanh đi lên lầu về phòng riêng của mình , hai người không hề hay biết ở góc xa có một ánh mắt sắc bén đang nhìn về hai người họ, và một sự hận thù nhắm vào Ngữ Thần và quyết sẽ diệt trừ cô cho bằng được.

Vào bên trong phòng Thiếu Dương nhẹ nhàng đặt Ngữ Thần lên giường lớn , anh đi đến gót cho cô một ly nước lọc , giọng anh nhẹ nhàng nhìn cô nói :

_Em uống đi cho đỡ mệt , Ngữ Thần cầm lấy ly nước từ tay anh cô uống một ngụm vào họng , uống xong cô nhìn anh khẽ nói :

_ Phòng này cách âm có tốt không Kỳ tổng? Anh gật nhẹ đầu, cô liền hít thở một hơi thật sâu , cô tháo ra đôi giày cao gót dưới chân mình , cô bất ngờ đứng lên trên giường , đôi mắt mở to nhìn xuống anh đang đứng , hai cánh tay cô chống hông của mình, miệng cô gào lớn cả tên họ của anh :

_ Kỳ Thiếu Dương tôi hỏi anh , anh có bị khùng không ? mà lại nói như vậy với gia đình như vậy?

Rồi sao này họ biết là anh gạt họ thì họ sẽ buồn đến thế nào đây , nhất là mẹ của anh , anh không thấy là mẹ anh đã khóc vì mừng khi nghe mình sắp có cháu để ẵm bồng hay không ?

Vậy mà anh nở lòng làm cho bà phải thất vọng , đau lòng đến như vậy chứ , Kỳ Thiếu Dương trái tim anh làm bằng gì vậy? Mà sao anh lại thờ ơ với những cảm xúc của mọi người thân của mình như thế , tôi thật quá sai trái khi nhận lời giúp anh mà, nói đến đây hai hàng nước mắt từng giọt , từng giọt rơi xuống .

Thiếu Dương nhìn cô gái trước mắt mắng chửi mình một hơi không ngừng nghỉ , anh không hề thấy tức giận cô , mà ngược lại trong lúc này anh lại càng yêu thương người con gái này hơn nữa .

Cô rất quan tâm đến cảm xúc của mẹ anh , cô quan tâm người nhà của anh sẽ bị tổn thương , mà cô lại không lo nghĩ cho chính thanh danh của cô đã bị anh vì cảm xúc nhất thời mà làm cho đen mất rồi , thật là một cô gái tốt , trong xã hội hiện nay là khó mà tìm được , trong tim Thiếu Dương đã khắc ghi hình ảnh thiên thần của cô trong lúc này vào sâu tận trong trái tim mình , trong đầu anh suy nghĩ ” Ngữ Thần em nhất định chỉ là của riêng tôi , em đã làm tôi yêu em mất rồi ”.

Trong lúc anh mãi lo suy nghĩ bỗng dưng tiếng hét lớn của cô đưa anh trở về với thực tế :

__ Kỳ Thiếu Dương! Anh có nghe tôi nói chuyện không hả ?

__ Ôi trời ơi ! Thật là tức chết cái tên khó ưa này mà.

Lúc này Thiếu Dương chớp mắt nhìn cô miệng anh từ tốn đáp : ” tôi không cần em quảng chuyện của gia đình tôi, chuyện đó tôi lo được , em cứ ngoan ngoãn đóng vai trò phụ nhân của Thiếu Dương tôi cho tốt là được rồi , còn những chuyện khác không phải bận tâm.

Ngữ Thần nghe anh nói như vậy cô càng thêm tức giận , đỉnh đầu sắp sửa bốc khói luôn rồi , cô nhìn anh ngiên răng nói :

Nếu có thai mỗi ngày phải có bụng to hơn , mà tôi thì mỗi ngày theo anh đến công ty ,rồi chưa nói những chuyện có thể xảy ra để tôi phải động thủ , lở như trong công ty có người nhà của anh làm ở đó họ mà nhìn thấy tôi như vậy , họ mà hỏi thì tôi đây biết trả lời làm sao đây hả?

Anh là một tên khôn khiếp, đồ khó ưa chết bầm , sao anh lại biến tôi thành cái thứ chuyên đi lừa đảo người ta thế này chứ ? Tôi đúng là quá xui xẻo mới gặp gỡ anh đó.

Ngữ Thần vừa nói vừa khóc thút thít làm cho anh vừa muốn cười rồi lại thấy đau lòng , anh lúc này không biết phải nói làm sao cho cô nín khóc , anh bối rối bèn đưa tay ra nắm lấy tay cô kéo mạnh cô ngã xuống giường , anh liền hôn lên môi cô mà mút mạnh, nhờ vậy mà không còn nghe tiếng khóc của cô nữa.

Ngữ Thần bị anh cưỡng hôn bất ngờ , giận quá cô liền cắn vào lưỡi anh , Thiếu Dương bị cắn dù bị đau và chảy máu nhưng anh vẫn không chịu buông tha cho môi cô , đúng lúc này ngoài cửa phòng có tiếng gõ nhẹ , nhờ vậy anh mới chịu rời khỏi cánh môi mềm của cô gái bé nhỏ này.

Được buông ra Ngữ Thần hít thở dồn dập để lấy lại dưỡng khí , cô tức giận co chân đạp vào anh .

__ Rầm!

Thiếu Dương bị đạp lọt khỏi giường lớn , anh ngiên răng, đôi mắt anh trừng lớn nhìn Ngữ Thần anh hét vào tai cô :

__ Em đừng có mà quá quắt như vậy , thấy tôi nhường nhịn phụ nữ rồi làm tới như vậy nha , Ngữ Thần nghe anh nói , cô nhếch miệng cười nhẹ liền đáp :

Tôi đây không cần anh nhường tôi , nếu anh không thích thì xin đi tìm vệ sĩ khác dùm đi ạ , tôi đây không cần làm cho anh .

Thiếu Dương tức giận bàn tay anh nắm lại thành quyền , miệng anh muốn cãi với cô tiếp nhưng ngoài cửa chợt vang lên nói :

__ Anh họ! Cả nhà mời anh xuống có việc gấp mua xuống đi ! .

Thiếu Dương biết đó là em họ nên anh cố tình nói :

__ Chú xuống trước đi , tôi đang có việc làm còn đang dở , xong tôi và chị dâu chú xuống liền.

Người ngoài cửa lúc này là Phúc Kiên anh rất tức giận , trán anh nổi đầy vạch đen , hai bàn tay nắm chặt , mặc dù anh biết hai người trong kia chỉ là đóng kịch , nhưng lửa gần gươm lâu ngày cũng bén thôi, mà theo kinh nghiệm của Phúc Kiên , anh chắc chắn là anh họ của mình đã thích Ngữ Thần mất rồi , giờ đây lòng anh đầy lo lắng , anh phải làm sao mới có được Ngữ Thần đây ? .

11. Buổi Tiệc Sinh Nhật__4

Kỳ Phúc Kiên trong lòng nhiều ưu phiền anh bước chân nặng nề đi xuống bên dưới nhà.

Bên trong phòng Thiếu Dương nét mặt không vui nhìn Ngữ Thần miệng nhếch mép cười nhẹ nói :

__Em mệt thì nằm yên trên này nghỉ ngơi đi , thế nào lát mẹ tôi cũng lên thăm em , nhớ đừng có nói lung tung đó , cô không thèm nói gì mà chỉ nhìn anh rồi nhẹ gật đầu , Thiếu Dương chân bước ra hướng cửa phòng ý muốn rời khỏi .

Ting..ting..ting .

Tiếng chuông điện thoại của Ngữ Thần bất ngờ reo lên trong cái ví sách tay của cô , Ngữ Thần không thèm nhìn anh nữa lúc này cô lồm vồm với tay lên cái bàn nhỏ được đặt kế bên giường , mở ra cái ví cô cầm lên điện thoại ngón tay bấm nút nghe :

Alô! Tổ đây Tuệ Nghi , cậu gọi mình có việc gì vậy ?

Bên kia đầu dây Lữ Tuệ Nghi cô nàng là một trong ba người bạn thân của Ngữ Thần, lúc này giọng nói nhẹ nhàng lên tiếng đáp :

__Cậu có nhớ tối ngày mai là hợp nhóm của bọn mình không vậy ? .

Ngữ Thần nghe bạn mình nhắc nhở cô liền giật mình , giọng nói cô hơi ấp úng lên tiếng :

__Tớ xin lỗi nếu cậu mà không nhắc chắc chắn tớ sẽ quên mất , mấy hôm nay tớ nhận công việc mới , mà xui cho tớ gặp phải người chủ khó ưa , lại còn có tính ích kỷ chỉ lo cho bản thân mình mà thôi , và quan trọng là , phần đầu hình như có vấn đề thì phải, nên tớ hơi mệt và nhức đầu.

Trong lúc Ngữ Thần cô đang thoải mái nói xấu tên chủ nào đó , thì tên đó lúc này nét mặt đen như đít nồi , đứng phía sau lưng cô từ nãy đến giờ , lúc này Thiếu Dương giọng trầm ổn nhưng đầy khí lạnh bất ngờ lên tiếng:

__ Tôi còn xấu ở điểm nào em nói ra một lần luôn đi? .

Ngữ Thần cứ đinh ninh Thiếu Dương đã rời khỏi phòng , nhưng một giọng quen thuộc này làm cô giật mình quay ra sau .

Á...á...á!

Anh!...anh chưa đi sao ?

Ngữ Thần hết hồn cô làm rơi cả điện thoại , nhưng cũng may là rơi trên giường nệm nên không bị gì.

Thiếu Dương nhìn nét mặt cô giật mình hoảng sợ làm anh thoải mái trong lòng, anh để mặt anh đến sát vào mặt cô giọng nói nhỏ bên tai cô :

__ Đối với em tôi tệ đến như vậy sao hửm ? .

Vừa nói anh vừa thổi khí vào bên tai cô làm cả người Ngữ Thần lúc này một trận ngứa ngứa cùng tê tê , Ngữ Thần vội lấy hai tay đẩy mạnh cả người anh xích xa mình ra , cô nhìn anh nói lớn giọng :

Anh bị cái gì vậy chứ? Sao không đi xuống dưới đi mọi người đang chờ anh kia.

Thiếu Dương ánh mắt nhìn cô anh nghiêng răng nói : ” em được lắm , chuyện này tôi sẽ tính sổ với em sau ” .

Ngữ Thần không quan tâm lời hăm dọa của anh , cô nhẹ nhàng lên tiếng : Kỳ tổng , chiều mai ngài cho tôi nghỉ , tôi có việc phải đi , tối tôi lại về biệt thự có được hay không ? .

Thiếu Dương trong lòng anh không muốn cô rời khỏi mình một giây phút nào , nhưng anh suy nghĩ ” nếu mới đầu mà anh quăn cô chặt quá , lỡ như cô sợ rồi bỏ chạy mất thì càng phiền hơn ” anh nghĩ vậy mà nhẹ gật đầu chấp nhận cho cô đi , nhưng anh lại nói thông một câu trước khi ra khỏi phòng :

__Về trước mười giờ tối đó!

Cô nhìn anh miệng cô cười tươi đầu nhẹ gật , anh nhìn nụ cười của cô trái tim anh lúc này đập lồi một nhịp , anh liền quay lưng rời khỏi phòng , tay anh đóng nhẹ lại cửa cho cô nghỉ ngơi.

Thiếu Dương vừa bước xuống cầu thang mẹ anh bà Thực Uyên lo lắng bước đến gần nắm lấy bàn tay anh giọng nhẹ nói :

_Vợ con nó đỡ hơn chưa? Con lấy gì cho con bé ăn chưa vậy ? Thiếu Dương nghe mẹ hỏi anh ôm mẹ vào lòng nói nhỏ bên tai mẹ :

_Mẹ thích cô ấy không ? Thực Uyên được con trai ôm bà vui không thể tả , trước giờ con bà là người lạnh lùng, nhưng không ngờ hôm nay lại bài tỏ hành động như thế này, chắc chắn là do con bé dễ thương kia làm cho nó thay đổi rồi, Thực Uyên cười tươi nhìn con trai nói :

Mẹ rất thích con bé , và rất thương cháu nội của mẹ, Thiếu Dương nhìn mẹ anh lại nói :

_Được dù con phải làm mọi cách , con cũng nhất định cho mẹ người con dâu này , mẹ hứa phải ủng hộ phía sau cho con nha mẹ ? Bà cười tươi gật đầu nhìn con trai của mình, lúc này chú của anh đang đi về phía hai mẹ con anh , Kỳ Gia Định nhìn hai người ông lên tiếng :

_Chị dâu ! Con trai của chị sắp làm cha người ta rồi , vậy mà còn ở đây ôm mẹ nữa sao ? .

Thiếu Dương nhìn chú mình anh cười tươi liền nói : ” con chúc chú phước như đông hải, thọ tỷ nam sơn ”.

Kỳ Gia Định cười lớn nói : ” rất tốt, ta cảm ơn cháu trai nhiều ” Thiếu Dương lấy ra từ túi áo một cái hộp nhỏ vuông , hai tay kính trọng đưa cho chú , anh nói nhỏ :

_Chú đây là chút thành ý của con , mong chú được vui vẻ ạ .

Kỳ Gia Định vui vẻ nhận quà của cháu trai , ông cất vào túi áo bên trong thật cẩn thận , ông biết đồ mà đứa cháu này tặng thì nhất định là rất có giá trị, nên ông cẩn thận mà cất đi , Gia Định lên tiếng nói :

_Xin mời tất cả nhập tiệc nào, lời nói vừa xong thì tiếng nhạc nhẹ cũng vang lên , mọi người cùng nâng ly chúc mừng tuổi của Kỳ Gia Định, ông được mệnh danh là ngũ thái tử của Kỳ gia.

Trong lúc này đằng phía xa một bóng dáng xinh đẹp, đầy gợi cảm cùng bốc lửa, cô là Tô Thanh Giản con gái yêu của tổng giám đốc công ty thời trang nổi tiếng trong nước , Tô kiến Quan , công ty ba cô mới hợp tác với công ty của Thiếu Dương , cô làm bên mảng thiết kế trong công ty Kỳ Dương .

Thanh Giản tay cầm ly rượu đi đến trước Thiếu Dương giọng cô ngọt ngào lên tiếng :

Kỳ tổng em mời anh một ly , Thiếu Dương lịch sự gật đầu, tay cầm ly rượu cùng nhẹ vào ly của Thanh Giản rồi đưa lên miệng uống cạn , trong đám đông hai bóng nam bước ra đi về phía Thiếu Dương đang đứng, một giọng nói quen thuộc trầm bổng lên tiếng :

Thiếu Dương , cậu ở đây uống rượu với mỹ nhân , hai hai chúng tôi đi tìm cậu này giờ , nào cậu uống với bọn tôi một ly nào!

Lâm Gia Phong lấy ba ly rượu cho ba người bọn anh , cả ba cùng nhau đưa lên cùng rồi liền uống cạn .

Trịnh Thiên nhìn Thiếu Dương lên tiếng hỏi : ” cô ấy đâu rồi?” .

Thiếu Dương hiểu Trịnh Thiên là đang hỏi về ai , anh vui vẻ đáp : ” vợ tôi cô ấy mệt nên nghỉ ngơi trên phòng rồi ” lúc này Trịnh Thiên nhìn vào mắt của Thiếu Dương anh liền hiểu ra ý tứ của bạn mình , anh cũng hòa theo nói :

Vậy sao ? Chắc tại cậu sung mãn quá cô ấy chịu không nổi bệnh luôn rồi chứ gì .

Thiếu Dương liền tiếp lời : “không phải cậu đừng có nghĩ xấu cho mình như vậy, tại cô ấy đang mang thai nên mệt mỏi ” .

Tô Thanh Giản đang đứng gần đó tiếp chuyện với một người bạn , nhưng những lời vừa nãy cô đều nghe rõ không sót một chữ , cô tức giận, rằng nghiêng lại kêu ken két , trong lòng cô oán hận Giang Ngữ Thần từ khi còn đi học chung , nhưng không ngờ đến lớn đi làm , mà vẫn phải gặp lại cái con nhỏ khốn kiếp đó, đã vậy Ngữ Thần lại dành mắt người đàn ông mà cô yêu thích nữa chứ , cô tự hứa sẽ không để cho Ngữ Thần

được sống an ổn cùng hạnh phúc , khi cô không có được , thì con Ngừ Thần đó đừng mơ có được , một nụ cười đầy hiểm độc hiện ra từ khóe miệng của Tô Thanh Giản .

12. Buổi Tiệc Sinh Nhật__5

Tô Thanh Giản trong lòng đầy tức giận , cô xin phép ra về trước với lý do đau đầu , cô vừa ngồi lên xe , tay liền cầm lên điện thoại Thanh Giản bấm một dãy số gọi , bên kia một giọng nam khàn lên tiếng :

_Tô tiểu thư! Cô có việc gì cần bọn tôi làm giúp sao?

Thanh Giản giọng nói ngọt ngào nhẹ nói : tôi vừa gửi qua cho anh hình của người tôi cần các anh giải quyết , hiếp, quay phim đưa lên mạng, hủy dung nó, anh nói giá đi , tôi nói trước nó có vô đó, nhớ chọn người mà làm, phải thật gọn gàng cho tôi đó .

Bên kia nghe Thanh Giản nói xong người nam trả lời :

_Mười ngàn Usd , bây giờ phải chuyển trước một nửa, xong việc tôi lấy số còn lại.

Tô Thanh Giản suy nghĩ một chút , rồi liền nói : ” được tôi đồng ý , sáng mai tôi chuyển tiền vào tài khoản cho anh , nhớ đừng làm tôi thất vọng đó ” .

Bàn bạc đã xong Thanh Giản cúp điện thoại, miệng cô khẽ nhếch mép cười, rồi liền chạy xe đi .

Trong phòng Ngừ Thần hết ngồi lại nằm, một hồi lâu cô chán nản , nên quyết định rời khỏi phòng đi dạo , cô bước nhẹ xuống lối cầu thang dành cho người làm trong nhà , rồi bực ra cửa sau đi ra ngoài sân vườn , chân cô lại không mang giày.

Ngừ Thần rất thích hoa nên khi cô thấy ở đây trồng rất nhiều loại noa làm cho cô mê mẩn mà nhìn ngắm , một cơn gió thổi ngang qua những mùi thơm thoang thoang bay vào mũi Ngừ Thần yêu thích mà ngửi , cô đang thả hồn vào việc ngắm các loài hoa , thì bỗng đâu từ xa một người nam đang từng bước trầm ổn về phía cô , Ngừ Thần nghe tiếng bước chân đạp trên lá khô , cô nhẹ nhàng quay lại, miệng cô cười tươi khi thấy người bước đến là Kỳ Phúc Kiên .

Ngừ Thần liền cuối đầu chào anh , Phúc Kiên thật vui nhìn cô lên tiếng hỏi : ” em không ở cùng anh họ sao ?”.

Ngừ Thần gương mặt nhăn nhó khi nghe nhắc đến tên khó ưa đó , cô liền nhanh miệng trả lời :

Em không thích ở cùng Kỳ tổng, chẳng qua vì công việc bắt buộc, chứ em không muốn chút nào.

Phúc Kiên nghe cô nói trong lòng anh vui không thể tả nổi , anh nhìn cô lên tiếng : ” em có người yêu chưa? ” .

Ngừ Thần cười tươi đáp : ” con gái suốt ngày đánh đấm như em đâu có ai dám quen chứ , nên vẫn ế đến giờ , nên bị mẹ bắt đi xem mắt hoài đó thôi ” cô nói xong tự dừng lại thấy xấu hổ , tự nhiên khi không tự mình bôi xấu mình là sao vậy trời, mặt cô bỗng dưng đỏ lên vì ngại ngùng.

Phúc Kiên bước đến trước mặt cô hai bàn tay anh nắm lấy hai bàn tay Ngừ Thần giọng anh nhỏ nhẹ lên tiếng : ” em làm người yêu của anh nha ? ” .

Ngừ Thần nghe Phúc Kiên bài tỏ cô mắc cỡ gương mặt lại càng thêm đỏ hơn , cô lí nhí trả lời : nhưng lúc này em đang giúp anh họ của anh , và lại đang bị người lớn trong nhà làm tin em có thai với anh ta nữa , nếu bây giờ em đồng ý là người yêu của anh , người lớn mà biết là rắc rối to .

Em thật sự không muốn anh bị người lớn hiểu lầm là anh đi giành giật phụ nữ của anh họ mình , em không muốn cả nhà bị tổn thương vì em ...ừm..ừm.

Lời nói Ngừ Thần còn chưa nói xong , môi của cô đã bị anh chiếm lĩnh , anh hôn cô thật nhẹ nhàng mà cuốn hút, làm cô không tự chủ mà phối hợp cùng anh , cô mở nhẹ miệng cho anh thuận tiện mà đi vào, Phúc Kiên được cô ngầm đồng ý làm cho anh thêm hưng phấn và hạnh phúc biết bao.

Trong lúc hai người đang hôn say sưa , thì từ phía xa Thiếu Dương đang nhẹ đi vào sân vườn , anh đang đi bước chân bất ngờ dừng lại , những gì anh đang nhìn thấy làm cho anh cả người trở nên băng lạnh ,hai bàn tay anh nắm chặt để có thể kìm nén được cơn giận dữ đang từng chút bộc phát trong người anh , hai hàm răng nghiến lại nó phát ra tiếng kêu ken két , hít vào một hơi rồi lại thở ra , Thiếu Dương ổn định lại tinh thần, nét mặt trở lại bình thường , anh bước đến gần hai người kia , anh cố tình đi phát ra tiếng động , Ngử Thần nghe được liền đẩy Phúc Kiên ra , đúng lúc này Thiếu Dương vừa bước đến trước hai người anh nhẹ nhàng lên tiếng :

Bà xã anh mệt rồi mình về thôi , anh nói rồi không cần cô có muốn hay không , anh đưa hai cánh tay bế gọn cô vào lòng quay lưng rồi đi mà không nhìn lấy Phúc Kiên một cái , anh mặc cho cô khán nghị la lối, anh vẫn bình thản bước đi ra xe của mình ,anh nói với tài xế lên phòng đem túi và điện thoại của Ngử Thần xuống, còn anh để cô đứng dựa lưng vào xe , anh đứng đối diện với cô, hai cánh tay chặn hết đường đi của cô, đôi mắt anh đỏ ngầu mà nhìn vào gương mặt xinh xắn đáng yêu của cô, nhưng anh không nói gì, Ngử Thần cô cũng thấy anh là lạ , nhưng cô không quan tâm lắm, vì cô ghét cái tính khó ưa của anh , bất ngờ cô kịp nhìn thấy một chấm đỏ bất thường , nó đang nhắm vào đầu của Thiếu Dương , cô đã hiểu ra vấn đề , cô nhanh chóng hai cánh tay ôm lấy đầu Thiếu Dương, cả người cô chồm lên xô cả người anh và cả hai người té nằm xuống đất.

Thì cũng cùng lúc này một tiếng nổ vang lên ...đoàng, viên đạn trúng vào chiếc xe của anh làm nó thủng một lỗ hổng nhỏ, nghe tiếng súng các vệ sĩ vội vã chạy đến, hai vệ sĩ nhanh chạy đến đỡ Thiếu Dương và Ngử Thần đứng lên , số còn lại chạy theo phía bóng dáng tên sát thủ.

Thiếu Dương lo lắng kiểm tra trên người Ngử Thần, anh phát hiện trên hai cánh tay cô bị chảy máu rất nhiều , anh vội bế cô lên xe chạy nhanh về biệt thự của mình.

13. Quan Tâm Em!

Kỳ Thiếu Dương ôm Ngử Thần lên xe ,

tài xế liền cho xe phóng nhanh rời khỏi biệt thự , Ngử Thần thấy Thiếu Dương lo lắng cô giọng bình thản nói :

__ Kỳ tổng vết thương nhỏ này không sao đâu , anh hãy để tôi ngồi xuống ghế đi , trong bóp của tôi có chiếc khăn tay , anh cột cầm máu vết thương dùm tôi với , Thiếu Dương nghe cô nói , hình như cô có vẻ không quan tâm lắm về vết thương trên cánh tay của mình , anh không vui đôi chân mày liền chau lại , anh bực mình lên tiếng :

__Sao không có gì kia chứ, vết thương rất sâu , nếu không cẩn thận sẽ để lại sẹo đấy , anh mở bóp tay của cô ra lấy khăn tay , anh vội vàng cột lại vết thương bên tay phải , bàn tay anh lấy ra từ túi áo trước ngực anh chiếc khăn tay , anh cột vào vết thương bên tay trái của cô , để cầm máu cho cô .

Làm xong anh vẫn ngang tàng giữ chặt cô trong lòng anh không có ý định cho cô rời khỏi , tay phải anh lấy ra điện thoại , bấm một dãy số , chuông điện thoại bên kia kêu lên hai tiếng liền có người bắt máy.

__ Alo !.

Thiếu Dương liền lên tiếng : ” Đình Nguyên , cậu mau đến biệt thự riêng của tôi , có người bị thương , mau lên ! Tôi cho cậu 15 phút phải có mặt ở biệt thự .

Nói xong ý Thiếu Dương ngang tàng cúp máy , anh không cần biết bên kia tâm trạng người ta như thế nào , Ngử Thần nghe anh nói chuyện mà lòng cô có cảm giác nổi nóng , cô thầm suy nghĩ ” cái con người gì đâu mà bá đạo thấy ghét , ngang tàng hết chịu nổi , chỉ được cái đẹp trai mà thôi , chứ không được gì hơn nữa , khó ưa chết đi được ” cô cứ lo suy nghĩ lung tung , nét mặt cô trầm mặc , Thiếu Dương nhìn thái độ của cô lúc này anh nổi nóng liền lên tiếng hỏi :

__Ngử Thần em đang suy nghĩ về thằng nào vậy hả ? .

Đang thả hồn cô bị lời nói lớn bên tai làm cô giật mình hồn cô nhanh trở lại hiện tại , Ngử Thần nhìn anh bằng ánh mắt ngờ ngác vô tội , cô từ tốn nói :

— Anh làm gì mà la lớn bên tai của tôi vậy chứ ? Anh muốn tôi bị điếc luôn hay sao hả ? .

Không lâu sau xe đã về đến biệt thự trên núi của Thiếu Dương , tài xế chạy thẳng xe vào bên trong , Thiếu Dương đỡ Ngữ Thần xuống xe , rồi mới đến anh bước xuống , vừa xuống xe cô nhanh bước chân đi vào trong , nhưng chân cô mới đi được hai bước, thì cả người cô đã bị Thiếu Dương bế bổng lên , Ngữ Thần giật mình cô nhìn anh miệng cô la lớn :

— Kỳ tổng bỏ tôi xuống , tôi tự đi được , tôi bị thương cánh tay chứ đâu có bị ở chân đâu , mau bỏ tôi xuống đi .

Thiếu Dương nghe cô la làng , nhưng anh vẫn làm tỉnh như không nghe thấy gì , bước chân anh vẫn bình ổn đi vào bên trong biệt thự , rồi đi lên phòng , mặc cho cô đang la ó um sùm.

Vào đến phòng anh đặt cô lên giường của cô, anh đi vào bên trong thay đồ , bên ngoài cửa phòng lúc này có tiếng gõ cửa , Ngữ Thần liền rời giường đi ra mở cửa , Đình Nguyên cứ ngỡ là Thiếu Dương ra mở cửa cho anh , không ngờ lại là một cô gái xinh đẹp , Đình Nguyên cuối đầu chào Ngữ Thần và anh tự giới thiệu mình :

— Chào em ! Tôi là Đình Nguyên bạn thân của Thiếu Dương , tôi là bác sĩ nội , ngoại khoa , tôi 26 tuổi chưa có lập gia đình , em có bạn nữ nào nhớ giới thiệu cho tôi với , anh nói xong nhìn cô cười tươi , Ngữ Thần cũng cười vui vẻ cô thấy người này khá được , về ngoại hình thì quá chuẩn , lại là bác sĩ , mà còn chưa vợ cô chắc chắn cô sẽ làm mai cho các bạn thân mến của cô , người như vậy bỏ qua phí lắm , cô liền lên tiếng mời anh vào phòng .

Lúc này Thiếu Dương đã thay đồ bước ra , anh thấy cô rời giường anh không vui liền lên tiếng :

— Ai cho em xuống giường vậy hửm ? .

Ngữ Thần ngỡ người vì câu hỏi của Thiếu Dương , cô từ tốn nhìn anh đáp : ” thì có người gõ cửa tôi phải mở cửa chứ , chẳng lẽ để người ta gõ hoài hay sao ? Anh có bị ám đầu không vậy? Hỏi như vậy mà cũng hỏi được sao ? .

Thiếu Dương bị cô trả lời , cô lại còn nói anh bị ám đầu trước mặt bạn của anh , Thiếu Dương tức giận trợn mắt lên nhìn cô , nhưng vì cô đang bị thương anh tạm thời bỏ qua cho cô , anh nhìn qua Đình Nguyên nói :

— Hai cánh tay của cô ấy bị thương , cậu chữa trị cho cô ấy ngay đi , nhớ là không được để lại sẹo đó , nói xong ý anh liền ngồi xuống ghé ánh mắt luôn nhìn đến cử chỉ của tên bạn này.

Đình Nguyên bảo Ngữ Thần ngồi lên giường , anh mở chiếc khăn cầm máu trên tay cô , anh rửa vết thương sạch sẽ , cặp mắt chuyên môn của bác sĩ anh quan sát nhìn vết thương anh từ tốn nhìn cô nói :

Vết thương của em bị đá chém rất sâu , vết thương bị hở , giờ phải khâu lại , nhưng lúc đi tôi lại quên đem theo thuốc gây tê rồi , để tôi quay về lấy .

Ngữ Thần nghe anh nói muốn về nhà lấy , cô không muốn phiền anh như vậy cô liền lên tiếng nói : ” không cần thuốc tê , anh cứ khâu sống luôn đi , tôi chịu được không sao cả ” .

Nghe cô nói vậy Thiếu Dương liền la lớn : ” không được sẽ rất đau , anh lại nhìn sang bạn mình nói tiếp, cậu về lấy thuốc đi ” .

Ngữ Thần nghe vậy liền đáp trả : ” nếu anh về , quay lại tôi sẽ không cần khâu nữa, tùy anh thôi ” .

Đình Nguyên ngạt nhiên khi nghe lời này lại được nói ra từ miệng một cô gái xinh đẹp và nhìn có vẻ yếu đuối , anh lắc đầu chịu thua cô , Thiếu Dương tức muốn học máu , nhưng anh phải nhường cô thôi.

Đình Nguyên chuẩn bị xong , anh đưa cho cô cái khăn đặt vào miệng , tránh tình trạng đau quá lại cắn vào lưỡi mất, Đình Nguyên bắt đầu những mũi kim đầu tiên , anh ánh mắt len lén nhìn lên mặt cô xem cô có chịu được không , thấy cô vẫn bình thường Đình Nguyên mới an tâm tiếp tục khâu vết thương , Thiếu Dương ngồi bên cạnh cô , hai bàn tay ôm đầu cô cho dựa vào người mình , anh cầm cái khăn lau đi những giọt mồ hôi tuông ra như tắm trên trán và gương mặt của cô .

Đình Nguyên đã mai xong một bên , anh lại tiếp tục cho bên cánh tay trái , bên này vết thương sâu và dài hơn , anh cố gắng mai thật nhanh và kĩ để mau lành , gương mặt của Ngữ Thần giờ đây xanh mét , mồ hôi

ướt cả áo , trên mặt như vừa được rửa xong , ướt mềm , Thiếu Dương lại lấy cái khăn khác lau cho cô , cả cơ thể cô lúc này rung nhẹ , thật sự ra sức chịu đựng của cô sắp đến giới hạn , gần một tiếng đồng hồ khâu vết thương , mà lại không có thuốc tê , đối với đàn ông đã là khó , đằng này lại là phái nữ , cô chịu được đến lúc này là quá mức , Thiếu Dương lo lắng nhìn Đình Nguyên mà gào lớn :

_ Đình Nguyên ! Cậu xong nhanh đi , cô ấy mà có chuyện gì , thì cái bệnh viện của cậu đừng trách sao tôi sang bằng nó.

Đình Nguyên đang khâu nghe lời dọa khủng bố của bạn mình, anh sợ hãi , trán đổ đầy mồ hôi lạnh , anh khâu nhanh hơn , cũng bởi vì khâu quá nhanh , càng làm tăng lên sự đau đớn cho Ngữ Thần , cô nghiêng răng chịu đựng , khi Đình Nguyên vừa cắt chỉ xong , cũng cùng lúc này Ngữ Thần ngất xỉu trong lòng Thiếu Dương luôn .

14. Nỗi Giận!

Kỳ Thiếu Dương ánh mắt giận dữ nhìn sang Đình Nguyên gào lớn khi anh thấy Ngữ Thần đã ngất xỉu :

_ Cậu mau qua xem cô ấy nhanh đi , Thiếu Dương đỡ Ngữ Thần nằm xuống giường , Đình Nguyên đeo ống nghe vào tai khám cho cô , anh kiểm tra huyết áp , nhịp tim, cùng mạch anh liền lấy ra một ống thuốc nhỏ , bơm vào ống tim , rồi chích cho cô .

Anh nhìn sang Thiếu Dương giọng anh trầm trầm lên tiếng :

_ Cô ấy vì quá đau mà ngất , cùng vì mất máu nên mới ngất đi , tôi vừa chích cho cô ấy ống thuốc bổ , để cô ấy nghỉ ngơi đi , khi nào dậy cho cô ăn no rồi uống thuốc này nha , nhớ cử hải sản và nếp , sau một tuần cắt chỉ , tôi sẽ cho cô ấy thuốc sức liền sẹo sau , mỗi ngày cậu thay băng cho cô ấy được không ? .

Thiếu Dương đầu gật nhẹ mắt nhìn bạn anh lên tiếng :

Cậu xuống dưới ăn uống gì đi đợi tôi một chút , Đình Nguyên hiểu ý bạn , anh liền thu dọn đồ vào giỏ quay lưng rời khỏi phòng.

Thiếu Dương quay lại giường nhìn cô gái nằm đó , nét mặt cô nhợt nhạt , đôi mắt cô mệt mỏi nhắm nghiền , trái tim anh cảm giác nhói đau , anh thật không ngờ cô gái này cá tính đã quật cường , giờ lại thêm tính chịu đựng thật là kinh khủng , anh thật sự rất nể phục cô , từ chút từ chút một cô đã vô tình đi vào trái tim anh từ khi nào anh cũng không hay biết.

Anh đi đến tủ lấy ra cây kéo , rồi lại vào phòng tắm đem ra một thao nước ấm cùng khăn sạch , đem đến bên giường cô.

Thiếu Dương tay cầm kéo anh không do dự cắt đi đám da hội trên người cô vì nó đã dính đầy máu của cô.

Cắt xong hết trên người cô chỉ còn bộ đồ nhỏ , anh nhúng khăn vào thao nước ấm , vắt khô anh lau mặt , rồi từ tốn lau toàn thân cho cô , anh nhanh chóng mặc vào bộ đồ sọt ngủ , áo hai dây , anh sợ sẽ trúng vào vết thương ở tay cô , anh thay xong đắp mềm lên cho cô cẩn thận , dọn dẹp tất cả , lúc này anh mới an tâm rời khỏi phòng đi xuống phòng bếp Đình Nguyên đang đợi anh ở dưới.

Tại bàn ăn ở nhà bếp Đình Nguyên đang thong thả ngồi ăn mì , kế bên là ly bia , Thiếu Dương lấy cho mình một ly rượu đỏ , rồi anh ngồi xuống kế Đình Nguyên , đưa ly rượu uống một ngụm , điện thoại của anh bắt nghe reo lên , Thiếu Dương bắt máy lên tiếng :

_ A lô !

_ Tôi nghe đây Gia Phong , cậu điều tra được ai làm vụ này chưa? .

Sao ! Cậu nói là tập đoàn Lăng thị đứng sau vụ này à , vậy là tên khốn Lăng Tổ Dục đó giờ trò chứ không ai khác đâu .

Được lắm tên này nó chán sống trên cõi đời này rồi , được tôi sẽ tiễn đưa nó một đoạn vậy , Gia Phong cậu nghe tôi nói đây , trong vòng 2 ngày cậu phải thu mua hết cổ phiếu cùng cổ phần của Lăng thị cho tôi , lấy

hết các hợp đồng của họ, trong vòng 3 ngày tôi không muốn nghe đến tên tập đoàn Lăng thị trên đời này nữa, người nhà nó thì cứ để yên cho họ, còn tên Lăng Tổ Dục đó thì diệt nó đi.

Nói xong Thiếu Dương liền cúp máy, anh lại uống một ngụm rượu vào bụng.

Đình Nguyên nhìn thái độ của bạn mình, anh nhẹ giọng lên tiếng hỏi:

__ Cô ấy vì cậu mà bị thương đúng không? Thiếu Dương gật nhẹ đầu thay câu trả lời, Đình Nguyên lại hỏi:

__ Cô ấy là gì của cậu vậy? Thiếu Dương uống một ngụm rượu miệng khẽ lên tiếng: " cô ấy là hôn thê của tôi ".

__ Hả!

__ Cậu không có đùa chứ Thiếu Dương? .

Thiếu Dương trầm mặc hồi lâu như có điều suy nghĩ, ít giây sau anh từ tốn trả lời:

__ Tôi không hề đùa, đó là điều tôi mong muốn, nhưng cô ấy vẫn chưa có chấp nhận tình cảm của tôi, không sao tôi sẽ làm cô ấy yêu tôi, không lâu nữa đâu.

Nói xong anh liền thở dài ngao ngán, vì anh biết tính cô quá quật cường, khó mà xoay chuyển được, và cũng không thể dùng cách cứng rắn đối với cô được, phải dùng cách khác thôi.

Anh đang suy nghĩ điện thoại bất ngờ lại kêu lên, Thiếu Dương cầm lên xem, là mẹ anh Thiếu Dương giọng nhỏ nhẹ lên tiếng:

__ Mẹ con nghe đây!

Bên kia đầu dây bà Dương Thục Uyên lo lắng lên tiếng: "con trai, vợ con có sao không? Thai nhi không bị ảnh hưởng gì đúng không con?"

Thiếu Dương nghe mẹ vì lo lắng cho cháu mà gọi điện hỏi, anh không nỡ làm mẹ đau lòng, anh từ tốn trả lời:

__ Mẹ! Vợ con không sao cả, thai nhi vẫn khỏe mạnh mẹ hãy an tâm nha.

Nghe con trai nói vậy bà mừng rỡ nói: " may mắn quá, phật, trời, cùng tổ tiên Kỳ gia phù hộ, được ngày mai mẹ kêu người nấu canh tằm bổ cho con dâu và cho thai nhi, sẽ cho người đem qua cho con bé, vậy con nghỉ ngơi đi nha ".

Bà nói xong ý liền cúp điện thoại, còn Thiếu Dương bên này ngồi ngẩn ngơ vô hồn, trạng thái anh cầm điện thoại mà đứng hình ngay tại chỗ.

15. Nổi Giận __2

Đình Nguyên nhìn thấy Thiếu Dương tự nhiên vừa nghe điện thoại xong, tâm trạng liền có biến đổi, thấy Thiếu Dương đứng cầm điện thoại mà nét mặt ngầy ngốc ra không động đậy, Đình Nguyên lo lắng gọi lớn:

__ Thiếu Dương.....Thiếu Dương! Cậu bị làm sao vậy hả? .

Đang ngơ ngác suy nghĩ gì đó Thiếu Dương bị tiếng gọi lớn làm giật mình, anh quay về với hiện tại, anh nhìn quay Đình Nguyên khẽ lên tiếng:

__ Cậu gọi tôi có việc gì sao? .

__ Hả!

Đình Nguyên lo lắng nói: " cái này tôi phải hỏi cậu mới đúng đó Thiếu Dương, cậu có chuyện gì lo lắng đúng không? Tự đừng nghe điện thoại xong rồi cậu đứng hình, nét mặt vô hồn không động gì hết, cậu có cần tôi giúp gì không hả? .

Thiếu Dương lắc nhẹ đầu anh lên tiếng nói: " tôi không sao đâu, cảm ơn cậu Đình Nguyên ".

Đình Nguyên ăn đã xong , đang khui thêm một lon bia nữa , anh rót vào li , cầm đưa lên uống một hơi, Thiếu Dương lại rót thêm một li rượu , anh lại một hơi uống cạn .

Thiếu Dương nhìn Đình Nguyên anh từ tốn nói : ” tôi bây giờ mới hiểu cái câu, miệng hại thân là như thế nào rồi đó ” thật sự là rất khổ tâm.

Lúc này bỗng dưng điện thoại của Đình Nguyên reo lên , anh cầm máy nghe , ít phút sau anh tắt máy , ánh mắt nhìn sang Thiếu Dương lên tiếng :

— Tôi phải về bệnh viện đây, có ca cấp cứu , cậu nhớ chăm sóc vết thương cho cô ấy thật tốt đó , tối mai tôi đến khám lại , Thiếu Dương gật đầu bước ra tiễn bạn ra cửa , anh liền quay trở lại phòng ngủ , lúc này tiếng chuông đồng hồ gõ 12 tiếng , anh mệt mỏi đi đến bên giường của Ngũ Thần hôn lên môi cô một cái , rồi đi về giường của mình nằm xuống nhắm mắt đi vào giấc mộng .

Như mọi ngày đúng 5 giờ 30 phút sáng Ngũ Thần liền mở mắt thức dậy , một cơn đau ê ẩm từ hai cánh tay làm cô thực sự tỉnh táo , Ngũ Thần nhớ ra vết thương bị may ngày hôm qua , cô nhẹ nhàng bước xuống giường , đi vào bên trong , vệ sinh răng miệng , cô cảm thấy trên người hơi ngứa , nên quyết định , tắm cho sạch sẽ , Ngũ Thần nhẹ nhàng cởi bỏ đồ treo lên móc , rồi bước vào bồn tắm , mở vòi sen tắm .

Trên giường Thiếu Dương đang ngủ chợt tai anh nghe tiếng nước chảy , Thiếu Dương liền ngồi bật dậy , vén màn nhìn sang giường của Ngũ Thần , không thấy cô đâu , anh châu mày tức giận , tiếng nước chảy rất mạnh trong nhà tắm ,Thiếu Dương lầm thầm ” cô ấy đang bị thương mà làm gì đến nước trong đó, mà nước chảy nhiều vậy , chẳng lẽ cô ấy giặt đồ sao ? ”

Nghĩ tới đó anh liền nổi giận , vết thương mới mai mà không giữ gìn gì hết , thật không chịu nổi cái tính cứng đầu của cô bé này rồi , Thiếu Dương tức giận quyết định đi vào lôi đầu cô ra ngoài.

Nhưng khi anh vừa mở cửa ra một cảnh đẹp trước mắt làm Thiếu Dương phụt máu mũi , chân anh chôn tại chỗ không nhúc nhít được vì cảnh đẹp này ” phần này các bạn tự suy diễn dùm mình nha” .

— A....a...a ,đồ biến thái, đồ sắc lang đáng ghét , anh nhắm mắt lại cho tôi ngay , nghe tiếng la của cô anh mới bừng bừng tỉnh , nhưng thay vì anh phải đi ra ngoài , đằng này anh lại bước vào bên trong phòng tắm , tay anh vớ lấy cái khăn lớn , đi đến gần bên cô , một tay anh giựt lại vòi sen từ tay cô quăng nó sang bên , hai bàn tay mở ra khăn lớn trùm lấy người cô , động tác gọn gàng anh vác cô lên vai rồi khỏi nhà tắm .

Anh vác cô đặt lên giường , Ngũ Thần gì ngại mà đỏ hết cả mặt , cô nghiêng rằng , hai mắt trợn trừng , miệng la lớn chửi :

— Kỳ Thiếu Dương anh là đồ vô liêm sỉ , là đồ biến thái, dê sờn , tại sao lại rình tôi tắm hả , anh bị bệnh hả?...ừm...ừm , cô chửi chưa xong thì môi cô đã bị anh hôn xuống , anh gặm nhấm , mút cắn , đưa lưỡi vào trong khoang miệng của cô mà mút lấy vị ngọt chỉ của riêng cô , lúc này anh nhớ đến tình cảnh cô và em họ hôn nhau tối qua , cơn ghen liền bộc phát , Thiếu Dương càng hôn cuồng dã hơn , anh đang trừng phạt cô .

Ngũ Thần bị anh hôn đến xây sấm đầu óc, cô cắn lưỡi anh , nhưng anh chịu đựng vẫn không buông cô ra , cuối cùng vì khó thở mà ngắt đi trong nụ hôn của anh .

Thiếu Dương thấy Ngũ Thần đã ngắt , anh mới chịu ngừng lại , cánh tay ôm chặt cô trong lòng , anh ước gì thời gian hãy dừng lại giây phút này mãi mãi để anh được ở bên cô trọn đời không xa rời .

16. Nghi Phép

trong phòng trống không , cô nhớ lại chuyện mình bị cái tên khó ưa đó cưỡng hôn đến nỗi ngắt xỉu , hai hàm răng cô nghiêng lại kêu trèo trẹo , Ngũ Thần cảm thấy mình bị cái tên này xem thường quá mức , dù sẽ bị cấp trên khiển trách nhưng cô quyết định tận dụng lúc đang bị thương , mình phải rời khỏi cái tên ôn dịch này mới được.

Bước chân đến tủ cô lấy bộ đồ của mình , mặc vào , cùng balô của cô , đeo ra sau , từng bước chân bình ổn cô rời khỏi biệt thự , vệ sĩ thấy cô bước ra một người lên tiếng hỏi :

—Ngũ Thần em đi đâu vậy? .

Cô nhìn họ nhẹ nhàng lên tiếng đáp : ” tôi bị thương nên được nghỉ phép , tôi chào các anh nhé ” nói xong cô lại nhẹ nhàng bước đi , cô lên taxi rời khỏi , hướng nhà mình chạy về , lên xe cô gọi cho Trần tổng của mình nói về chuyện mình bị thương , xin nghỉ , và yêu cầu anh ta cho người đến thay cô ở vị trí đó , Trần tổng vui vẻ nhận lời , rồi cúp điện thoại .

Thiếu Dương đang ngồi làm việc ở văn phòng ở công ty , chợt tiếng gõ cửa vang lên Thiếu Dương lên tiếng :

__ Vào đi!

Gia Phong mở cửa bước vào , anh đi đến cái ghế ngồi xuống , ánh mắt Gia Phong nhìn Thiếu Dương miệng khẽ lên tiếng :

__ Công ty vệ sĩ vừa gọi báo đã đưa hai vệ sĩ nữ qua đây , với lý do Ngũ Thần đã bị thương sẽ không hoàn thành tốt nhiệm vụ bảo vệ , cô ấy đã xin nghỉ phép rồi , cậu có biết chuyện này không ? .

Bàn tay Thiếu Dương đang gõ trên bàn phím máy tính , vừa nghe xong anh liền dừng lại , cặp mắt sắc bén nhìn sang Gia Phong ý đồ xét xem bạn mình nói thật hay là đùa , khi Thiếu Dương nhìn ra Gia Phong không hề đùa , lúc này Thiếu Dương cầm lên điện thoại gọi về biệt thự cho vệ sĩ , khi được vệ sĩ báo Ngũ Thần đã lên taxi rời đi , Thiếu Dương tức giận mặt anh tái xanh , bàn tay cầm điện thoại ném mạnh điện thoại vào trong tường.

Bộp !

Chiếc điện thoại vỡ nát , văng ra tứ tung , Gia Phong nhìn cảnh này anh lắc đầu ngao ngán lên tiếng :

Cậu làm gì mà phản ứng dữ dội vậy , cũng gần một tuần cô ấy không về nhà thăm mẹ và em trai rồi còn gì , xem như cho cô ấy nghỉ phép về thăm nhà đi .

Thiếu Dương nghe bạn nói anh chợt hiểu ra , anh nhìn Gia Phong miệng đáp :

__Tôi chỉ lo cô ấy thừa dịp này trốn khỏi tôi mất mà thôi , với lại tại sao cô ấy không nói cho tôi biết một tiếng , thật ra cô ấy không thích tôi , nên mới làm như vậy , nói xong Thiếu Dương ngã người ra ghế dựa mà thần thờ suy nghĩ .

Gia Phong lại lắc đầu , thật sự Thiếu Dương mà anh biết trước kia không phải vậy , trước kia cậu ấy lạnh lùng , dứt khoát, tàn nhẫn , chỉ lo nghĩ việc lợi hại trong làm ăn , không thích người phụ nữ , không sợ già , sợ non như thế này , không có thứ gì làm khó được cậu ấy cả . Ai có ngờ đâu mới trong hơn một tuần lễ mà cậu ấy thay đổi đến mức chóng mặt luôn.

Ngoài cửa phòng lại có người mở ra , bước vào không ai xa lạ là Trịnh Thiên , trên tay anh cầm sấp hồ sơ , anh đi đến bàn làm việc của Thiếu Dương rồi đặt chúng lên bên trên bàn miệng cười nhẹ nói :

__Các cậu làm gì mà tê liệt đông đủ vậy? Trịnh Thiên lại quay sang Thiếu Dương nói :

Cậu làm ơn ký hồ sơ này dùm đi , rồi muốn làm gì , hay đi đâu thì tùy các cậu.

Thiếu Dương bực dọc ký vào tập hồ sơ anh đưa lại cho Trịnh Thiên .

Ngũ Thần lúc này đã về đến nhà mình , mẹ cô đi làm vẫn chưa về đến , cô mở tủ lạnh rót ra một ly sữa , uống một hơi hết ly , rửa ly xong cô vào phòng mình thay đồ , liền trèo lên giường ngủ mất .

Tại văn phòng ba người đàn ông đang ngồi nói về hạng mục sắp tới , cửa phòng lần nữa lại bị gõ , lần này Gia Phong ra mở cửa , nhưng ôi trời những người ngoài cửa làm cho Gia Phong đứng hình tại chỗ ngây ngốc ít phút , hai cô gái nhìn anh cười tươi tấn khẽ nói :

__ Chúng tôi từ công ty vệ sĩ đưa qua để thể bạn Ngũ Thần đang bị thương ạ

Gia Phong nghe hai cô nói anh mới tỉnh táo trở lại , anh cười tươi mời hai người đẹp vào bên trong , nghe tiếng bước chân Trịnh Thiên liền ngẩn mặt lên nhìn , hai cô gái trước mặt làm anh khá chú ý tới , chú ý nhất là cô gái có một chiều cao vượt trội , với mái tóc cột cao màu nâu hạt dẻ , càng tôn lên màu nước da trắng của cô , đặt biệt hai người này không hề xài son phấn .

17. Đi Chơi_1

Trịnh Thiên nheo lại cặp mắt sắc bén nhìn về phía cô gái có chiều cao ấn tượng , anh nghiêm giọng lên tiếng :

__Mời hai em ngồi , Kỳ tổng đây không cần vệ sĩ khác đâu , cứ để cô Ngữ Thần nghỉ ngơi khi nào lành hẳn rồi đi làm , nhưng chúng tôi , mắt Trịnh Thiên nhìn sang Gia Phong rồi nói tiếp : ” hai chúng tôi cần vệ sĩ bảo vệ , nên hai em làm vệ sĩ cho chúng tôi.

Trịnh Thiên nhìn vào cô gái anh để ý này giờ , giọng từ tốn nói :

__Em tên là gì ? Bao nhiêu tuổi ? .

Nghe anh hỏi mình cô gái có chiều cao lý tưởng cô cười nhẹ trả lời :

__ Tôi tên Lữ Tuệ Nghi , 22 tuổi ạ , tôi làm vệ sĩ được 4 năm rồi ạ .

Gia Phong nhìn cô gái còn lại nói : ” còn em tên gọi là gì? Bao nhiêu tuổi?

Cô gái còn lại giọng trầm ổn lên tiếng đáp : ” tôi tên Trần Gia Huyền , 23 tuổi , tôi làm vệ sĩ được 5 năm rồi ạ .

Hai tên đàn ông khẽ gật đầu , Trịnh Thiên lại nói : ” Tuệ Nghi em đi theo bảo vệ tôi , xuyên suốt 24/24 giờ , còn về Gia Huyền theo luật sư Lâm Gia Phong , vì anh ta là luật sư nên cũng có rất nhiều kẻ thù đấy, em phải hết sức cẩn thận đó” .

Gia Huyền nghe anh dặn cô liền gật đầu , cô nhẹ nhàng lên tiếng nói , các anh đợi tôi gọi điện thoại về cho công ty báo cáo về sự việc này đã.

Gia Phong cười nhẹ lên tiếng : ” em đừng lo tôi sẽ nói với tổng giám đốc của các em , bây giờ các em bắt đầu làm việc luôn , lát tôi soạn thảo xong hợp đồng rồi các em ký vào nhé ” .

Nãy giờ Thiếu Dương im lặng để cho hai tên bạn khốn kiếp của mình giở trò , anh suy nghĩ ” lúc mình thì mấy tên này ý kiến lung tung , bây giờ đến phiên họ để xem họ giải quyết ra sao , hay còn khủng hơn mình nữa là ” nghĩ xong anh liền cười trong lòng một cách thích thú ” Trịnh Thiên bất ngờ đứng lên anh nhìn Tuệ Nghi nói :

__Em đi theo tôi!

Tuệ Nghi không nói gì cô liền cúi đầu chào mọi người , bước chân cô vững chắc đi theo phía sau Trịnh Thiên rời khỏi phòng .

Gia Phong lúc này cũng đứng lên anh nhìn Thiếu Dương miệng cười nhẹ , rồi liền quay lưng đi ra cửa , anh nhìn thấy Gia Hân vẫn ngơ ngác ngồi đó , anh bực mình lên tiếng :

__Em còn ngồi đó làm gì? Mau đi theo tôi ! .

Gia Huyền vội đứng lên đi theo Gia Phong rời khỏi.

Thiếu Dương thấy người đã đi hết anh cầm lên điện thoại bàn , tiếng nam trầm bên kia đầu dây lên nói : ” dạ lão đại em Lục Tề nghe anh căn dặn ” .

Thiếu Dương giọng nói mang theo phần lạnh lẽo nói : ” mua cho tôi cái điện thoại mới , và cậu cho người đi xem Ngữ Thần cô ấy về nhà chưa , rồi báo lại cho tôi ngay ” bên kia Lục Tề dạ liên tục , Thiếu Dương nói xong anh liền cúp máy , cả người buồn bã ngã ra ghế thở dài.

Tại nhà của Ngữ Thần hiệu tại đã là 6 giờ chiều , mẹ của Ngữ Thần bà Diệp Lệ Thanh đi làm vừa về đến , bà mở cửa vào nhà , thấy đôi giày trên kệ bà biết con gái đã về nhà , tâm trạng bà vui vẻ hẳn lên , bước nhanh vào trong , đi đến phòng của con gái bà mở nhẹ cửa nhìn vào , thấy Ngữ Thần nằm ngủ say sưa trên giường bà liền nở nụ cười hạnh phúc , đóng lại cửa cho con gái ngủ bà Lệ Thanh nhanh đi vào bếp tranh thủ nấu vài món con gái thích ăn nhất.

Một tiếng trôi qua bà Lệ Thanh nấu cũng gần xong. , lúc này ngoài cửa có tiếng mở , không cần xem bà biết là con trai Giang Kính Hào đi làm về , vì người trong nhà ai cũng có chìa khóa riêng cả .

Giang Kính Hào đi vào bếp cậu cười tươi nhìn mẹ , giọng nhẹ nói : ” con thưa mẹ con vừa về , mẹ nấu món chị hai thích đúng không ạ ? Vậy là chị về rồi hả mẹ ? .

Lệ Thanh cười tươi nhẹ gật đầu , Kính Hào vui vẻ khi nghe chị gái về nhà , cả tuần nay không thấy mặt mũi của chị đâu hết , cậu rất nhớ chị của mình .

Cậu đi vào phòng tắm rửa xong xuôi , liền mở cửa phòng chị miệng cậu gọi to hết cỡ : ” chị hai mau dậy ăn cơm kìa ” ôi trời Ngũ Thần đang ngon giấc , bị một tiếng gọi kinh khủng của cậu em trai mà hồn vía của cô liền tè tự trở về thân thể gấp .

Ngũ Thần mở mắt nhìn chung quanh phòng , ánh mắt cô liền dừng lại ngay cánh cửa phòng , một vóc dáng cao lớn đang đứng sừng sững nhìn cô cười trêu chọc.

Tức tối cô hét lớn : ” cái tên nhóc kia làm gì vừa về là la om sòm không cho ai ngủ vậy hả ? Thật là cái đồ đáng ghét mà ” .

Kính Hào nhìn chị gái tức giận cậu càng cười tươi hơn , trước khi rời khỏi , cậu lên tiếng nói : ” chị mau xuống ăn cơm mẹ chờ chị đó ” , nói xong cậu liền bước đi xuống dưới nhà .

Ngũ Thần nghe nói mẹ đang chờ cô liền trèo xuống giường , vào rửa mặt xong , bước chân cũng vội vàng đi xuống dưới nhà .

Trên bàn mẹ cô đã bày ra những món ăn mà cô thích nhất , Ngũ Thần bước đến xà vào lòng của mẹ , hai cánh tay cô ôm nhẹ người mẹ của mình , miệng cô thủ thủ : ” con nhớ mẹ quá hà , con cảm ơn mẹ nhiều lắm , nhìn các món này bụng con nó kêu rồi , con mời mẹ ăn cơm ” cô nói rồi nắm tay mẹ đi đến ghế ngồi xuống .

Kính Hào để ý thấy bên trong tay áo của chị mình hai cánh tay đều băng vải trắng , cậu liền lên tiếng hỏi :

— Chị hai chị bị thương khi nào vậy ? Có nặng lắm không ? .

Bà Lệ Thanh nghe con trai nói vậy mặt bà liền hiện lên sự lo lắng , ánh mắt bà nhìn con gái giọng buồn bã nói : ” tại sao con lại giấu mẹ vậy con ? ” .

Ngũ Thần nhìn mẹ lo lắng buồn phiền vì mình cô trong lòng cũng không an , bàn tay cô nắm lấy bàn tay mẹ mà vuốt ve , giọng nhẹ nhàng nói :

— Con chỉ bị rách da thôi không có gì nghiêm trọng đâu mẹ , con nói thật mà mẹ đừng buồn nữa nha , con xin hứa sẽ không để bản thân bị thương nữa đâu , con hứa với mẹ đó , đôi mắt Ngũ Thần ngấn lệ nhìn mẹ mình , bà nhìn thấy con gái như vậy cũng không đành lòng trách mắng nữa , bà nhẹ nhàng nói :

— Thôi ăn cơm nào các con , nghe mẹ nói hai chị em cô liền cười tươi cầm lên chén ăn cơm , Ngũ Thần gấp thức ăn vào chén cho mẹ và em trai , cả nhà ba người lúc này ăn cơm thật vui vẻ .

Thiếu Dương trở lại biệt thự lúc này đã là 11 giờ tối , anh không muốn về sớm , vì hiện giờ không có cô , anh cảm thấy rất cô đơn , nên cố tình ở lại công ty mà làm đến tận giờ này .

Bước vào phòng Thiếu Dương nhìn đến chiếc giường của Ngũ Thần , anh bước đến ngồi xuống giường của cô , anh cầm lấy cái gối cô từng nằm , đưa lên mũi ngửi , anh ngửi được mùi thơm của cô còn sót lại nơi đây , hành động vô thức , anh nằm xuống ôm lấy gối của cô mà vuốt ve , anh cứ nằm như thế rồi ngủ lúc nào cũng không hay .

Một ngày mới an lành của Ngũ Thần khi cô ở nhà cùng mẹ và em trai , hôm nay là cuối tuần , em trai không đi làm nên cả nhà cùng nhau ngủ nướng , khi mẹ cô giật mình thức dậy đã hơn 9 giờ sáng rồi , bà nhanh chóng thay đồ vệ sinh cá nhân , rồi liền đi chợ .

Bà đi được 15 phút chuông cửa bắt ngờ reo in ỏi Kính Hào với gương mặt còn ngái ngủ cậu lách thếch đi ra mở cửa , vừa mở ra Phúc Kiên vui vẻ cúi chào , giọng nói trầm ấm của anh vang lên : ” chào em , tôi là Kỳ Phúc Kiên bạn của chị em , hôm nay tôi đến thăm Ngũ Thần em ấy đã dậy chưa em ?” .

Kính Hào nghe anh nói là bạn của chị , cậu liền gật đầu chào Phúc Kiên , rồi đưa tay ra hiệu mời anh vào nhà , Kính Hào lên phòng của chị anh mở cửa bước vào bên trong , giọng cậu la vào tai chị mình :

__Chị hai! Có anh Kỳ Phúc Kiên ghé thăm chị kìa , anh ta đang đợi dưới phòng khách đó , nói xong lời cậu lếch thếch trở lại phòng mình , nhào cả người lên giường nhắm mắt ngủ tiếp , còn Ngũ Thần khi bị cậu em la lớn bên tai , cô liền tỉnh táo , cô biết Phúc Kiên đang chờ mình , nên động tác mau lẹ cô nhanh thay đồ , vệ sinh cá nhân rồi liền xuống phòng khách.

Phúc Kiên thấy Ngũ Thần anh mừng rỡ bước nhanh đến ôm cả người cô vào lòng mình , lời nói thật ôn nhu anh nói bên tai cô :

__Em bị thương có nguy hiểm gì không? Anh rất lo lắng cho em , nhưng lúc anh chạy ra thì anh họ đã ôm em lên xe phóng đi mất rồi , anh biết được em đã về nhà dưỡng thương nên anh chạy đến đây liền đó .

Ngũ Thần nhẹ nhàng lên tiếng đáp : ” em chỉ bị rách da thôi không có nặng lắm , anh đừng lo lắng quá, cảm ơn anh Phúc Kiên , em nhân tiện mình trong lúc bị thương để nghỉ ngơi và đi chơi đổi gió vài hôm ” .

Phúc Kiên nghe cô nói anh liền lên tiếng : ” vậy anh đi cùng em nha được không ? ” .

Ngũ Thần nhìn anh cười vui vẻ nói : ” được vậy càng vui chứ sao , ngày mai chúng ta đi nhé ? ” Phúc Kiên vui vẻ liền gật đầu , anh nhanh miệng nói :

__ Ngày mai sáng 8 giờ anh đến đón em tại nhà , mà bây giờ anh chở em đi đến bệnh viện để thay băng vết thương , và cùng đi ăn với anh nha ? Ngũ Thần vui vẻ đi vào lấy áo khoác , rồi cả hai nhanh chóng rời khỏi nhà cô , chiếc xe của Phúc Kiên vừa rời khỏi , thì bên đường có một chiếc xe khác màu đen liền bám theo xe hai người.

18. Đi Chơi __2

Kỳ Phúc Kiên sau khi đưa Ngũ Thần đến bệnh viện thay băng vết thương ở hai cánh tay xong anh chở cô đi mua ít đồ cho chuyến đi chơi , cũng đến giờ cơm trưa Phúc Kiên chở cô đến một nhà hàng Pháp thật sang trọng ăn cơm , cả hai người ngồi vào một cái bàn dành cho hai người , nó được đặt ở sát góc rất thích hợp cho việc ăn cùng tâm sự .

Những món ăn thật ngon cách bài trí thật hấp dẫn của một đầu bếp nổi tiếng nhất ở Pháp , Ngũ Thần không uống được rượu , cô dùng nước trái cây , còn Phúc Kiên thì uống một ít rượu đỏ , hai người cứ mãi mê trò chuyện mà không biết rằng họ đang bị đưa vào tầm ngắm của kẻ săn mồi.

Sau khi ăn xong đã hơn 1 giờ trưa Phúc Kiên đưa Ngũ Thần về tận nhà , trước khi rời khỏi , anh còn hôn lên má của cô một cái rồi mới chịu ngồi vào xe về.

Ngũ Thần vừa bước vào nhà thì giọng trầm ồm của em trai lên tiếng chấp vắn :

__Chị hai ! Người đó là ai vậy chị?

__Anh rể tương lai phải không? .

Nghe em trai chọc ghẹo Ngũ Thần mặt đỏ quá mà hai má cô chợt đỏ lên , giọng cô hùng hổ lên tiếng :

Chuyện của chị em hỏi làm gì ? Lúc này chị thấy miệng em có rộng ra và kéo da non rồi đó nha , biết không thì im lặng , nếu không muốn bị ăn đòn đó biết không hả? .

Cô nói xong liền đi nhanh về phòng của mình để lánh nạn.

Kính Hà nhìn chị gái mặt đỏ mà chạy mất , cậu cười tươi tắn , lắc nhẹ đầu rồi đi vào phòng làm việc còn dở dang của công ty.

Buổi tối cả nhà ăn cơm rất vui vẻ , Ngũ Thần lúc này lên tiếng thưa chuyện với mẹ :

Mẹ sáng mai con đi với bạn , đi ra ngoại thành chơi vài hôm đổi gió , mẹ đừng lo lắng nha , con đi sẽ sớm về và mua quà cho mẹ và em trai nữa.

Bà Lệ Thanh trong lòng không muốn con đi , nhưng mà cứ ép buộc con mãi cũng không phải là cách tốt nhất , bà nhìn Ngũ Thần giọng bà nhẹ lên tiếng :

— Ừ con đi nhớ cẩn thận và mau quay về , phải chú ý đến vết thương ở tay đó , nó chưa có lành đâu con , Ngũ Thần liền gặt đầu lia lịa , miệng vẫn còn nhai một họng cơm , cô rất thích món ăn của mẹ nấu , mỗi lần ăn , là cô ăn đến ba chén , ấy vậy mà vẫn không mập nổi mới khổ.

Tại tập đoàn của Kỳ gia ba người đàn ông đang bàn bạc về mẫu trang sức đá quý sắp được ra mắt trên thị trường , đi kèm theo nó là những bộ lễ phục sang trọng , đứng hai bên trong góc phòng là hai cô vệ sĩ xinh đẹp .

Cứ chốc lát là Gia Phong lại muốn uống cà phê , hết anh ta rồi đến phiên Trịnh Thiên đòi uống trà nóng , hai tên đàn ông này không lúc nào mà không kiểm soát để được nhìn sát mặt người đẹp của mình , Thiếu Dương ngồi ở giữa nhìn một màn này anh tức muốn thổ huyết .

Thiếu Dương quyết định tống hai tên đáng ghét này ra khỏi tầm mắt mình , anh lên tiếng đuổi người :

Hai cậu về nhà cùng bàn bạc lại xem phải quảng cáo như thế nào , rồi báo cáo lại cho tôi sao , giờ tôi về trước đây , nói xong thiếu Dương liền đứng dậy , hai người kia thấy vậy cũng đứng lên rời khỏi phòng tổng giám đốc , hai cô vệ sĩ cũng lẳng lặng đi theo sao hai ông chủ của mình.

Thiếu Dương nhìn mọi người đã rời khỏi anh lại trở về ngồi vào ghế dựa , tay anh lấy ra một điều thuốc , châm lửa liền hút vào một hơi rồi lại nhả ra , một làn khói trắng mờ ảo , tạo ra một khoảng không gian tĩnh mịch u buồn , trong lòng Thiếu Dương trong lúc này anh rất nhớ cô , anh có thể mang cô trở lại một cách dễ dàng , nhưng anh không muốn cô vì mình mà tức giận , oán hận, hay ghét anh thêm , nên anh đành để cho cô có một chút riêng tư của mình , hôm nay anh lại ngủ ở công ty , anh không dám về biệt thự , nơi đó không có cô nó buồn và lạnh lẽo quá .

Đúng 5 giờ 30 sáng Ngũ Thần đã thức dậy , cô tập thể dục , an sáng , rồi lại chuẩn bị xong tất cả , giờ chỉ còn chờ Phúc Kiên đến mà thôi.

Đúng 8 giờ 01 phút tiếng chuông cửa reo lên , Ngũ Thần vui vẻ ôm lấy mẹ , chào mẹ , rồi dặn dò em trai đi làm nhớ về phụ mẹ , dặn dò xong cô kéo vali tay mở cửa rời đi .

Phúc Kiên đang đứng chiếc siêu xe màu trắng của mình , thấy Ngũ Thần bước ra anh nhanh chân đi đến xách vali của cô để vào sau xe , tay anh mở cửa xe bên ghế phụ cho cô ngồi vào , phúc Kiên cũng liền ngồi vào xe , anh từ tốn lái xe rời khỏi , theo xe của hai người là bốn chiếc xe màu đen , hai người vô tình không biết mối nguy hiểm đang rất gần kề đến họ .

Sau hơn hai tiếng lái xe cuối cùng Phúc Kiên và Ngũ Thần cũng đã đến nơi , đây là một khu du lịch , theo dạng cho du khách hòa mình vào thiên nhiên , cho họ tìm lại cảm giác cuộc sống mộc mạc , an bình của những người xưa , núi non hữu tình , Phúc Kiên đưa xe vào gửi , rồi cả hai đến khách sạn đã đặt trước nhận phòng , Ngũ Thần đang đi gần đến cửa vào bên trong khách sạn , thì bên trong có một người nữ đi ra , nhưng người đó lại không nhìn cẩn thận đụng vào Ngũ Thần mà lại trúng phải cánh tay đang bị thương của cô làm Ngũ Thần đau miệng khê kêu :

— Ui da !

Cô dừng lại xoa nhẹ vào vết thương , Phúc Kiên hoảng hốt lo lắng cho cô , anh ôm lấy người cô , tay anh cầm lên cánh tay cô xem xét , miệng lo lắng hỏi :

— Em có đau lắm không , đưa anh xem nào , mặt Ngũ Thần chuyển xanh vì bị đau , nhưng cô trấn tĩnh , nhẹ nhàng lên tiếng nói : ” em không sao đâu , chỉ hơi rát một chút thôi , mình đi vào bên trong nhận phòng rồi còn đi chơi nữa ” Phúc Kiên nghe cô nói vậy anh gặt nhẹ đầu , cả hai cùng đi vào bên trong , điều họ không ngờ tới , những việc vừa xảy ra của hai người đều bị người ta chụp lại không sót chút gì.

Sau khi nhận phòng cất vali , Ngũ Thần thay một bộ đồ tây dễ vận động , cùng đôi giày thể thao màu xanh đen , trên lưng đeo balo nhỏ thường ngày của cô .

Phúc Kiên cũng mặc bộ đồ gọn gàng , quần lửng màu capê , áo thun sọc màu xanh dương và trắng , phía lưng đeo một balô nhỏ đựng những đồ cần thiết khi đi núi và rừng .

Cả hai vui vẻ rời khỏi khách sạn , trước khi đi nhân viên có dặn dò phải trở về trước 6 giờ chiều , vì trên đó sẽ rất tối , không an toàn để vui chơi vì không thấy gì.

Cả hai vui vẻ gật đầu rồi liền bước đi , buổi sáng khung cảnh ở đây thật đẹp Ngữ Thần híc một hơi thật dài để cảm nhận sự trong lành của thiên nhiên , cô quay sang Phúc Kiên nói :

— Anh có thấy nơi này đẹp lắm hay không ? .

Phúc Kiên cười tươi nhìn cô lên tiếng : ” phải nói là quá đẹp luôn đó , theo anh biết phía trên kia có thác nước trong xanh và đẹp như cảnh tiên giới vậy đó em ” .

—Thật không anh ? .

Ngữ Thần vui vẻ nhìn anh nói : ” chúng ta sẽ lên trên đó chụp hình và ngắm cảnh nha ” .

Phúc Kiên vui vẻ đồng ý , anh nhìn cô khẽ nói : ” em hôm nay đẹp quá ” .

Ngữ Thần nghe anh khen cô máck đỏ hết cả mặt mũi , cô liền bước nhanh đi về phía trước , Phúc Kiên cười tươi vội vàng đi theo cô .

Hai người tham quan đủ chỗ , chụp đủ thứ , đến gần giờ trưa cả hai cũng hơi mệt , lúc bên đường có một điểm bán nước uống , có những nhân viên mời khách uống thử một sản phẩm nước dinh dưỡng mới ra , cô vui vẻ nhận lấy uống ngon lành , Phúc Kiên thì không thích những loại nước này nên anh mua nước suối uống . Hai người lại tiếp tục đi về phía trước , lúc này Phúc Kiên lại muốn đi vệ sinh , mà cô cũng muốn cả hai quyết định ghé vào nhà vệ sinh công cộng trên đường.

Ngữ Thần vào bên trong đi , lúc ra rửa mặt cô phát hiện gương mặt mình sao lại đỏ quá , cô đưa tay sờ lên mặt mình cô cảm nhận có hơi nóng , cô thầm nghĩ ” chẳng lẽ mình bị bệnh sao ta ” cô lại tát nước vào mặt cho bớt đỏ và nóng , rồi nhanh chân rời khỏi , lúc này Phúc Kiên cũng đã xong hai người lại vui vẻ bước đi , Phúc Kiên lấy ra đồ ăn anh có chuẩn bị theo , chỉ là món sushi anh tự làm , hai người trải ra tấm nhựa mềm, đặt đồ ăn lên hai người vui vẻ ăn ngấu nghiến .

Cơ thể của Ngữ Thần mỗi lúc mỗi nóng hơn , mồ hôi chảy ra như tắm , Phúc Kiên lúc đầu cứ ngỡ do trời nóng nên cô đổ mồ hôi , nhưng một lúc sau anh phát hiện đôi mắt cô tỏ ra mờ mờ không linh hoạt như trước , bàn tay anh cầm lấy tay cô giọng Phúc Kiên lo lắng hỏi :

— Ngữ Thần em bị mệt ở đâu sao? .

Khi bàn tay anh tiếp xúc với da tay cô nó tạo ra sự kích thích...ừm...cô vô thức phát ra tiếng rên nhẹ .

Phúc Kiên giật mình vì tiếng rên của cô , anh lo lắng nói lớn tiếng : ” Ngữ Thần em bị trúng thuốc kích dục rồi , có phải em rất dễ chịu khi anh đụng vào tay em? ” .

Ngữ Thần liền gật đầu , anh tức giận chữ lớn : ” khốn kiếp không biết bọn nào ra tay , nhưng tội nó nhắm vào em rồi ” Ngữ Thần cố kìm giữ lại chút ý chí cuối , cô nhìn Phúc Kiên hỏi :

—Có cách giải không ? Phúc Kiên ngại ngùng lắc đầu nói : ” chỉ giải hết khi quan hệ tình dục thôi , và nếu tâm trí em mạnh hơn thuốc , anh chỉ sợ bọn chúng bỏ rất nhiều mà thôi ” .

Ngữ Thần đã hiểu cơ thể cô đã sắp hết chịu được , cô chợt nhớ đến một thứ , bàn tay đưa vào túi áo khoác , cô lấy ra một con dao găm , không chần chừ tay cầm dao liền đâm mạnh mũi dao vào đùi của chính mình , Ngữ Thần chỉ nghĩ rằng mạnh , để biết rằng là vì đau , Phúc Kiên hét to vì quá bất ngờ vì hành động của cô , anh lo lắng nói :

—Ngữ Thần em điên sao hả ? Như vậy sẽ rất đau đó, anh vội vàng lấy đồ cứu thương băng lại cho cô , Ngữ Thần đã tỉnh táo lại một chút , cô cười nhẹ với anh , rồi cả hai thu xếp ý định trở về , nhưng không ngờ từ bốn phía một tốp người mặc áo đen đi về phía họ , một tên nhìn Phúc Kiên nói :

—Đưa cô ta cho bọn tao , chúng tao chỉ cần cô ta .

Gương mặt hiền lành vui vẻ của Phúc Kiên thường ngày đã biến mất , lúc này đây nét mặt anh đầy xác khí giết người anh nhìn bọn trước mặt bằng nửa con mắt, miệng anh nhếch mép nói :

—Tao không giao thì làm sao ? .

Tên đó vừa nghe hấn tức giận gào lớn : ” giết hết hai đứa cho tao ! ” .

Lời vừa dứt cả đám áo đen lao vào , Ngử Thần không nói gì , cặp mắt cô hết sức chăm chú quan sát chung quanh , cô và anh đứng đầu lưng lại với nhau , hai tên đá đến cô , cô nhanh nhẹn né được , cô tung một cú đá trúng ngay yết hầu của tên kia , làm hấn học máu nắm tại chỗ , tay phải đưa lên đánh vào mặt tên thứ hai máu mũi liền phun , phúc Kiên hạ được hai tên , một tên khác cầm dao găm lao vào anh , Phúc Kiên một đòn đá văng con dao trên tay tên đó, tiếp theo là cú đá ngay chấn thủy hấn ôm bụng lăn lộn xuống đất , một tốp khác lại lao vào Ngử Thần mãi lo đánh không chú ý , có một tên thấy được cô bị thương ở đùi , hấn thừa lúc cô không chú ý hấn tung một đạp vào chỗ bị thương , bị đánh trúng chỗ đau , Ngử Thần không trụ được ngã khụy xuống đất , Phúc Kiên lo lắng liền muốn đỡ cô lên , nhưng bọn áo đen không cho anh phút giây nào nghỉ ngơi , Ngử Thần cố đứng dậy , nhưng khi vừa lồm khồm đứng dậy thì.... Đoàn.... đoàn , nghe tiếng súng Phúc Kiên nhìn sang Ngử Thần , một cảnh trước mắt làm anh hét lớn :

_Ngử Thần....Ngử Thần!

Phúc Kiên tức giận điên cuồng anh áp đảo một tên đang cầm dao , anh hạ hấn cầm dao chạy đến bên cô , những tên áo đen nhào đến đều bị anh điên cuồng một dao đâm trí mạng chết ngay , anh liền đỡ người cô lên , ôm cô chạy đi , những tên đó vẫn đuổi theo hai người, anh chạy đến cuối đường , trước mặt là vực sâu , bọn chúng cười ha hả , tên cầm đầu nhìn hai người lên tiếng :

_Sao chúng mày không giỏi chạy nữa đi ? Ngử Thần gương mặt vẫn giữ vẻ bình thản nói :

_Ai sai tội mày ? Lúc này Phúc Kiên đang đứng chắn trước mặt cô , tên cầm đầu lại cười nói :

_Tội bây không cần biết , khi nào xuống dưới đó sẽ rõ thôi , tên đó cầm súng nhìn Phúc Kiên nói :

_Mày tránh ra một bên , người cần giết là con nhỏ kia , tao không nhận tiền để giết mày , Phúc Kiên nghe hấn nói nhưng anh vẫn đứng im không nhúc nhích , tên đó tức giận hấn liền nhắm vào chân anh mà nổ súng...đoàng...Phúc Kiên liền khụy xuống đất , máu nơi bắp đùi liền chảy ra , Ngử Thần lo lắng lên tiếng :

_ Anh có sao không vậy? Anh tránh ra đi mà , Phúc Kiên bò dậy đứng lên trước mặt Ngử Thần che chắn cho cô , tên kia tức giận chửi lên :

_Mẹ mày , ông đây đã tha cho mày sống mày lại không biết điều , được tao cho mày cùng đi với con này , dứt lời tiếng súng lại vang lên.

” Đoàn ”

Phúc Kiên hoảng hốt khi người trúng đạn không phải là mình , mà lại là cô Ngử Thần đã kịp xô ngã anh sang bên để mình nhận lấy phát đạn đó , lúc này cũng cùng lúc cô trượt chân té xuống dưới vực , Phúc Kiên thấy cảnh này anh nhanh chạy đến kịp nắm tay của cô , nhưng bọn áo đen vẫn không buông tha chúng thay nhau đánh lên người Phúc Kiên buộc anh buông tay Ngử Thần ra , dù bị đánh đến thân đầy máu anh cũng cương quyết không buông tay cô .

Ngử Thần thấy anh bị đánh như vậy cô không đành lòng , cô quyết định buông tay anh , Phúc Kiên biết được ý định của cô , anh càng nắm chặt hơn , Ngử Thần nhìn anh khẽ cười nhẹ nói :

Phúc Kiên cảm ơn anh và rất xin lỗi anh , tôi đi trước, nhớ chăm sóc mẹ tôi dùm, lời vừa dứt cả người cô rơi thẳng xuống vực sâu.

_ Ngử Thần.....Ngử Thần!.....Ngử Thần! .

Phúc Kiên gào lớn liên tục rồi ngất xỉu .

19. Cận Kê Sanh Tử 1

Tại tập đoàn Kỳ gia Thiệu Dương đang mãi mê làm việc , bàn tay anh không ngừng gõ lên bàn phím , tí tít một tiếng báo có một bức thư được gửi qua mail cho anh , Thiệu Dương nhấp vào mở thư đọc , những gì anh nhìn thấy trên màn hình làm cho cả người anh rung lên vì cơn giận dữ đang bùng phát , hình của cô và em họ đi chơi , còn nắm tay tình tứ , cười vui vẻ với nhau , Thiệu Dương nổi giận liệng tất cả đồ trên bàn làm việc của anh xuống đất , nét mặt tỏa khí lạnh lẽo chết người , miệng anh nguyền rủa ken két anh

thầm nói ” Ngữ Thần em được lắm , tôi nhẹ nhàng với em , để em đối với tôi như vậy sao , em thích nó , tôi sẽ không cho em được toại nguyện , em chỉ là của riêng tôi mà thôi ” .

Cũng trong lúc này điện thoại của anh reo lên , Thiếu Dương cầm máy anh thấy số của Phúc Kiên tay liền bấm nút nghe , ý định sẽ chấp vắn cậu ấy , nhưng anh giật mình vì giọng nói lại là một người nữ lớn tuổi.

— A lô! Xin hỏi đây có phải là anh của chủ máy không vậy? .

Thiếu Dương giọng từ tốn đáp : ” đúng tôi là anh trai của chủ máy này , xin hỏi thiếu em trai của tôi đâu rồi ạ ? ”

Người phụ nữ bên kia liền trả lời : ” cậu trai này và bạn đến đây tham quan , không ngờ bị người ám sát , khi chúng tôi nghe tiếng súng nổ , chạy đến thì cậu ấy bị thương rất nặng và ngất xỉu , còn cô gái đi cùng không thấy đâu cả , chỉ thấy toàn là máu ở mép vực thẳm , em trai cậu đang được cấp cứu ở bệnh viện gần trên này , cậu mau đến đây đi , người đó nói xong địa chỉ bệnh viện thì liền cúp điện thoại.

Thiếu Dương vừa nghe xong tin anh đơ người trong ít phút , lúc này ngoài cửa Trịnh Thiên vừa bước vào anh nhìn Thiếu Dương lo lắng gọi lớn :

—Thiếu Dương cậu bị gì vậy !

Nghe tiếng gọi Thiếu Dương bừng tỉnh , gương mặt anh lúc này chuyển lạnh lẽo y như ma vương nơi địa ngục , sát khí hừng hực , anh nhìn bạn mình liền nói : ” cậu mau quy tụ anh em để đi tìm người , và cậu điều tra dùm tôi xem ai đã cho người ám sát Ngữ Thần cùng Phúc Kiên , chuẩn bị trực thăng , gọi cho Đình Nguyên chuẩn bị , tôi sẽ qua đón cậu ấy luôn , đi theo với tôi , các cậu cũng đi theo cùng .

Thiếu Dương nói xong Trịnh Thiên liền cầm điện thoại gọi , bước chân anh đi sang phòng kế bên gọi Gia Phong cùng hai cô vệ sĩ , anh biết đã có chuyện xảy ra với Ngữ Thần rồi .

Chưa đầy mười phút cả hai chiếc trực thăng đều cất cánh , hướng ngoại ô phía tây bay đến , chưa đầy mười lăm phút họ đã đến nơi , khí chất của họ bước xuống làm cho mọi người nơi đó phải trầm trồ , Thiếu Dương cầm điện thoại gọi vào máy của Phúc Kiên , từ trong đám đông một người phụ nữ trung niên cầm điện thoại bấm nghe : ” cậu đến chưa? ” .

Thiếu Dương bước đến trước mặt bà anh cúi đầu chào bà rồi lên tiếng : ” cháu là anh của cậu ấy , em cháu thế nào rồi ạ ? ” .

Người phụ nữ chỉ vào phòng cấp cứu rồi nói : ” cậu ấy ở trong đó hơn một tiếng rồi đó ” .

Thiếu Dương châu mày liền nhìn qua Đình Nguyên anh không nói gì nhưng Đình Nguyên liền hiểu ý bạn mình , cậu nhanh chân bước vào bên trong phòng cấp cứu , các bác sĩ giật mình khi thấy người lạ bước vào , nhưng đến khi anh đưa ra cái thẻ ngành thì tất cả bác sĩ và y tá đều phải cúi đầu chào anh , Đình Nguyên nhẹ nhàng lên tiếng :

—Chuẩn bị cho tôi , chính tôi sẽ mổ ca này.

Một lời anh nói ra xong , lập tức các y tá liền nhanh chuẩn bị.

Ở bên ngoài Thiếu Dương cho người đến nơi họ bị hại điều tra , trái tim anh lúc này như có lửa cháy , anh lo cho Ngữ Thần không biết tính mạng cô giờ ra sao , còn cậu em họ của anh nữa , cậu ấy mà có chuyện gì , chú của anh sẽ không sống nổi luôn .

Trịnh Thiên lúc này đi ra ngoài vừa trở lại , anh nhìn Thiếu Dương nói : ” trên vị trí hai người bị nạn không có đặt camera , chỉ có ở cổng ra vào , và bãi xe , tôi phát hiện lúc xe của Phúc Kiên vừa đến , khoảng năm phút sau có 6 chiếc xe màu đen đồng chạy vào , và một điều nữa là , họ không đặt phòng ngủ ở lại , và họ cùng rời đi trước khi chuyển Phúc Kiên đi bệnh viện không lâu .

Thiếu Dương nhìn Trịnh Thiên lên tiếng hỏi : ” nhìn thấy bảng số xe không? ” .

Có thấy được một chiếc nhưng hơi mờ , đang chờ xử lý , Thiếu Dương gật đầu , lại nói :

__ Nếu điều tra ra bọn người đó là hung thủ , thì tiêu diệt bọn chúng , giữ lại vài tên cầm đầu , bắt người nhà bọn chúng đến , ép chúng khai ra người phía sau , xong khử chúng luôn , thả người nhà họ thôi , Trịnh Thiên gật đầu với Thiếu Dương rồi quay lưng liền rời khỏi bệnh viện.

Lúc này phòng cấp cứu cửa mở ra Đình Nguyên chậm rãi bước ra , cậu đi đến bên Thiếu Dương liền nói , qua cơn nguy hiểm rồi , đạn đã được lấy ra , gãy hai cái ba sườn , mất cũng khá nhiều máu đó , nhưng giờ mọi thứ đã ổn .

Thiếu Dương nhìn Đình Nguyên lên tiếng : ” khi nào cậu ấy tỉnh lại? ” .

Đình Nguyên nhẹ lên tiếng đáp : nửa tiếng nữa sẽ tỉnh , cậu an tâm đi , Thiếu Dương gật đầu rồi ngồi xuống cái ghế , anh đang lo lắng cho Ngữ Thần , không biết cô sống chết ra sao nữa.

Ở dưới vực Ngữ Thần đang nằm trên những cành cây khô , cũng may khi cô rơi xuống , cô lại chụp được những dây leo , và bên dưới có những cái cây mà lá của nó khá to một phần nào đỡ cho cô bị thương nặng thêm , nhưng Ngữ Thần không còn sức để đi nữa , cô nằm đó mà chờ cho bớt mệt rồi mới tỉnh , cô nằm vậy mà ngủ luôn không hay , nhưng khi cô bị một cơn đau làm cho liền tỉnh .

Cơn đau xuất phát từ dưới chân , Ngữ Thần cố gắng ngóc đầu nhìn xuống , thì bỗng đâu từ ống quần một con rắn bò ra khỏi , nó nhanh chóng bò đi mất , Ngữ Thần giờ đã hiểu cái đau đó là gì , cô đã bị rắn cắn , Ngữ Thần đau lòng cho chính mình , sao mà xúi quẩy đến tận mạng vậy trời ? Cô thở dài ngao ngán , những vết thương do đạn bắn nó vẫn còn ra máu , cô suy nghĩ ” bây giờ không chết vì đạn , thì cũng chết vì độc của con rắn đó mà thôi ” cô chán nản , đau đớn cả người toàn là thương tích , ở đây lại không có người nào , chắc nằm mà chờ chết , cô nghĩ đến cái túi của mình , ánh mắt cô nhìn chung quanh tìm kiếm , cô đã thấy rồi , nhưng nó nằm khá xa nơi cô đang nằm , giờ cả người cô không đi được , Ngữ Thần thở dài , đứng lúc này cả người cô chợt phát nóng lạnh , toàn thân có sự co giật nhẹ , cô dần dần muốn rơi vào hôn mê .

Từ phía xa có hai người đi đến , Ngữ Thần mừng rỡ lấy hết sức gọi to : ” cứu tôi với!...cứu tôi với! , hai người kia liền đứng lại ánh mắt họ nhìn chung quanh tìm kiếm giọng người vừa kêu cứu , Ngữ Thần liền đưa cánh tay lên vẫy vẫy , hai người kia đã thấy cô , họ đi đến bên cô người nữ đưa ra hai cánh tay đỡ lên cô , Ngữ Thần liền nói :

__Trong ba lô có điện thoại của tôi , xin hãy gọi người nhà tôi dùm, tôi bị rắn cắn ở chân rồi .

Người nam còn lại nghe vậy nhanh tay cuối xuống xem xét ở chân , hai tay anh xé ống quần của cô , hai mắt anh hoảng hốt khi nhìn vào vết thương bị rắn cắn , anh liền lấy dây thun trong túi của anh ra mà cột ngăn không cho độc chạy lên tim của cô , lúc này Ngữ Thần đã dần mất đi ý thức , cô từ từ nhắm mắt , người đàn ông liền nhanh chạy lấy balo , anh vội mở ra cầm lấy điện thoại , tay bấm đại vào một số mà gọi.

Tại bệnh viện Thiếu Dương đang nôn nóng chờ Phúc Kiên tỉnh để anh hỏi tin tức của Ngữ Thần .

Cuối cùng Phúc Kiên cũng tỉnh lại , anh ngạc nhiên sao mình lại nằm trong bệnh viện , ánh mắt nhìn chung quanh và liền dừng lại khi anh thấy người anh họ của mình ở đây .

Thiếu Dương đi đến giọng nhẹ nhàng lên tiếng : ” cậu thế nào rồi? Có đau ở đâu không ? Người bạn đi cùng cậu giờ cô ấy đâu rồi? ”

Phúc Kiên biết anh hỏi đến ai rồi , anh mệt nhọc trả lời : ” cô ấy vì thấy em bị bọn chúng đánh quá , nên cô ấy đã buông tay em ra và đã rơi xuống vực ” Phúc Kiên nói đến đây nước mắt anh không kìm được mà chảy ra .

Thiếu Dương nghe xong cả người anh chao đảo , gương mặt liền đỏ lên anh đã khóc , anh nhìn em trai của mình để xem cậu có nói dối hay không , anh hy vọng cậu nói dối , nhưng nhìn những giọt nước mắt kia , anh đã không thể lừa chính mình nữa rồi , Thiếu Dương ngồi xuống ghế hai bàn tay ôm lấy gương mặt mình , anh đang bị sốc nặng , lúc này cửa phòng bị người mở mạnh ra , Trịnh Thiên bước nhanh vào giọng gấp gáp nói :

__Thiếu Dương đã tìm được Ngữ Thần rồi , cậu mau đi với tôi , có thể gặp được cô ấy lần cuối đó .

__ Thiên cậu vừa nói bậy cái gì vậy hả ? Thiếu Dương điên cuồng gào lớn , cô ấy ở đâu? Vừa dứt lời Thiếu Dương phóng nhanh ra khỏi phòng bệnh, chạy theo sau là Trịnh Thiên .

20. Cận Kê Sanh Tử_2

Thiếu Dương chạy ra đến cửa bệnh viện , thì từ bên ngoài xe cứu thương cũng vừa chạy vào , Thiếu Dương chợt dừng lại vì anh thấy được Đình Nguyên đang ngồi trên ghế phụ , anh chạy nhanh đến bên xe , chiếc xe dừng lại , Đình Nguyên vội bước xuống , các bác sĩ trên xe cũng mở cửa phía sau xe lên , Thiếu Dương lo lắng liền hỏi :

__Ngữ Thần cô ấy sao rồi? Cô ấy bị thương ở đâu vậy ? .

Đình Nguyên vừa đi ra phía sau xe miệng vừa trả lời anh : ” cô ấy bị thương rất nặng , chúng ta hãy nói sau đi , Đình Nguyên nhìn các y tá và lớn tiếng ra lệnh :

__ Mau chuẩn bị phòng mổ cho tôi nhanh , ở đây bác sĩ nào giỏi về trị rấn cắn mau vào phụ tôi một tay , Thiếu Dương nghe cô bị rấn cắn anh giật mình , chân đi nhanh đến nhìn mặt cô , lòng anh đau xót khi thấy mặt cô tái xanh , tay anh vội kéo tấm vải trắng đang đắp trên người Ngữ Thần xuống , anh muốn xem cô bị thương ở đâu , tấm vải vừa được kéo ra , Thiếu Dương nhìn liền hoảng hốt , trên người cô giờ chỉ toàn một màu đỏ tươi , anh không biết cô mặc áo màu gì , nhưng giờ đây chỉ toàn là màu đỏ .

Đôi mắt tinh tường Thiếu Dương nhìn ra hai vết thương do đạn bắn , một ở trước ngực , một ở bụng , và còn hai vết thương ở chân , hai cánh tay vết thương củ đã rách ra và vẫn còn đang chảy máu.

Thiếu Dương hít một hơi dài để ổn định lại tinh thần , trái tim anh như vỡ nát , như có ai cầm dao mà đâm vào vậy , bàn tay anh nắm tay cô thật chặt , người con gái này anh đã yêu sâu đậm mất rồi .

Đình Nguyên gấp gấp lên tiếng : ” Thiếu Dương cậu mau tránh ra , tôi phải đưa cô ấy vào phòng mổ gấp , cô ấy còn lại rất ít thời gian , mau mọi người đẩy bệnh nhân vào mau đi ” .

Trịnh Thiên thấy vậy anh đi đến kéo Thiếu Dương sang một bên .

Thiếu Dương vì câu nói của Đình Nguyên (còn lại rất ít thời gian) mà anh đứng chết trân tại chỗ một hồi lâu , khi anh định thần trở lại thì anh mới hay Ngữ Thần đã được đưa vào phòng mổ rồi , anh cấp tốc chạy đến phòng mổ , hai tay liền đẩy cửa mà chạy vào , các y tá ngăn anh lại thì bị anh trừng mắt nhìn , làm mấy cô y tá sợ mà lui xa .

Anh đi vào đứng qua một bên nhìn Đình Nguyên mổ , hai bàn tay anh nắm chặt vì lo sợ , từ trước tới nay không có gì phải khiến anh sợ hãi đến như vậy , nhưng hôm nay nhìn người mình yêu bị như thế này anh thật sự là sợ , anh sợ mất đi cô , anh trước giờ không yêu ai ngoài ba và mẹ giờ đây là cô .

Ca mổ đang tiến hành bất chợt cơ thể Ngữ Thần co giật liên tục , máy đo nhịp tim vang lên báo hiệu có nguy hiểm , Đình Nguyên gấp gấp lên tiếng : ” mau chích thuốc trợ tim , theo dõi huyết áp , tình trạng thiếu máu , tiếp máu ngay ” .

Một y tá vội lên tiếng : ” bác sĩ nhóm máu A của bệnh nhân , ở bệnh viện vừa hết rồi , Đình Nguyên lên tiếng nói :

Ra ngoài hỏi mọi người xem ai cùng nhóm máu để cho cô ấy , Thiếu Dương nghe vậy liền nói : ” tôi nhóm máu A lấy của tôi đi ”

Đình Nguyên liền gật , Thiếu Dương liền bước theo y tá sang nằm giường kế bên để truyền máu cho cô , ca mổ cũng đã gần xong , các vết thương được khâu lại , nhưng vừa khâu xong thì bất ngờ máy theo dõi nhịp tim vang lên báo khẩn cấp , nhịp tim đang chậm lại , Đình Nguyên hoảng hốt vội đứng lên làm động tác hỗ trợ nhịp tim , nhưng biểu đồ cứ phát tính hiệu tim sắp ngừng đập , Thiếu Dương lo lắng gào lớn :

Đình Nguyên cậu phải cứu cô ấy , nếu không cứu được , thì những ngày tháng sau này cậu đừng mong mà sống yên ổn với tôi , các người cũng vậy đó , ánh mắt anh nhìn mọi người nói tiếp ” cô ấy mà có chuyện gì thì Kỳ Thiếu Dương tôi sẽ sang bằng cái bệnh viện này ” mọi người trán đổ đầy mồ hôi khi nghe lời hăm dọa của anh .

Cũng cùng lúc này máy đo tim phát tiếng kêu dài , đường vạch thị hiện nhịp tim đập bây giờ chỉ còn một đường thẳng , Đình Nguyên gào lớn : ” máy kích tim đâu ? ” bác sĩ phụ mổ liền nhanh đẩy máy tới , Thiếu

Dương nắm chặt tay cô anh gào bên tai cô : ” Giang Ngữ Thần ! Chưa có sự cho phép của tôi , em không được bỏ đi như vậy có nghe không ? ” .

— Em mau trở lại đây cho tôi ! Tôi rất cần có em , tôi rất yêu em Ngữ Thần à , nói những lời cuối này anh không kịp được mà rơi nước mắt , anh nhìn vào gương mặt xinh xắn của cô , anh không chịu nổi càng rơi nhiều nước mắt hơn .

Đình Nguyên kích tim lần thứ nhất , nhưng vẫn chưa thấy gì , anh ra lệnh chuẩn bị kích tim lần hai , tần xuất mạnh hơn , cả phòng mổ mọi đều căng thẳng , anh lên tiếng đếm : ” một , hai , ba , bắt đầu nào ! ”

Kích tim lần thứ hai vẫn chưa có hiệu quả gì , Đình Nguyên lại nói : thêm một liều trợ tim nữa , chuẩn bị lần kích tim thứ ba nào .

Bác sĩ chích thuốc cho cô , y tá nhanh tay chuẩn bị cho lần kích tim lần nữa , Thiếu Dương đau lòng quỳ xuống bên cô , tay anh vẫn nắm chặt tay cô không buông .

Đình Nguyên hít một hơi liền đếm : ” một , hai , ba , nào mau trở lại đi Ngữ Thần ” kích tim vừa xong , mọi người nín thở chờ đợi , Thiếu Dương và Đình Nguyên thì dán mắt vào màn hình trên máy đo nhịp đập của tim , lúc này bản đồ hiển thị liền có tính hiệu trở lại , nhịp tim của Ngữ Thần đang đập trở lại .

Đình Nguyên thở một hơi nhẹ ra , Thiếu Dương mừng rỡ anh ngồi bẹp xuống đất , tim anh vì cô lúc này mới cảm giác thở nổi , anh rung rẩy đầu chợt suy nghĩ ” cảm giác thập tử nhất sinh quả thật rất kinh khủng ” .

Gần nửa tiếng sau ca phẫu thuật cũng đã kết thúc , Thiếu Dương bước ra khỏi phòng mổ , mọi người đang đứng bên ngoài chờ anh suốt ba tiếng , thấy anh trở ra Gia Phong nhanh bước đến hỏi :

— Cô ấy sao rồi Thiếu Dương ? .

Thiếu Dương ngồi xuống cái ghế , anh nhẹ giọng lên tiếng : ” đã qua nguy hiểm rồi ” .

Ở góc kia có hai cô gái ôm nhau khóc tức tưởi vì cô bạn mình gặp nạn như vậy , hai người đàn ông thấy vậy cũng để yên cho hai cô.

Nhưng bây giờ nghe Ngữ Thần đã qua nguy hiểm hai cô cũng an tâm hơn một chút và dần nín khóc .

Thiếu Dương nét mặt lạnh lùng nhìn Trịnh Thiên hỏi : ” cậu điều tra bản số xe được chưa ? ” .

21. Phụ Nữ Của Thiếu Dương Mà Dám Động

Trịnh Thiên nghe Thiếu Dương hỏi anh từ tốn đáp :

— Điều tra được xe đó của một tên đàn em của bang Lôi Hưng , bang này mới có chút tiếng tăm sau này , nhờ làm được một hai phi vụ , chém thuê , giành địa bàn , tên cầm đầu tên là Đỗ Bản , 28 tuổi.

Thiếu Dương nghe xong lạnh lùng lên tiếng : ” hỏi thăm sức khỏe tên đàn em đó chút đi , nếu đúng là bang đó làm , thì truy ra những ai hôm nay đã ra tay , số còn lại cậu xem coi dùng được thì thu nhận , và đào tạo chúng , cho chúng học cách biết trung thành , nhớ đem Đỗ Bản về cho tôi , chính tôi sẽ xử lý nó .

Trịnh Thiên liền gật đầu , anh quay sang đàn em của mình ra hiệu cho họ đi làm việc , lúc này Đình Nguyên từ phòng mổ đi ra , Thiếu Dương liền đứng lên anh nhìn Đình Nguyên hỏi :

— Tình trạng Ngữ Thần thế nào rồi Nguyên ? .

Đình Nguyên cả người mệt mỏi ngồi xuống ghế , giọng nói từ tốn đáp : ” cô ấy vẫn chưa tỉnh , tôi cũng không chắc là khi nào cô ấy tỉnh đâu , vì lúc tôi tới nơi cô ấy đã rơi vào hôn mê , nên về việc tỉnh lại sẽ rất chậm .

Thiếu Dương nét mặt lộ ra ý buồn , anh khẽ gật đầu như đã hiểu những điều Đình Nguyên nói .

Gia Phong lúc này lên tiếng hỏi : ” khi nào chuyển hai người ra phòng ? .

Đình Nguyên nhẹ đáp : ” một tiếng nữa Phúc Kiên ra phòng trước , còn Ngữ Thần ba tiếng nữa mới ra phòng , Thiếu Dương lúc này nghiêm mặt nhìn Đình Nguyên dặn dò :

— Cậu ở đây theo dõi sức khỏe của Ngũ Thần và Phúc Kiên , tôi và Gia Phong quay về công ty giải quyết ít công việc rồi sẽ quay lại ngay , hãy để hai cô bạn của Ngũ Thần ở bên với cô ấy , còn có Trịnh Thiên ở đây , hai người hỗ trợ với nhau , có chuyện gì lập tức gọi cho tôi ngay , cảm ơn các cậu nhiều lắm.

— Hả !

Nghe lời nói cảm ơn từ miệng của Thiếu Dương làm tất cả mọi người đều giật mình , miệng há to hết cỡ , bỏ vừa cả quả trứng gà , mắt giương lên nhìn Thiếu Dương như người ngoài hành tinh mới đến , họ vô cùng ngạc nhiên , vì từ trước đến giờ Kỳ tổng của chúng ta chưa hề biết cảm ơn ai bao giờ , chỉ có biết ra lệnh mà thôi nha , thật sự đây là một điều bất ngờ đến khó tin .

Thiếu Dương nhìn thấy ai cũng tập trung nhìn vào anh mình , anh liền nổi cáu , giọng bực bội lên tiếng : ” các người còn ngủ mơ hả ? Có cần tôi đánh cho các người tỉnh lại không đây?.

Nghe câu này mọi người đều tỉnh táo lại , Thiếu Dương liền bước nhanh rời khỏi , trước khi lên trực thăng , anh nói với Trịnh Thiên :

— Cậu lên danh sách những người đã giúp đỡ cho Phúc Kiên và Ngũ Thần chúng ta sẽ hậu tạ họ , và cậu hãy bàn bạc với chủ của khu du lịch này , chúng ta sẽ hợp tác đầu tư vào khu du lịch này , giúp họ làm ăn tốt hơn , lợi nhuận ta chỉ lấy 4 họ 6 cậu hiểu ý tôi chứ ? .

Trịnh Thiên liền gật đầu , Thiếu Dương và Gia Phong lên trực thăng rời khỏi.

Lúc này tại tập đoàn Kỳ gia , Thiếu Dương mở cuộc họp để phân bổ công việc cho từng bộ phận , có chuyện gì liên hệ qua điện thoại , hoặc qua mail cho anh , không được tìm và làm phiền đến anh , Gia Phong thì lo hoàn tất các hợp đồng bên mặt bằng quyền và hợp đồng bên công ty người mẫu biểu diễn cho đêm ra mắt sản phẩm mới của công ty.

Trong vòng hai tiếng đồng hồ Thiếu Dương cùng Gia Phong đã thu xếp hết tất cả công việc trong công ty , lúc này hai người lấy ít quần áo rồi lên trực thăng rời khỏi công ty.

22. Chương __2

Thiếu Dương cùng Gia Phong vừa ngồi lên chiếc trực thăng , thì điện thoại của Thiếu Dương reo lên , anh lo lắng nhanh tay lấy điện thoại từ trong túi quần ra , mở khóa anh nhìn màn hình hiển thị tên người gọi là Mẹ.

Ngón tay nhanh chóng bấm nghe , bên đầu dây bà Lữ Y Tình giọng tức giận nói :

Con quản lý vợ thế nào mà để nó đi chơi vui vẻ với em trai của chồng vậy , đến nỗi để người ta chụp hình lại luôn này , còn gì mặt mũi Kỳ gia của chúng ta hả con ? .

Thiếu Dương vừa nghe điện thoại mà nét mặt tỏ ra một sát khí nguy hiểm giết người , làm cho Gia Phong đang ngồi kế bên nhìn thấy sợ liên xích xa anh ra .

Lúc này Thiếu Dương mới lên tiếng đáp lại mẹ mình :

Mẹ Phúc Kiên là do con nhờ em ấy chở vợ con đi chơi cho cô ấy đỡ buồn , vì hôm trước đỡ cho con bị người ám sát mà hai cánh tay đều bị thương không đi làm được .

Con sợ cô ấy ở nhà buồn nên mới nhờ , nhưng không ngờ, Thiếu Dương nói đến đây bất ngờ dừng lại , bên kia mẹ anh lo lắng hỏi :

—Nhưng sao vậy hả con ? Nói cho mẹ nghe đi .

Thiếu Dương chậm chạp nói : ” hai người đi chơi bị kẻ nào đó ra tay truy sát Phúc Kiên vết thương không nặng lắm , nhưng Ngũ Thần cô ấy vừa trải qua chuyện thập tử nhất sinh , bây giờ còn chưa có tỉnh lại , đứa bé vì vậy cũng mất rồi mẹ à , mẹ đừng nghe lời người xấu nói bậy có được không? Con đây đang rất đau lòng lắm khi cô ấy vì con mới bị hại thê thảm đến ra nông nỗi này ” .

Bên kia đầu dây bà Y Tình sau khi nghe con trai nói rõ những chuyện vừa xảy ra , đứa cháu bà mong đợi bị người ta hại phải mất đi rồi , lúc này đầu bà xoay tròn , trước mắt không còn thấy gì , bà buông điện thoại

, mắt nhắm lại ngất xỉu , đứng phía sau lưng là chồng bà , ông Kỳ Phúc Khanh , thấy vợ chao đảo ông liền dang hai cánh tay ôm lấy người vợ đỡ bà ngồi xuống ghế , miệng ông gọi lớn : Y Tình em bị làm sao vậy?

— Người đầu gọi bác sĩ mau lên ! .

Thiếu Dương đang nói chợt nghe tiếng điện thoại rớt xuống sàn rồi mất tính hiệu , anh có linh cảm không tốt , nên bảo bay về Kỳ gia xem xét .

Khi bác sĩ đến khám một lát sau bà tỉnh lại , ông Phúc Khanh lo lắng hỏi : có chuyện gì mà làm em lo lắng đến ngất luôn vậy hả ? Mau nói cho anh nghe .

Lúc này ngoài sân biệt thự Kỳ gia , chiếc trực thăng vừa đáp xuống , Thiếu Dương cùng Gia Phong nhanh chân bước vào bên trong , anh nghe thuộc hạ nói mẹ bị ngất , chân liền bước nhanh lên phòng mẹ của mình , vừa mở cửa mẹ anh thấy anh bà liền khóc lớn .

Thiếu Dương lo lắng đi nhanh đến quỳ bên giường giọng anh lo lắng hỏi : ” mẹ có bị đau ở đâu không? Con đưa mẹ đi bệnh viện nha? ”.

Bà lắc đầu bàn tay đưa lên vuốt tóc con trai , giọng nghẹn ngào nói : ” mẹ xin lỗi vì đã chưa tìm hiểu rõ thật hư mà vội trách cứ con dâu , mẹ không ngờ con bé lại bị thương trầm trọng như vậy , nhưng đau nhất là cháu nội của mẹ , nó chưa kịp nhìn mặt bà nội mà phải mất đi rồi ” nói xong bà lại khóc lớn , ba của Thiếu Dương nghe xong liền giật mình , ông nhìn sang con trai như ý hỏi có đúng không , Thiếu Dương liền gật đầu khẽ nói : ” cô ấy vẫn hôn mê chưa tỉnh lại , con cũng không biết khi nào sẽ tỉnh , Phúc Kiên thì đã tỉnh và ra giường , chuyện này không được để lộ ra bên ngoài nha ba mẹ , sẽ rất nguy hiểm cho họ , con đang xử lý , mẹ hãy giữ sức khỏe , con đi đến đó với cô ấy đây , có gì con gọi điện thoại cho ba mẹ sau nha .

Hai ông bà nhìn con trai gật đầu , anh cuối đầu chào hai người rồi nhanh bước đi ra , Gia Phong và anh liền lên trực thăng bay gấp đến bệnh viện.

Trong ít phút chiếc trực thăng đã đậu trên sân thượng của bệnh viện , Thiếu Dương liền nhanh chân đi xuống , bước chân vội vã vào thang máy bấm xuống phòng hồi sức , anh bỏ mặc Gia Phong phía sau , tay cầm lên điện thoại Thiếu Dương gọi cho Đình Nguyên :

—A lô ! cậu đang ở đâu Đình Nguyên ? .

Bên kia Đình Nguyên lên tiếng trả lời : ” tôi đang trong phòng hồi sức ” .

—Được tôi vào ngay trong đó đây , nói hết ý Thiếu Dương liền cúp điện thoại , chân bước nhanh đến phòng hồi sức , lúc này Đình Nguyên đã đứng đợi sẵn , anh đưa quần áo chống khuẩn cho Thiếu Dương mặc vào , đội nón , đeo khẩu trang , tất cả đều xong anh nhanh chân đi theo Đình Nguyên vào thăm Ngữ Thần , nhìn cô gương mặt xanh xao , đôi mắt nhắm nghiền , cánh môi khô nứt nẻ , trái tim Thiếu Dương như ai xát muối , anh đau đớn vô cùng .

Đình Nguyên nhìn Thiếu Dương anh từ tốn lên tiếng : mọi thứ đều ổn , chỉ là tôi không biết chính xác khi nào cô ấy tỉnh lại , còn tùy thuộc vào khả năng sinh tồn của cô nữa .

Mà tôi kiểm tra trong máu của cô ấy có chất thuốc kích dục , loại rất mạnh , tôi có hỏi Phúc Kiên thì mới biết bị người hạ trong nước uống , bắp đùi trái có một vết dao găm , theo Phúc Kiên kể là do cô ấy tự đâm để không bị thuốc khống chế , tại kia được lệnh hiếp xong rồi hủy dung , nếu phản kháng thì giết luôn , nghe đầu người thuê là một người nữ , nhưng bọn đàn em không thấy mặt cô ta , chỉ có tên Đỗ Bân đó biết mặt , nó đang chạy trốn rồi .

Thiếu Dương vẫn giữ thái độ trầm mặc , anh đưa bàn tay xoa nhẹ lên má của cô , rồi lại cuối xuống hôn nhẹ lên trán cô một cái , anh khẽ thì thầm bên tai Ngữ Thần :

—Em hãy mau tỉnh lại đi , tôi rất nhớ em , tôi yêu em Ngữ Thần , em an tâm những tên làm em ra như vậy , dù là gái hay trai thì tôi đây cũng sẽ lột da chúng nó trả thù món nợ này chúng thiếu em .

Thiếu Dương nhìn sang Đình Nguyên lên tiếng : tôi nhờ vào cậu tất cả đây , hãy giúp cô ấy , cảm ơn cậu Đình Nguyên!.

Nói xong anh liền đi khỏi phòng hồi sức , ra bên ngoài anh đã thấy Trịnh Thiên cùng Gia Phong và hai cô bạn của Ngũ Thần bọn họ đứng đợi anh , Trịnh Thiên nhìn Thiếu Dương anh liền nói :

Chúng ta vào bên trong phòng VIP đặt sẵn cho Ngũ Thần chúng ta ngồi bàn chuyện một chút , Thiếu Dương gạt nhẹ đầu rồi tắt cả bước đi vào phòng V01 .

Trịnh Thiên thấy tất cả đã ngồi ổn định , anh liền lên tiếng báo cáo :

Thiếu Dương à tôi vẫn đang cho người tìm tên Đỗ Bản ngày đêm , đàn em quy thuận rất nhiều , trừ những tên hôm đó có dính vào , số còn lại thu nhận và cho đi huấn luyện rồi .

Tổng giám đốc bệnh viện này kêu gọi sự hợp tác với chúng ta , để có thể đưa bệnh viện đi lên , nhưng tôi nói là thu mua luôn , nhưng vẫn giữ nguyên nhân sự của bệnh viện kể cả chức tổng giám đốc đó, lợi nhuận chia 7/3 về chuyên môn do Đình Nguyên giải quyết , phải có chữ ký của Đình Nguyên mới được thực hiện ca mổ bất kỳ .

Còn về khu du lịch đó , đã xong hết rồi , bên đó đã ký vào hợp đồng , chỉ chờ cậu ký nữa là hoàn tất.

Thiếu Dương nghe xong chỉ gạt nhẹ đầu , anh từ tốn lên tiếng : ” khi nào bắt được tên khốn Đỗ Bản cậu phải báo cho tôi ngay , tôi có một bất ngờ cho nó ” .

Lúc này ngoài cửa có tiếng gõ , Gia Phong bước ra mở cửa , các đàn em đem thức ăn chiều vào cho mọi người , xong rồi liền lui ra .

Trịnh Thiên lên tiếng mời tất cả cùng ăn , nhưng hai cô bé vệ sĩ họ ngại nên không dùng , họ chỉ đứng vào một góc mà canh gác .

Ba người ăn cũng gần xong , chợt chuông báo có bệnh nhân bệnh trở xấu , bác sĩ mau về phòng hồi sức , khi nghe báo tên bệnh nhân là Giang Ngũ Thần , Thiếu Dương liền quăng cả chén cơm trên tay anh phóng nhanh ra khỏi phòng , chạy sang phòng hồi sức , bốn người còn lại cũng tung cửa chạy theo sau anh .

23. Trái Tim Anh Sắp Ngừng Đập Vì Em

Thiếu Dương chân chạy lẹ anh đã tung cửa cửa phòng hồi sức mà chạy vào , anh vào đến bên trong thì thấy Đình Nguyên đang chỉ đạo các bác sĩ và y tá cấp cứu , máy đo nhịp tim biểu đồ đang nhảy loạn ,Thiếu Dương nhìn mọi người vẻ mặt ai cũng căng thẳng , họ chích vào dây truyền rất nhiều loại thuốc , còn cơ thể Ngũ Thần thì liên tục tình trạng co giật , Thiếu Dương nhìn cô như vậy trái tim anh như ngừng đập , anh không sắp không chịu nổi nữa , anh không dám cả thở , hai bàn tay anh nắm chặt , Thiếu Dương cố gắng giữ cho mình không ngã xuống đất , trong khóe mắt của anh dòng nước ảm từ khi nào đã lặng lẽ rơi xuống , anh nhìn người mình yêu chỉ vì ở bên anh mà bị người hạ sát , giờ đây thân thể cùng lý trí của cô , trong lúc này phải chiến đấu giành giật sự sống từ tay của tử thần .

Thiếu Dương đau đớn vẻ mặt trở nên lạnh lùng khí chất tỏa ra sự chết chóc, trông mắt anh đỏ ngầu vì chất chứa đầy sự oán hận cùng giận dữ , anh hận bọn khốn đó đã làm cô ra nông nổi như thế này , nếu Ngũ Thần mà xảy ra chuyện không hay , thì cả nhà của tên Đỗ Bản kia đừng mong còn ai sống sót .

Hai mươi phút cấp cứu Đình Nguyên phải giành giật lại Ngũ Thần lại từ tay của tử thần , lúc này tình trạng nguy hiểm đã được xử lý ổn thỏa , lúc này Đình Nguyên mới thở ra một hơi nhẹ nhàng , anh quan sát kiểm tra thật kỹ tình trạng sức khỏe của Ngũ Thần xong anh mới ngồi xuống ghế trong phòng hồi sức mà nghỉ ngơi .

Thiếu Dương bước chân nhẹ nhàng đi đến ngồi xuống kế Đình Nguyên giọng ôn nhu lên tiếng :

_Cảm ơn cậu nhiều lắm Đình Nguyên!

_Tôi thật sự là rất sợ sẽ mất đi cô ấy , tôi nợ cậu ơn này , tôi nợ cô ấy mạng sống này , tôi thật không ngờ , vì tôi giữ cô ấy kế bên mình mà hại cô ấy thê thảm đến như vậy.

Đình Nguyên nhìn anh cười nhẹ nói :

__Cậu khách sáo quá rồi , tôi và cậu mà cần nói ra những câu đó sao ? Tôi chỉ mong cậu được hạnh phúc là tốt rồi , nhưng sau này phải bảo vệ cô ấy cẩn thận hơn .

Thiếu Dương gạt nhẹ đầu lại khẽ nói : ” tôi sẽ không bao giờ buông tay cô ấy , trừ khi tôi chết thì tôi mới đành rời xa cô mà thôi ” .

Đình Nguyên cười tươi nhìn bạn hai bàn tay vỗ nhẹ lên vai Thiếu Dương rồi nói :

__Thôi chúng ta ra ngoài đợi , hai tiếng nữa cô ấy sẽ ra phòng .

Thiếu Dương gạt đầu , hai người cùng đứng lên rời khỏi phòng hồi sức.

24. Tra Tấn Bằng Sự Sung Sướng

Đình Nguyên và Thiếu Dương vừa ra khỏi cửa , lúc này hai cô bạn của Ngữ Thần liền đi nhanh đến gần họ Lữ Tuệ Nghi nhìn Đình Nguyên cô giọng nói nghẹn lên tiếng hỏi :

__ Bác sĩ Đình ! Ngữ Thần cậu ấy đã tốt hơn chưa vậy ?

Đình Nguyên nhìn người con gái trước mắt anh , cả gương mặt cô đều đỏ lên hết , chắc là vì khóc lóc quá nhiều , nên mới ra nông nổi như vậy , anh liền cười nhẹ rồi từ tốn nói :

__ Các em hãy an tâm đi , Ngữ Thần cô ấy đã ổn rồi , hai tiếng nữa ra phòng , các em lo dọn dẹp phòng , và chuẩn bị đón bạn đi .

Hai cô gái nghe xong liền cười tươi , các cô cúi đầu và nói lời cảm ơn với Đình Nguyên rồi liền quay lưng rời đi về phòng bệnh để dọn dẹp chuẩn bị lát bạn thân của các cô được ra phòng , vì quá mừng nên hai cô quên mất hai người chủ của mình , khi các cô rời khỏi các cô không hề biết hai gương mặt nhìn về phía lưng của hai người nét mặt họ đen như đấm nồi .

Thiếu Dương lúc này mới lên tiếng .

__ Trịnh Thiên ! đã tìm ra thằng khốn đó chưa ? .

Trịnh Thiên nhìn Thiếu Dương giọng trầm ổn đáp.

__ Vẫn chưa , nó lạng cũng sâu đấy , nhưng tôi lại tìm ra được kẻ bán thuốc kích dục cho Đỗ Bân , đó là một ả gái điếm , bồ của trước của hắn , tôi đã giam ở dưới ngục tại K3 .

Thiếu Dương vừa nghe xong hai mắt anh như đổ lửa , anh đứng lên miệng liền nói :

__ Cậu đi theo tôi về đó , anh lại quay sang Đình Nguyên nói :

__Loại thuốc cậu mới chế ra hôm trước đâu rồi , đưa cho tôi có chuyện cần dùng , Đình Nguyên hiểu ý liền lấy ra từ túi áo khoác ra một hũ thủy tinh đưa cho Thiếu Dương , anh liền dặn dò :

__ Một viên tác dụng 12 giờ cậu xem mà dùng cho đúng . Thiếu Dương nhận lấy , anh không nói gì mà chỉ khẽ nhếch mép cười rồi quay lưng rời khỏi , theo sau anh là Trịnh Thiên , cả hai đều liền ngồi lên trực thăng bay về tổng dinh của bọn anh .

Trong căn phòng dưới tầng hầm của tổng dinh của Kỳ Trịnh Lâm , một cô gái độ tuổi ước chừng 28 tuổi , cô tên là Nhã Kim , mái tóc cô xoăn dài , được nhuộm vàng , trên người mặc chiếc đầm ren ngắn màu đỏ , những gì có thể khoe ra , thì cô đã khoe không thiếu chỗ nào , cô đã bị nhốt ở đây từ lúc sáng sớm , khi cô định lên xe để đi chơi , bất ngờ một chiếc xe chạy đến gần cô , bốn tên mặc đồ đen liền nhảy xuống xe , liền khống chế bắt cô lên xe chở về đây , cô không hiểu là đã xảy ra chuyện gì ? Cũng may họ vẫn đối đãi tốt , cho ăn uống đầy đủ. Cô vẫn đang suy nghĩ không biết là có chuyện gì thì ngoài cửa có người mở khóa , hai người nam bước vào , một người nhìn vào mặt cô , bàn tay anh ta đưa cô hai viên thuốc liền nói.

__ Hãy uống cái này đi , uống xong rồi mới được thả về .

Nhã Kim nghe được thả cô mừng quá liền cầm uống không hề do dự . hai vệ sĩ thấy cô đã uống xong hai người mới an tâm mà rời khỏi đó , cũng không quên khóa lại cửa .

Hai mươi phút trôi qua lúc này Thiếu Dương đã về đến tổng dinh , anh và Trịnh Thiên lúc này đang ngồi trước màn hình máy tính, họ đang chờ đợi một sự thú vị sắp xảy ra với cô gái dưới kia .

Tại căn phòng lúc này cơ thể của Nhã Kim đang rất nóng , khắp nơi nhột ngứa khó tả , đôi mắt tỏa ra sự thèm muốn dục vọng đến kinh khủng , cô nóng liền cởi áo , vẫn không đủ làm cho cô mát .

Lúc này ngoài cửa có người mở cửa đi vào , Nhã Kim cô không quen biết họ , vì họ là người nước ngoài , ai này đều có da đen thui , răng trắng bóc , họ đến gần bên cô , đôi mắt đầy thèm khát nhìn lên trên người của cô , bàn tay họ bắt đầu làm loạn trên cơ thể trắng mịn của cô gái trước mặt .

25. Chương __2

Nhã Kim bị mấy gã đàn ông dùng dây cột hai tay trên đầu giường , chiếc đầm ngắn đã bị xé nát , cả những đồ lót cũng không còn nguyên vẹn , những bàn tay xoa bóp trên người cô tạo ra một sự kích thích mạnh mẽ , cộng thêm thuốc cô vừa uống khi này bây giờ đã phát huy tác dụng Nhã Kim lớn tiếng rên rỉ.

Những tên da đen nhìn cơ thể cô uống ẻo , cùng phát ra tiếng rên , làm cho họ hứng thú , hai người hai bên ngậm lấy nơi tròn trịa phía trước của cô .

Còn một gã hai gã thì bận chăm sóc nơi động nhỏ phía dưới giữa hai chân cô , miệng thì bị một gã đưa cả một vật to dài vào trong , hẳn hăng say luật động miệng rên lên vì sung sướng .

Khi cả bọn thấy được sự kích thích đã đủ , lúc này tất cả năm gã mới bắt đầu cởi bỏ vật chướng ngại cuối cùng , đặt cô với tư thế quỳ gối , cả trước sau động nhỏ đều bị họ hành hạ , miệng cũng không được rảnh rỗi , phải ngậm lấy một cái vật to dài của một gã.

Hai cánh tay còn phải xoa bóp cho hai vật kia của hai gã còn lại.

Vì đã uống thuốc kích dục nên lúc này Nhã Kim thấy rất thích thú , cô sung sướng rên rỉ , đầy thỏa mãn lên đỉnh.

Thiếu Dương chỉ nhìn sơ qua một chút rồi tắt máy , anh gọi đàn em vào lên tiếng dặn dò :

__ Làm gì thì làm không được để cho nó chết , nó còn phải đóng phim với thằng bồ cũ của nó nữa , rồi cho tụi nó chết cùng nhau .

Nói xong Thiếu Dương và Trịnh Thiên rời khỏi đó , anh lên trực thăng về biệt thự dặn dò mọi người dọn dẹp sạch sẽ chuẩn bị để đón Ngũ Thần về .

Tại biệt thự hai người sau khi dặn dò quản gia xong , thì hai người ăn tối , anh thật sự là rất đói , vì lo lắng cho Ngũ Thần mà anh không thể nuốt gì vào bụng , giờ cô đã ổn định , anh mới cảm giác đói .

Bữa ăn cuối cùng cũng xong , hai người đang uống rượu , chợt tiếng điện thoại của Trịnh Thiên vang lên .

Trịnh Thiên bấm nghe , ánh mắt lộ ra vẻ thỏa mãn , nghe xong anh tắt máy , anh nhìn qua Thiếu Dương miệng cười nhẹ nói :

__ Bắt được Đỗ Bàn rồi đang giam ở K3 .

Thiếu Dương vừa nghe xong anh liền ngồi bật dậy khỏi ghế giọng lạnh lùng nói :

__ Về đó !

Nói xong Thiếu Dương liền hướng cửa mà đi ra , Trịnh Thiên cũng vội chạy theo sau , cả hai cùng ngồi lên trực thăng trở lại K3 .

Tại phòng giam Đỗ Bàn bị một trận đòn tơi tả nhưng không dẫn đến cái chết được , sau đó được chích một liều thuốc khỏe , và cho uống đến bốn viên thuốc kích dục .

Thiếu Dương cầm thù nhìn hình ảnh trên vi tính chờ đợi thuốc phát huy tác dụng.

Mười lăm phút trôi qua , cơ thể Đỗ Bản đã nóng lên , lúc này được đưa vào phòng là Nhã Kim , cô đã được tắm sạch , và được cho uống thêm hai viên thuốc , trên người cô không mặc gì , cô đã mất đi ý thức , khi vừa nhìn thấy đàn ông cô liền nhào đến vuốt ve đòi hỏi .

Đỗ Bản cũng đầy hứng thú mà thỏa sức luật động ra vào để thỏa mãn sự dục vọng đang trỗi dậy trong cơ thể của mình.

Hai người lẫn lộn suốt mười tiếng mà chất thuốc vẫn chưa hề giảm , hai người chỉ được uống nước , mà trong nước lại có thuốc kích thích , càng uống lại càng ham muốn hơn , họ lại tiếp tục làm , đến nỗi cả bên dưới của hai người đều bị rách da chảy máu mà vẫn không ngừng.

Lúc này ngoài cửa có ba người đàn ông da đen bước vào , họ nhìn hai người trên giường , họ liền bước vào gia nhập cuộc chơi này.

Đã trải qua chiều ngày thứ hai , cả hai toàn thân toàn là máu , nhưng vẫn không ngừng lại được sự ham muốn , họ vẫn tiếp tục , đến cuối cùng Nhã Kim cũng chịu không nổi mà tắt thở , nhưng Đỗ Bản vẫn luôn luật động ra vào , lần cao trào cuối cùng hắn bắn không ra gì được nữa , mà chỉ toàn là máu, rồi cũng trút hơi thở ra đi .

Thiếu Dương nhìn cảnh này mà lòng anh đầy thỏa mãn , anh lên tiếng ra lệnh :

__ Thả xát hai đứa nó cho sấu ăn , chúng mấy hôm rồi chưa ăn gì , dọn dẹp sạch sẽ nơi đó cho tôi, nói xong anh và Trịnh Thiên an nhiên lên trực thăng trở lại bệnh viện .

26. ?rung Động ?

Cũng đã gần ba ngày , sau ca mổ mà Ngũ Thần vẫn chưa tỉnh lại Thiếu Dương đã đưa Ngũ Thần về bệnh viện của Kỳ gia , vì ở đây có đầy đủ thiết bị y tế tốt nhất , và lúc nào cũng có bác sĩ theo dõi.

Thiếu Dương cùng Trịnh Thiên vừa từ K3 trở lại , bước chân nhanh nhẹn Thiếu Dương liền đi đến phòng bệnh của Ngũ Thần .

Nói là phòng bệnh nhưng nó như một ngôi nhà thu nhỏ , trong phòng không thiếu bất cứ thứ gì , anh bước vào trong , cởi ra áo khoác ngoài móc lên giá treo , bước vào phòng tắm , anh không muốn bản thân dính bụi mà làm ảnh hưởng đến vết thương của Ngũ Thần, hai mươi phút trôi qua anh bước ra từ phòng tắm , trên người Thiếu Dương mặc bộ đồ ở nhà màu trắng , vải mềm mại , mát mẻ , trên tay Thiếu Dương cầm một thao nhỏ nước ấm , bước đến bên giường để nó sang một bên , rồi nhẹ nhàng vắt ráo khăn trong thau nước ấm anh lau mặt cho cô .

Đã mấy hôm nay việc làm này , là anh đều làm mỗi ngày , anh không muốn ai đụng vào cô , một ngày hai lần anh lau và thay quần áo cho cô , nhìn nét mặt xanh xao của cô tim anh càng đau đớn hơn .

Thiếu Dương lau xong rồi lại nhẹ nhàng chải tóc cho cô , anh ngồi xuống ghế bàn tay anh nắm lấy bàn tay cô , miệng thì thầm nói chuyện với cô dù anh không biết cô có nghe được hay là không :

__ Ngũ Thần à , chắc là em ghét anh lắm , vì anh hay ra lệnh cho em , và nạt nộ em , khó chịu với em....anh biết em ghét anh , nhưng anh thì ngược lại , anh rất yêu em , anh sợ em bỏ đi , anh sợ em sẽ yêu người khác mà rời bỏ anh .

Từ trước tới nay anh chưa từng có bạn gái , anh chưa hề biết yêu là gì cả , nói đúng hơn là chưa từng có cô gái nào mà làm cho anh phải bận lòng cùng lo lắng , phải bối rối không biết làm gì cho đúng khi đối diện với em , như vậy có được gọi là yêu không em? .

Anh từ khi hay tin em bị nạn , và chính mắt anh nhìn thấy tính mạng em gần kề với tử thần , trái tim anh lúc ấy gần như không thở được , anh đau đớn tột cùng vì sợ mất đi em .

__ Anh yêu em!

__ Phải anh xác định anh rất yêu em , anh sẽ luôn bảo vệ cho em , sẽ giữ em ở bên anh , không để cho ai có cơ hội làm hại em được nữa, nếu điều anh làm mà khiến em ghét anh hơn, anh cũng vui vẻ chấp nhận , miễn sao em an toàn , và em luôn ở bên anh là được .

_ Anh sẽ buông tay em , trừ khi nào anh không còn trên cõi đời này nữa mà thôi .

_ Ngủ Thần anh yêu em nhiều lắm , hãy mau tỉnh lại đi em .

Tước Thiên nói xong vì mấy ngày không ngủ, cơ thể đã thấm mệt đầu anh ngã sang bên nằm trên bàn tay của Ngủ Thần mà ngủ ngon lành .

Cũng đúng lúc này Ngủ Thần mở mắt , thật sự ra cô đã tỉnh lại từ lúc anh lau người cho cô , nhưng vì còn đau và mệt nên cô vẫn nhắm mắt , nhờ vậy mà cô đã nghe hết lời bày tỏ của anh , trái tim cô rung động , đập nhanh hơn , cô giờ mới hiểu người này cũng không phải là người lạnh lùng như gương mặt , mà còn có một mặt thật sự rất đáng yêu này .

Ngủ Thần đưa bàn tay còn lại vuốt ve trên mặt anh , mới có mấy ngày mà anh lại gầy đi rồi, bây giờ cô mới có thời gian nhìn kĩ lại gương mặt của anh , nhìn rất đẹp , và trong lúc ngủ này nhìn anh như thiên thần vậy.

Ngủ Thần cứ mãi lo vuốt ve mặt anh mà cô không hay anh đã tỉnh dậy , anh vẫn để yên cho cô vuốt mặt mình , thật ra anh đang cảm thấy rất hạnh phúc , nên không muốn bị mất đi cảm giác này.

Từ ngoài cửa đúng lúc này có người bước vào , đó không ai xa lạ là hai cô bạn thân của Ngủ Thần , họ bước vào thì thấy được cảnh Ngủ Thần đang vuốt ve mặt của Kỳ tổng , làm cho hai cô gái chết đứng tại chỗ luôn , một hồi sau hai người mới chợt nhớ là cô bạn mình bị hôn mê , giờ đã tỉnh lại , lúc này cả hai mới vội reo lên mừng rỡ.

_ Ôi Ngủ Thần!

_ Mừng quá đi cậu đã tỉnh lại rồi! .

_ Hu.....hu.....hu.....hu.

Vừa la, vừa khóc , hai cô gái làm náo loạn trong phòng , Thiếu Dương bây giờ thì không thể giả bộ ngủ tiếp được nữa , anh bèn ra gương mặt kinh ngạc khi vừa mở mắt ra đã thấy Ngủ Thần đã tỉnh lại (anh ấy đóng kịch nè) .

Thiếu Dương liền gọi điện thoại cho Đình Nguyên vào khám kiểm tra cho Ngủ Thần cẩn thận , để anh đưa cô về biệt thự với anh (chứ anh đâu có ý tốt gì he he he) .

27. Động Lòng _2

Đình Nguyên sau khi nhận được điện thoại của Thiếu Dương anh lập tức đi đến phòng kiểm tra .

Sau hơn mười phút kiểm tra cẩn thận Đình Nguyên vui vẻ nói :

Sức khỏe của cô ấy đã tốt rồi , bây giờ chỉ đợi cho những vết thương nó lành lại , phải thoa thuốc đều để không để lại sẹo .

Thiếu Dương nghe vậy anh nhanh miệng lên tiếng :

_ Vậy hôm nay xuất viện về biệt thự được không ? .

Đình Nguyên liền nhanh phản đối :

_ Không chưa được đâu , cô ấy còn phải làm một vài xét nghiệm nữa , mai mới về được .

Thiếu Dương xụ mặt , đầu gật nhẹ ý như đã hiểu .

Lúc này Trịnh Thiên từ ngoài bước vào , trên tay còn cầm theo một bọc thức ăn thơm phức do Thiếu Dương nhờ anh mua vào cho Ngủ Thần cùng các bạn của cô .

Thiếu Dương đi đến lấy ra từ bọc hộp cháo tổ yến anh nhìn sang Ngủ Thần giọng nhẹ nhàng nói :

_ Anh dứt cho vợ ăn nha !

Ngữ Thần đang nói chuyện với hai cô bạn mình , nhưng vì giọng Thiếu Dương không hề nhỏ nên vừa nghe xong , cô ngại ngừng đỏ hết cả mặt mũi , mặt cuối gầm xuống không dám ngược mặt nhìn mọi người.

Trịnh Thiên thấy vậy lúc này anh lên tiếng nói với mọi người :

Thôi chúng ta sang phòng khách ăn , để cho họ ăn riêng cùng nhau đi , nói xong tất cả đều rời khỏi , ở đây giờ chỉ còn hai người họ .

Thiếu Dương để chén cháo lên bàn , anh cầm lên tay phải của Ngữ Thần , anh nhanh nhẹn đeo chiếc nhẫn kim cương vào ngón tay áp út của cô , giọng đầy yêu thương nói :

Dù có xảy ra chuyện gì đi nữa , anh xin em đừng rời xa anh , và đừng tháo chiếc nhẫn này ra nhé em , anh yêu em , nói xong anh lại lấy ra một cái hộp lớn , cầm lên sợi dây chuyền mặt hình trái tim đá kim cương , có khắc hai chữ cái đầu tên của hai người , anh đeo vào cổ cho Ngữ Thần từ tốn nhìn cô nói :

Cái này là vật gia truyền của gia tộc Kỳ gia được truyền từ đời ông bà để lại cho các con trai , nay anh đeo vào em , em chính thức là con dâu của nhà họ Kỳ của anh , anh chỉ có một người vợ đó là Giang Ngữ Thần em mà thôi .

Nói xong Thiếu Dương hôn môi cô , một nụ hôn nồng ấm , hôn thỏa mãn lúc này anh mới buông Ngữ Thần ra , anh đưa một chiếc nhẫn nữa cho cô , giọng nhẹ nhàng nói :

_ Em đeo cho anh đi , vừa nói ngón tay áp út bên trái anh đưa ra , Ngữ Thần nhẹ nhàng đeo vào cho anh , cô từ nãy đến giờ không biết phải nói điều gì nữa , cô chỉ im lặng mà nghe anh thổ lộ , rồi mặc anh làm gì thì làm , trái tim cô đập nhanh từng hồi vì cảm giác anh đem lại cho cô , vì Ngữ Thần không bao giờ suy nghĩ đến điều này trước đó .

Mãi lo suy nghĩ mà cháo anh dứt cho cô , mà cô không buồn há miệng ăn , cho đến khi một giọng nói bực bội của anh vang lên :

_ Ngữ Thần em đang tơ tưởng đến ai vậy hả? .

Nghe giọng nói lớn Ngữ Thần giật mình trở về thực tại , cô nhìn mặt anh đen thui vì giận dữ , anh nhìn cô bằng ánh mắt dò xét khó chịu , cô cười tươi làm huê , giọng nhỏ xiu nói :

_ Em đang suy nghĩ có phải em đang ngủ mơ hay không mà thôi .

Thiếu Dương nghe cô nói vậy anh liền cười tươi , giọng lại trầm ổn nhìn cô nói :

_ Là thật không phải mơ đâu , và bây giờ em há miệng ăn cháo ngay cho anh , dứt lời Thiếu Dương đưa muỗng cháo vào miệng cô , Ngữ Thần cũng vui vẻ há miệng ăn , cho cô ăn xong , rồi uống thuốc , anh lại đỡ cô nằm xuống , anh cũng nằm kế cô , anh để đầu cô gác lên cánh tay mình , anh nhẹ nhàng ôm cô vào trong lòng mình , cả hai cùng nhau tiến vào mộng đẹp , mặc cho chung quanh họ có bao cặp mắt nhìn mà đầy ngưỡng mộ , cùng ganh tị .

28. Động Lòng _3

Ngày hôm sau tại biệt thự riêng của Thiếu Dương , xe vừa dừng lại trong sân ngôi biệt thự , Thiếu Dương vội vàng xuống , đi qua mở cửa sau của xe hơi , anh vương hai cánh tay bế Ngữ Thần vào lòng rồi quay lưng bước thẳng lên phòng của anh .

Vào trong phòng anh nhẹ nhàng đặt Ngữ Thần lên giường lớn của anh , rồi nhẹ nhàng đắp chăn cẩn thận vào cho cô , anh hôn nhẹ lên trán cô , Ngữ Thần ngại ngừng đỏ hết cả mặt , cô nhìn anh khẽ lên tiếng :

_ Anh đưa điện thoại cho em mượn xiu , Thiếu Dương nhìn cô lại hỏi nhỏ :

_ Vậy chứ em gọi cho ai vậy?

Ngữ Thần cười nhẹ đáp : ” em gọi cho mẹ ”

Thiếu Dương lấy ra từ túi quần cái điện thoại anh đưa sang cho cô , Ngữ Thần bấm số của mẹ rồi lên tiếng nói khi bên kia mẹ cô đã bắt máy :

_A lô!

_ Mẹ con Ngừ Thần đây mấy hôm này con đi công tác với sếp nên khoảng một tháng nữa con mới về , nên mẹ đừng lo lắng cho con nha , con sẽ thường xuyên gọi điện thoại cho mẹ.

_ Bên kia đầu dây mẹ cô nhẹ nói : ” vậy con phải giữ sức khỏe của mình đó con .

Cô nhẹ giọng nói : ” dạ con xin chào mẹ , ở nhà mẹ nhớ ăn uống đều độ nha , mẹ có bệnh đau bao tử đó ” nói xong cô nhẹ nhàng cúp máy , cô nhấn tiếp một dây số khác cô gọi cho em trai mình , cô nói địa chỉ của biệt thự rồi bảo em trai đến gặp mình , gọi xong cô đưa lại điện thoại cho anh .

Ngừ Thần lúc này ngồi thần thờ buồn bã vì lúc này cô phải nói dối với mẹ mình , với tình hình thương thế của cô như vậy , thật sự cô không thể nào cho mẹ mình biết được , mẹ cô đau lòng và sẽ khóc rất là thương tâm lắm .

Thiếu Dương nhìn Ngừ Thần ngồi buồn như vậy trong lòng anh cảm thấy rất khó chịu , anh ngồi lên giường nhẹ nhàng kéo ôm cô vào trong lòng mình, bàn tay nhẹ vuốt tóc cô anh từ tốn nói :

_ Anh biết em không vui vì em đã nói dối mẹ , nhưng em chỉ là không muốn để mẹ buồn khi nhìn thấy em bị thương tích như thế này , anh tin là mẹ sẽ hiểu cho lòng em mà , bây giờ em phải dưỡng sức khỏe cho mau lành , tới lúc đó không cần nói dối nữa rồi .

Thôi em nằm xuống nghỉ ngơi đi , anh đi xuống dặn dò nhà bếp nấu món bồi bổ cho em , nào ngoan nằm xuống đi em .

Nói xong Thiếu Dương đỡ Ngừ Thần nằm xuống giường , cô cũng liền nhắm mắt ngủ , anh đắp chăn cẩn thận cho cô xong anh cũng nhẹ nhàng rời khỏi phòng ngủ , anh đi thẳng xuống nhà bếp dặn dò đầu bếp làm những món ăn tốt cho Ngừ Thần ăn bồi bổ , căn dặn xong anh bước trở ra thì đúng lúc này Trịnh Thiên cùng Gia Phong và hai cô bạn của Ngừ Thần vừa bước vào đến nơi .

Trịnh Thiên nhìn anh cười nhẹ nói : vào phòng sách nói chuyện đi Thiếu Dương , anh gật đầu rồi cả ba đi vào trong phòng sách , còn lại hai cô gái , hai cô tranh thủ lúc này đi thăm người bạn thân của họ.

Tại phòng của Thiếu Dương hai cô mở cửa nhẹ bước vào , Gia Huyền khẽ lên tiếng gọi :

_ Ngừ Thần , Ngừ Thần ơi cậu đâu rồi ? .

Ngừ Thần đang lim dim ngủ , tai cô nghe ai gọi tên mình cô liền mở mắt ra , nhìn sang bên cô nhận ra hai cô bạn của mình Ngừ Thần vui vẻ lên tiếng :

_ Chào hai cậu , hai cậu lại đây ngồi nè , dứt lời hai cô gái liền nhanh kéo ghế đến ngồi xác giường , cuộc tâm sự của ba cô gái bắt đầu diễn ra , kéo theo đó là những trận cười nghiêng ngả muốn sập cả phòng ngủ .

Tại phòng sách Thiếu Dương châu mày tức giận vì thông tin kể phía sau chủ mưu chuyện lần này là người trong công ty của anh , nhưng danh tánh vẫn còn đang điều tra chưa rõ ràng , Thiếu Dương giận dữ đập bàn nói lớn :

_ Các cậu điều thêm người đi điều tra cho ra , nó có chết cũng phải thấy được cái xác cho tôi , dám động đến người phụ nữ của tôi , kẻ đó dù là ai tôi cũng phải cho nó biết thế nào sống không bằng chết .

29. Động Lòng _3

Ngày hôm sau tại biệt thự riêng của Thiếu Dương , xe vừa dừng lại trong sân ngôi biệt thự , Thiếu Dương vội vàng xuống , đi qua mở cửa sau của xe hơi , anh vương hai cánh tay bế Ngừ Thần vào lòng rồi quay lưng bước thẳng lên phòng của anh .

Vào trong phòng anh nhẹ nhàng đặt Ngừ Thần lên giường lớn của anh , rồi nhẹ nhàng đắp chăn cẩn thận vào cho cô , anh hôn nhẹ lên trán cô , Ngừ Thần ngại ngủng đở hết cả mặt , cô nhìn anh khẽ lên tiếng :

_ Anh đưa điện thoại cho em mượn xú , Thiếu Dương nhìn cô lại hỏi nhỏ :

_ Vậy chứ em gọi cho ai vậy?

Ngữ Thần cười nhẹ đáp : ” em gọi cho mẹ ”

Thiếu Dương lấy ra từ túi quần cái điện thoại anh đưa sang cho cô , Ngữ Thần bấm số của mẹ rồi lên tiếng nói khi bên kia mẹ cô đã bắt máy :

__A lô!

__ Mẹ con Ngữ Thần đây mấy hôm này con đi công tác với sếp nên khoảng một tháng nữa con mới về , nên mẹ đừng lo lắng cho con nha , con sẽ thường xuyên gọi điện thoại cho mẹ.

__ Bên kia đầu dây mẹ cô nhẹ nói : ” vậy con phải giữ sức khỏe của mình đó con .

Cô nhẹ giọng nói : ” dạ con xin chào mẹ , ở nhà mẹ nhớ ăn uống đều độ nha , mẹ có bệnh đau bao tử đó ” nói xong cô nhẹ nhàng cúp máy , cô nhấn tiếp một dãy số khác cô gọi cho em trai mình , cô nói địa chỉ của biệt thự rồi bảo em trai đến gặp mình , gọi xong cô đưa lại điện thoại cho anh .

Ngữ Thần lúc này ngồi thẩn thờ buồn bã vì lúc nãy cô phải nói dối với mẹ mình , với tình hình thương thế của cô như vậy , thật sự cô không thể nào cho mẹ mình biết được , mẹ cô đau lòng và sẽ khóc rất là thương tâm lắm .

Thiếu Dương nhìn Ngữ Thần ngồi buồn như vậy trong lòng anh cảm thấy rất khó chịu , anh ngồi lên giường nhẹ nhàng kéo ôm cô vào trong lòng mình, bàn tay nhẹ vuốt tóc cô anh từ tốn nói :

__ Anh biết em không vui vì em đã nói dối mẹ , nhưng em chỉ là không muốn để mẹ buồn khi nhìn thấy em bị thương tích như thế này , anh tin là mẹ sẽ hiểu cho lòng em mà , bây giờ em phải dưỡng sức khỏe cho mau lành , tới lúc đó không cần nói dối nữa rồi .

Thôi em nằm xuống nghỉ ngơi đi , anh đi xuống dọn nhà bếp nấu món bồi bổ cho em , nào ngoan nằm xuống đi em .

Nói xong Thiếu Dương đỡ Ngữ Thần nằm xuống giường , cô cũng liền nhắm mắt ngủ , anh đắp chăn cẩn thận cho cô xong anh cũng nhẹ nhàng rời khỏi phòng ngủ , anh đi thẳng xuống nhà bếp dọn đồ nấu nướng làm những món ăn tốt cho Ngữ Thần ăn bồi bổ , căn dặn xong anh bước trở ra thì đúng lúc này Trịnh Thiên cùng Gia Phong và hai cô bạn của Ngữ Thần vừa bước vào đến nơi .

Trịnh Thiên nhìn anh cười nhẹ nói : vào phòng sách nói chuyện đi Thiếu Dương , anh gật đầu rồi cả ba đi vào trong phòng sách , còn lại hai cô gái , hai cô tranh thủ lúc này đi thăm người bạn thân của họ.

Tại phòng của Thiếu Dương hai cô mở cửa nhẹ bước vào , Gia Huyền khẽ lên tiếng gọi :

__ Ngữ Thần , Ngữ Thần ơi cậu đâu rồi ? .

Ngữ Thần đang lim dim ngủ , tai cô nghe ai gọi tên mình cô liền mở mắt ra , nhìn sang bên cô nhận ra hai cô bạn của mình Ngữ Thần vui vẻ lên tiếng :

__ Chào hai cậu , hai cậu lại đây ngồi nè , dứt lời hai cô gái liền nhanh kéo ghế đến ngồi xác giường , cuộc tâm sự của ba cô gái bắt đầu diễn ra , kéo theo đó là những trận cười nghiêng ngả muốn sập cả phòng ngủ .

Tại phòng sách Thiếu Dương chau mày tức giận vì thông tin kể phía sau chủ mưu chuyện lần này là người trong công ty của anh , nhưng danh tánh vẫn còn đang điều tra chưa rõ ràng , Thiếu Dương giận dữ đập bàn nói lớn :

__ Các cậu điều thêm người đi điều tra cho ra , nó có chết cũng phải thấy được cái xác cho tôi , dám động đến người phụ nữ của tôi , kẻ đó dù là ai tôi cũng phải cho nó biết thế nào sống không bằng chết .

30. Em Vợ Gặp Em Chồng

Tại phòng sách ba người đàn ông đang bàn luận công việc .

Lúc này trước cổng biệt thự có hai chiếc xe dừng lại cùng một lúc , một là chiếc mô tô màu đen do một thanh niên trẻ chạy , trên người mặc bộ đồ tây ôm người màu đen , chiếc còn lại là một chiếc taxi màu trắng , bước xuống xe là một cô gái trẻ xinh xắn , trắng trẻo cao ráo , trên lưng cô đeo chiếc balô màu xanh dương

, mặc chiếc đầm ngắn màu xanh nhạt nhẹ nhàng , cánh tay còn kéo theo cái vali màu đen cả hai đều một lượt tiến đến cửa .

Trước cổng có hai vệ sĩ đứng gác , Giang Kính Hào đi đến trước họ cậu cuối đầu chào rồi lên tiếng nói :

Chào các anh tôi là Giang Kính Hào em trai của chị Giang Ngữ Thần , chị ấy gọi tôi đến đây gặp chị , nhờ các anh báo dùm cho chị tôi .

Các vệ sĩ liền gật đầu , một người cầm bộ đàm nói cho người bên trong biết , ít giây sau người vệ sĩ nhìn Kính Hào nói :

— Vâng xin mời cậu vào, cũng vừa lúc này cô gái cũng kéo vali đi vào theo sau , các vệ sĩ nhìn kĩ mặt cô gái , họ liền giật mình , họ nhanh chân chạy theo cô , một người liền đưa tay vác vali của cô đi vào trong , còn người kia thì cung kính cuối đầu nói :

— Kỳ tiểu thư cô về mà sao không cho chúng tôi hay để ra đón cô , để cô phải cực nhọc như vậy , thật là có lỗi .

Kỳ Ngọc Tuyết cười tươi với họ rồi nhẹ nhàng lên tiếng :

— Tôi vừa thi xong là chạy về ngay , tôi nghe nói anh hai đã có chị dâu , và có cả cháu cho tôi bỗng luôn , tôi mừng quá liền chạy về ngay , không nói với anh hai và mọi người vì sợ bị ngăn cản , thôi tôi vào gặp chị dâu đây .

Các vệ sĩ đều cười tươi khi nghe cô chủ nói như vậy , họ gật đầu rồi hộ tống tiểu thư của mình vào trong .

Giang Kính Hào thì được các vệ sĩ đưa lên phòng của Thiếu Dương vì Ngữ Thần ở đó , Kính Hào vừa vào liền thấy được chị của mình ngồi trên giường , mà khắp người đều băng bó , có cả hai chị bạn thân của chị hai mình cũng ở đây Kính Hào nhìn chị lo lắng lên tiếng nói :

— Chị hai! Chị bị gì ra đến nông nổi như vậy chứ ? .

— Hèn gì chị không dám về nhà luôn , chị có đỡ đau chút nào không chị hai ?

Ngữ Thần nhìn em trai cô nhẹ cười nói : ” em lại đây ngồi xuống ghế đi đã , em uống nước trái cây nha , nói xong cô nhìn sang Tuệ Nghi nói :

— Cậu mở tủ lạnh lấy dùm cho Kính Hào một ly nước trái cây đi , Tuệ Nghi gật đầu rồi đi đến bên tủ lạnh mà lấy nước cho cả bốn người đang trong phòng .

Kính Hào nhận ly nước uống một ngụm lại tiếp tục hỏi chuyện với chị mình :

— Nhưng tại sao chị lại bị thương? Không phải chị đang đi chơi sao hả ?.

Ngữ Thần nghe em trai hỏi thật sự cô không biết phải trả lời sao nữa , mà không nói thì cũng không yên với cậu em này , nên lúc này cô đành nói đại một lý do vậy :

— Đúng là chị đi chơi nhưng đang ngồi trên xe chạy ngang khu vực công ty chị thấy xếp đang bị bọn xấu bao vây , chị không đành lòng nên xuống xe trợ giúp , nên mới ra thế này nè , em đừng nói với mẹ nha .

Kính Hào gật nhẹ đầu như đã hiểu , lúc này ngoài cửa phòng có người mở cửa .

Người bước vào là một cô gái nhỏ xinh xắn , Ngọc Tuyết bước vào mắt nhìn chung quanh phong của anh mình , khi nhìn đến chiếc giường lớn Ngọc Tuyết thấy được một cô gái đang ngồi trên giường của anh hai của cô , mà cô thừa hiểu tính của anh mình rất ưa sạch sẽ không dễ gì để cho ai ngồi lên trên đó đâu , vậy chắc chắn người này là chị dâu Ngữ Thần rồi , đã xác định cô cười tươi bước đến gần hơn miệng khẽ nói :

— Em chào chị dâu! .

— Em là Kỳ Ngọc Tuyết là em gái út của anh Kỳ Thiếu Dương , em mới từ Mỹ trở về ạ , nói xong cô đưa bàn tay ra bắt lấy tay của Ngữ Thần .

Ngữ Thần quá bất ngờ khi em gái của Thiếu Dương xuất hiện , mà bất ngờ hơn là cô bé lại gọi mình là chị dâu nữa chứ , Ngữ Thần mắc cỡ đỏ hết mặt mũi , cô cười tươi rồi bắt tay cô bé trước mặt .

Kính Hào lúc này đứng lên đi sang cô gái nhỏ cậu cười tươi nói với cô bé :

__ Tôi là em trai của chị Ngũ Thần tên tôi là Kính Hào rất vui được làm quen với em , cậu đưa tay ra bắt tay của Ngọc Tuyết , cô bé nhìn sang Kính Hào cười nhẹ rồi cũng đưa tay bắt lấy bàn tay của đối phương , khi hai da tay của hai bàn tay chạm vào nhau thì chợt có một luồng điện chạy khắp thân thể của hai người , làm vài sợi tóc mai dựng đứng , hai ánh mắt cả hai nhìn nhau như muốn xẹt điện , cả hai cười ngại ngùng tay từ từ rời ra .

Ngũ Thần cùng hai cô bạn nhìn thấy một cảnh này mà cười tươi rạn rở , cũng vừa lúc này ngoài cửa phòng ba người đàn ông bước vào.

Thiếu Dương giật mình vì sao trong phòng anh lại nhiều người như vậy , thế này thì mèo nhỏ của anh sao mà nghỉ ngơi được kia chứ , anh bực bội chau mày nhìn mọi người , vừa lúc này anh mới phát hiện ra cô em gái cưng của anh đang núp sau lưng Ngũ Thần , anh nghiêm giọng lên tiếng :

__ Kỳ Ngọc Tuyết em mau ra đây cho anh ! .

Cô bé nghe anh hai gọi nhưng không chịu bước ra cô ngồi phía sau lưng của Ngũ Thần thủ thủ bên tai Ngũ Thần :

__ Chị dâu chị xem anh hai lại muốn đuổi em về Mỹ kìa , trong khi em vừa về đến thôi , chị nói giúp em một câu với.

Ngũ Thần nghe cô bé năn nỉ cô nhìn Thiếu Dương liền nói :

__ Anh hãy để em ấy ở lại chơi với em nha , anh đi làm em ở nhà một mình buồn lắm .

Thiếu Dương nghe vợ mình nói vậy anh cười tươi với cô nhưng chưa nói gì , anh đi đến gần bên giường để nói chuyện với Ngũ Thần , lúc này Ngọc Tuyết lại nghĩ là anh hai muốn bắt mình .

Thế là cô liền phóng xuống giường chạy đến sau lưng của Kính Hào hai cánh tay cô ôm eo anh chặt chẽ , cả gương mặt áp vào lưng anh mà núp .

Mọi người có mặt trong phòng đều ngỡ ngàng vì hành động của cô bé lúc này , Thiếu Dương nhìn thấy vậy anh giận dữ hét to :

__ Kỳ Ngọc Tuyết em đang ôm tên nào vậy hả? Con gái con lừa gì mà không có ý tứ gì hết vậy , mau ra đây cho anh ! .

__ Ra đây nhanh lên ! .

Ngọc Tuyết không dám thò mặt ra mà cô núp sau lưng lên tiếng nói :

__ Anh ấy là hôn phu của em , chứ không phải tên nào nha , em và anh ấy sống cùng nhau như vợ chồng đã ba năm rồi đó, và bây giờ trong bụng đám cũng đã có bảo bối rồi đó anh hai .

__ Cái.....gì ! .

__ Kỳ Ngọc Tuyết.....em nói lại thử lần nữa xem.....nào ! .

31. Em Vợ Gặp Em Chồng

Tại phòng sách ba người đàn ông đang bàn luận công việc .

Lúc này trước cổng biệt thự có hai chiếc xe dừng lại cùng một lúc , một là chiếc mô tô màu đen do một thanh niên trẻ chạy , trên người mặc bộ đồ tây ôm người màu đen , chiếc còn lại là một chiếc taxi màu trắng , bước xuống xe là một cô gái trẻ xinh xắn , trắng trẻo cao ráo , trên lưng cô đeo chiếc balô màu xanh dương , mặc chiếc đầm ngắn màu xanh nhạt nhẹ nhàng , cánh tay còn kéo theo cái vali màu đen cả hai đều một lượt tiến đến cửa .

Trước cổng có hai vệ sĩ đứng gác , Giang Kính Hào đi đến trước họ cậu cuối đầu chào rồi lên tiếng nói :

Chào các anh tôi là Giang Kính Hào em trai của chị Giang Ngữ Thần , chị ấy gọi tôi đến đây gặp chị , nhờ các anh báo dùm cho chị tôi .

Các vệ sĩ liền gật đầu , một người cầm bộ đàm nói cho người bên trong biết , ít giây sau người vệ sĩ nhìn Kính Hào nói :

— Vâng xin mời cậu vào, cũng vừa lúc này cô gái cũng kéo vali đi vào theo sau , các vệ sĩ nhìn kĩ mặt cô gái , họ liền giật mình , họ nhanh chân chạy theo cô , một người liền đưa tay vác vali của cô đi vào trong , còn người kia thì cung kính cuối đầu nói :

— Kỳ tiểu thư cô về mà sao không cho chúng tôi hay để ra đón cô , để cô phải cực nhọc như vậy , thật là có lỗi .

Kỳ Ngọc Tuyết cười tươi với họ rồi nhẹ nhàng lên tiếng :

— Tôi vừa thi xong là chạy về ngay , tôi nghe nói anh hai đã có chị dâu , và có cả cháu cho tôi bỗng luôn , tôi mừng quá liền chạy về ngay , không nói với anh hai và mọi người vì sợ bị ngăn cản , thôi tôi vào gặp chị dâu đây .

Các vệ sĩ đều cười tươi khi nghe cô chủ nói như vậy , họ gật đầu rồi hộ tống tiểu thư của mình vào trong .

Giang Kính Hào thì được các vệ sĩ đưa lên phòng của Thiếu Dương vì Ngữ Thần ở đó , Kính Hào vừa vào liền thấy được chị của mình ngồi trên giường , mà khắp người đều băng bó , có cả hai chị bạn thân của chị hai mình cũng ở đây Kính Hào nhìn chị lo lắng lên tiếng nói :

— Chị hai! Chị bị gì ra đến nông nổi như vậy chứ ? .

— Hèn gì chị không dám về nhà luôn , chị có đỡ đau chút nào không chị hai ?

Ngữ Thần nhìn em trai cô nhẹ cười nói : ” em lại đây ngồi xuống ghế đi đã , em uống nước trái cây nha , nói xong cô nhìn sang Tuệ Nghi nói :

— Cậu mở tủ lạnh lấy dùm cho Kính Hào một ly nước trái cây đi , Tuệ Nghi gật đầu rồi đi đến bên tủ lạnh mà lấy nước cho cả bốn người đang trong phòng .

Kính Hào nhận ly nước uống một ngụm lại tiếp tục hỏi chuyện với chị mình :

— Nhưng tại sao chị lại bị thương? Không phải chị đang đi chơi sao hả ?.

Ngữ Thần nghe em trai hỏi thật sự cô không biết phải trả lời sao nữa , mà không nói thì cũng không yên với cậu em này , nên lúc này cô đành nói đại một lý do vậy :

— Đúng là chị đi chơi nhưng đang ngồi trên xe chạy ngang khu vực công ty chị thấy xếp đang bị bọn xấu bao vây , chị không đành lòng nên xuống xe trợ giúp , nên mới ra thế này nè , em đừng nói với mẹ nha .

Kính Hào gật nhẹ đầu như đã hiểu , lúc này ngoài cửa phòng có người mở cửa .

Người bước vào là một cô gái nhỏ xinh xắn , Ngọc Tuyết bước vào mắt nhìn chung quanh phong của anh mình , khi nhìn đến chiếc giường lớn Ngọc Tuyết thấy được một cô gái đang ngồi trên giường của anh hai của cô , mà cô thừa hiểu tính của anh mình rất ưa sạch sẽ không dễ gì để cho ai ngồi lên trên đó đâu , vậy chắc chắn người này là chị dâu Ngữ Thần rồi , đã xác định cô cười tươi bước đến gần hơn miệng khẽ nói :

— Em chào chị dâu! .

— Em là Kỳ Ngọc Tuyết là em gái út của anh Kỳ Thiếu Dương , em mới từ Mỹ trở về ạ , nói xong cô đưa bàn tay ra bắt lấy tay của Ngữ Thần .

Ngữ Thần quá bất ngờ khi em gái của Thiếu Dương xuất hiện , mà bất ngờ hơn là cô bé lại gọi mình là chị dâu nữa chứ , Ngữ Thần mắc cỡ đỏ hết mặt mũi , cô cười tươi rồi bắt tay cô bé trước mặt .

Kính Hào lúc này đứng lên đi sang cô gái nhỏ cậu cười tươi nói với cô bé :

__ Tôi là em trai của chị Ngữ Thần tên tôi là Kính Hào rất vui được làm quen với em , cậu đưa tay ra bắt tay của Ngọc Tuyết , cô bé nhìn sang Kính Hào cười nhẹ rồi cũng đưa tay bắt lấy bàn tay của đối phương , khi hai da tay của hai bàn tay chạm vào nhau thì chợt có một luồng điện chạy khắp thân thể của hai người , làm vài sợi tóc mai dựng đứng , hai ánh mắt cả hai nhìn nhau như muốn xẹt điện , cả hai cười ngại ngùng tay từ từ rời ra .

Ngữ Thần cùng hai cô bạn nhìn thấy một cảnh này mà cười tươi rộ , cũng vừa lúc này ngoài cửa phòng ba người đàn ông bước vào.

Thiếu Dương giật mình vì sao trong phòng anh lại nhiều người như vậy , thế này thì mèo nhỏ của anh sao mà nghỉ ngơi được kia chứ , anh bực bội chau mày nhìn mọi người , vừa lúc này anh mới phát hiện ra cô em gái cưng của anh đang núp sau lưng Ngữ Thần , anh nghiêm giọng lên tiếng :

__ Kỳ Ngọc Tuyết em mau ra đây cho anh ! .

Cô bé nghe anh hai gọi nhưng không chịu bước ra cô ngồi phía sau lưng của Ngữ Thần thủ thủ bên tai Ngữ Thần :

__ Chị dâu chị xem anh hai lại muốn đuổi em về Mỹ kìa , trong khi em vừa về đến thôi , chị nói giúp em một câu với.

Ngữ Thần nghe cô bé năn nỉ cô nhìn Thiếu Dương liền nói :

__ Anh hãy để em ấy ở lại chơi với em nha , anh đi làm em ở nhà một mình buồn lắm .

Thiếu Dương nghe vợ mình nói vậy anh cười tươi với cô nhưng chưa nói gì , anh đi đến gần bên giường để nói chuyện với Ngữ Thần , lúc này Ngọc Tuyết lại nghĩ là anh hai muốn bắt mình .

Thế là cô liền phóng xuống giường chạy đến sau lưng của Kính Hào hai cánh tay cô ôm eo anh chặt chẽ , cả gương mặt áp vào lưng anh mà núp .

Mọi người có mặt trong phòng đều ngỡ ngàng vì hành động của cô bé lúc này , Thiếu Dương nhìn thấy vậy anh giận dữ hét to :

__ Kỳ Ngọc Tuyết em đang ôm tên nào vậy hả? Con gái con lúta gì mà không có ý tứ gì hết vậy , mau ra đây cho anh ! .

__ Ra đây nhanh lên ! .

Ngọc Tuyết không dám thò mặt ra mà cô núp sau lưng lên tiếng nói :

__ Anh ấy là hôn phu của em , chứ không phải tên nào nha , em và anh ấy sống cùng nhau như vợ chồng đã ba năm rồi đó, và bây giờ trong bụng đám cũng đã có bảo bối rồi đó anh hai .

__ Cái.....gì ! .

__ Kỳ Ngọc Tuyết.....em nói lại thử lần nữa xem.....nào ! .

32. Duyên Tiền Định __1

Kỳ Thiếu Dương thật sự đã nổi giận anh bước đến vương cánh tay muốn nắm giữ cánh tay của cô em gái , nhưng bàn tay chưa kịp chạm vào em gái mình thì cánh tay anh đã bị người đánh văng ra .

Thiếu Dương chau mày nhìn người vừa ra tay với mình anh nghiến răng nói :

__ Cậu là ai ?

__ Lá gan của cậu lớn lắm đó , dám ở trong nhà của tôi mà còn ra tay với tôi , thật cậu chê chán cuộc sống này rồi đúng không ? Để tôi tiễn cậu một đoạn vậy. Dứt lời Thiếu Dương liền động thủ .

Giang Kính Hào liền né đòn , miệng cũng nhanh nói :

— Anh rể ! Mới lần đầu gặp mặt bên vợ mà anh tiếp đãi như vậy hay sao ? .

Thiếu Dương vừa nghe xong anh liền ngừng ngay động tác , anh ngơ mặt nhìn sang Ngũ Thần để tìm câu giải thích .

Ngũ Thần mặt không vui nhìn anh , miệng nói nhỏ :

— Nó là em trai duy nhất của em , tên Giang Kính Hào, anh muốn đánh chết nó hay sao ? Chỉ e anh đánh không thắng nổi nó đâu , nói xong cô liếc anh , rồi nhìn sang chỗ khác .

Thiếu Dương mặt ngơ ra nhưng giờ đã hiểu , anh đi đến đưa bàn tay ra nắm lấy tay của Kính Hào khẽ nói :

Anh xin lỗi cậu! Anh hơi nóng tính , anh xin tự giới thiệu anh tên : Kỳ Thiếu Dương , là anh rể của em .

— Ngũ Thần nghe anh nói cô bực bội lên tiếng : ” ai đồng ý lấy anh mà anh tự xưng là anh rể ngọt giữ vậy, em không gả cho anh đâu đừng có mà tự luyện ” .

” Đen mặt ”

Thiếu Dương nghe cô mè con của anh giận dữ nói vậy , anh liền đi đến ôm cả người cô vào lòng mình , giọng nhẹ nhàng dỗ dành :

— Vợ đại nhân xin em bỏ qua cho anh đi mà , anh là lần đầu tiên gặp mặt em vợ , anh đâu có biết đâu , tất cả điều do con bé Ngọc Tuyết làm ra cả , vợ ơi bỏ qua cho anh lần này nha .

— Ôi trời ơi !

Cả đám người có mặt trong phòng không hện , mà tất cả đều nói một lượt khi tận mắt chứng kiến cái cảnh hấp dẫn hiếm có này , đường đường là một tổng giám đốc của một tập đoàn sản xuất kinh doanh đá quý lớn nhất, nhì quốc tế , lại là một lão đại lạnh lùng tàn nhẫn nhất trong thế giới ngầm , ngày giờ này lại lên tiếng năn nỉ xin lỗi vợ , chuyện này mà truyền ra ngoài.....haiza.....thì còn gì mặt mũi nhìn người , và còn làm cho mọi người phải cười rớt răng chứ chẳng chơi đâu nha .

Trịnh Thiên cuối đầu cười đến độ đau cả bụng , còn Lâm Gia Phong thì ôm cô bé Gia Huyền mà cười ngặt nghẽo .

Lợi dụng lúc mọi người không chú ý Kính Hào nắm tay của Ngọc Tuyết rời khỏi phòng để đi chơi , khi mọi người cười xong , Ngũ Thần nhìn tìm em trai thì không thấy hai đứa đâu nữa , Ngũ Thần nhìn Thiếu Dương nói :

Nếu anh muốn em hết giận thì phải hứa với em một chuyện ! .

Thiếu Dương nhanh miệng nói : ” miễn là vợ đừng giận anh, hứa mười chuyện cũng được , em nói đi ? ” .

Ngũ Thần cười nhẹ rồi từ tốn nói .

— Em thấy hai đứa tụi nó thích nhau rồi đấy , anh phải ủng hộ hai đứa , không được ngăn cấm đâu đó.

Thiếu Dương hiểu ý cô nói về chuyện gì , anh ôm Ngũ Thần chặt hơn chút , miệng cười tươi nói :

Nếu Ngọc Tuyết quen với em vợ thì anh ủng hộ hết mình , miễn sao em vợ phải thật lòng yêu con bé là anh vui rồi .

Gia Phong lúc này lên tiếng : ” tôi thấy cậu nhóc đó khá lăm nha , lại rất có ý với Ngọc Tuyết lắm , nên Thiếu Dương à cậu đừng quá lo lắng , Trịnh Thiên lúc này cũng xen vào :

— Tôi thấy cậu nhóc võ cao lắm , mà gia đình cô có truyền nối về võ thuật hử Ngũ Thần ? .

Ngũ Thần nghe hỏi cô cười đáp : ” võ là do ba tôi dạy cho hai chị em từ nhỏ , ba trước khi mất làm cảnh sát đặc nhiệm cấp cao , bị đồng đội bán đứng nên mới hy sinh oan ức cách đây ba năm trước .

Nói tới đây Ngũ Thần không thể cầm lòng mình được , cô rất nhớ ba , nước mắt cô rơi lã chã , rơi vào cánh tay của Thiếu Dương , anh cảm giác được , bàn tay anh nâng nhẹ mặt của Ngũ Thần lên , nhìn thấy cả gương mặt cô đều đỏ vì khóc Thiếu Dương liền tức giận nhìn sang hai tên bạn của mình mà gào lớn :

__ Các cậu đi về làm việc hết cho tôi ngay , các cậu rảnh rồi quá mà ở đây chọc cho vợ của tôi khóc các cậu thích lắm hả ? .

__ Đi ngay cho tôi! .

Hai tên kia bị mắng bất ngờ không kịp phản ứng , hai cái mặt ngu ra không hiểu lý do bị mắng là tại sao luôn , một ít giây trôi qua họ mới kịp định thần lại , họ nhìn sang Ngữ Thần mặt mày cô đỏ lên hết vì khóc , hai người ngại ngừng lên tiếng :

__ Cho bọn tôi xin lỗi em , chúng tôi không cố ý nhắc đến chuyện buồn của em , thật là xin lỗi em Ngữ Thần .

Ngữ Thần liền đáp : ” đâu phải do các anh đâu , các anh đừng xin lỗi , em ngại lắm ” .

Thiếu Dương không nói gì nhưng vẻ mặt vẫn là không vui khi thấy mèo nhỏ của anh buồn như vậy , hai tên kia hiểu ý anh nên xin phép đi về , với lý do còn rất nhiều việc chưa làm xong , mỗi tên nắm lấy tay cô gái của mình mà ra xe rời khỏi biệt thự .

Trong phòng lúc này chỉ còn hai người , Thiếu Dương ôm Ngữ Thần vào lòng , anh vuốt nhẹ mái tóc của cô , mùi hương hoa trên tóc cô làm anh mê mẩn .

Vào lúc này cửa phòng có tiếng gõ , Thiếu Dương đi ra mở cửa , quản gia cung kính đẩy một xe trên đó có các món ăn do thiếu gia căn dặn vừa được nấu xong đẩy vào bên trong phòng , Thiếu Dương nhìn bác quản gia khẽ nói :

__ Bác đưa cho tôi , bác đi nghỉ ngơi đi có cần gì tôi sẽ gọi .

Quản gia Tàn cung kính cúi đầu chào rồi nhẹ nhàng rời đi .

Thiếu Dương đẩy xe thức ăn vào , tay anh liền khóa cửa phòng lại , anh nhìn Ngữ Thần miệng liền cười tươi nói với cô :

__ Vợ em đói rồi , mau ăn cơm rồi còn uống thuốc nữa , để anh đút cho vợ ăn nè .

33. Duyên Tiền Định __1

Kỳ Thiếu Dương thật sự đã nổi giận anh bước đến vương cánh tay muốn nắm giữ cánh tay của cô em gái , nhưng bàn tay chưa kịp chạm vào em gái mình thì cánh tay anh đã bị người đánh văng ra .

Thiếu Dương chau mày nhìn người vừa ra tay với mình anh nghiêng răng nói :

__ Cậu là ai ?

__ Lá gan của cậu lớn lắm đó , dám ở trong nhà của tôi mà còn ra tay với tôi , thật cậu chê chán cuộc sống này rồi đúng không ? Để tôi tiễn cậu một đoạn vậy. Đút lời Thiếu Dương liền động thủ .

Giang Kính Hào liền né đòn , miệng cũng nhanh nói :

__ Anh rể ! Mới lần đầu gặp mặt bên vợ mà anh tiếp đãi như vậy hay sao ? .

Thiếu Dương vừa nghe xong anh liền ngừng ngay động tác , anh ngơ mặt nhìn sang Ngữ Thần để tìm câu giải thích .

Ngữ Thần mặt không vui nhìn anh , miệng nói nhỏ :

__ Nó là em trai duy nhất của em , tên Giang Kính Hào, anh muốn đánh chết nó hay sao ? Chỉ e anh đánh không thắng nổi nó đâu , nói xong cô liếc anh , rồi nhìn sang chỗ khác .

Thiếu Dương mặt ngơ ra nhưng giờ đã hiểu , anh đi đến đưa bàn tay ra nắm lấy tay của Kính Hào khẽ nói :

Anh xin lỗi cậu! Anh hơi nóng tính , anh xin tự giới thiệu anh tên : Kỳ Thiếu Dương , là anh rể của em .

__ Ngữ Thần nghe anh nói cô bực bội lên tiếng : ” ai đồng ý lấy anh mà anh tự xưng là anh rể ngọt giữ vậy, em không gả cho anh đâu đừng có mà tự luyện ” .

” Đen mặt ”

Thiếu Dương nghe cô mèo con của anh giận dữ nói vậy , anh liền đi đến ôm cả người cô vào lòng mình , giọng nhẹ nhàng dỗ dành :

— Vợ đại nhân xin em bỏ qua cho anh đi mà , anh là lần đầu tiên gặp mặt em vợ , anh đâu có biết đâu , tất cả điều do con bé Ngọc Tuyết làm ra cả , vợ ơi bỏ qua cho anh lần này nha .

— Ôi trời ơi !

Cả đám người có mặt trong phòng không hện , mà tất cả đều nói một lượt khi tận mắt chứng kiến cái cảnh hấp dẫn hiếm có này , đường đường là một tổng giám đốc của một tập đoàn sản xuất kinh doanh đá quý lớn nhất, nhì quốc tế , lại là một lão đại lạnh lùng tàn nhẫn nhất trong thế giới ngầm , ngày giờ này lại lên tiếng năn nỉ xin lỗi vợ , chuyện này mà truyền ra ngoài.....haiza.....thì còn gì mặt mũi nhìn người , và còn làm cho mọi người phải cười rớt răng chứ chẳng chơi đâu nha .

Trịnh Thiên cuối đầu cười đến độ đau cả bụng , còn Lâm Gia Phong thì ôm cô bé Gia Huyền mà cười ngặt nghẽo .

Lợi dụng lúc mọi người không chú ý Kính Hào nắm tay của Ngọc Tuyết rời khỏi phòng để đi chơi , khi mọi người cười xong , Ngũ Thần nhìn tìm em trai thì không thấy hai đứa đâu nữa , Ngũ Thần nhìn Thiếu Dương nói :

Nếu anh muốn em hết giận thì phải hứa với em một chuyện ! .

Thiếu Dương nhanh miệng nói : ” miễn là vợ đừng giận anh, hứa mười chuyện cũng được , em nói đi ? ” .

Ngũ Thần cười nhẹ rồi từ tốn nói .

— Em thấy hai đứa tụi nó thích nhau rồi đấy , anh phải ủng hộ hai đứa , không được ngăn cấm đâu đó.

Thiếu Dương hiểu ý cô nói về chuyện gì , anh ôm Ngũ Thần chặt hơn chút , miệng cười tươi nói :

Nếu Ngọc Tuyết quen với em vợ thì anh ủng hộ hết mình , miễn sao em vợ phải thật lòng yêu con bé là anh vui rồi .

Gia Phong lúc này lên tiếng : ” tôi thấy cậu nhóc đó khá lắm nha , lại rất có ý với Ngọc Tuyết lắm , nên Thiếu Dương à cậu đừng quá lo lắng , Trịnh Thiên lúc này cũng xen vào :

— Tôi thấy cậu nhóc võ cao lắm , mà gia đình cô có truyền nối về võ thuật hử Ngũ Thần ? .

Ngũ Thần nghe hỏi cô cười đáp : ” võ là do ba tôi dạy cho hai chị em từ nhỏ , ba trước khi mất làm cảnh sát đặc nhiệm cấp cao , bị đồng đội bán đứng nên mới hy sinh oan ức cách đây ba năm trước .

Nói tới đây Ngũ Thần không thể cầm lòng mình được , cô rất nhớ ba , nước mắt cô rơi lã chã , rơi vào cánh tay của Thiếu Dương , anh cảm giác được , bàn tay anh nâng nhẹ mặt của Ngũ Thần lên , nhìn thấy cả gương mặt cô đều đỏ vì khóc Thiếu Dương liền tức giận nhìn sang hai tên bạn của mình mà gào lớn :

— Các cậu đi về làm việc hết cho tôi ngay , các cậu rảnh rồi quá mà ở đây chọc cho vợ của tôi khóc các cậu thích lắm hả ? .

— Đi ngay cho tôi! .

Hai tên kia bị mắng bất ngờ không kịp phản ứng , hai cái mặt ngu ra không hiểu lý do bị mắng là tại sao luôn , một ít giây trôi qua họ mới kịp định thần lại , họ nhìn sang Ngũ Thần mặt mày cô đỏ lên hết vì khóc , hai người ngại ngùng lên tiếng :

— Cho bọn tôi xin lỗi em , chúng tôi không cố ý nhắc đến chuyện buồn của em , thật là xin lỗi em Ngũ Thần .

Ngũ Thần liền đáp : ” đâu phải do các anh đâu , các anh đừng xin lỗi , em ngại lắm ” .

Thiếu Dương không nói gì nhưng vẻ mặt vẫn là không vui khi thấy mèo nhỏ của anh buồn như vậy , hai tên kia hiểu ý anh nên xin phép đi về , với lý do còn rất nhiều việc chưa làm xong , mỗi tên nắm lấy tay cô gái của mình mà ra xe rời khỏi biệt thự .

Trong phòng lúc này chỉ còn hai người , Thiếu Dương ôm Ngữ Thần vào lòng , anh vuốt nhẹ mái tóc của cô , mùi hương hoa trên tóc cô làm anh mê mẩn .

Vào lúc này cửa phòng có tiếng gõ , Thiếu Dương đi ra mở cửa , quản gia cung kính đẩy một xe trên đó có các món ăn do thiếu gia căn dặn vừa được nấu xong đẩy vào bên trong phòng , Thiếu Dương nhìn bác quản gia khẽ nói :

— Bác đưa cho tôi , bác đi nghỉ ngơi đi có cần gì tôi sẽ gọi .

Quản gia Tàn cung kính cúi đầu chào rồi nhẹ nhàng rời đi .

Thiếu Dương đẩy xe thức ăn vào , tay anh liền khóa cửa phòng lại , anh nhìn Ngữ Thần miệng liền cười tươi nói với cô :

— Vợ em đói rồi , mau ăn cơm rồi còn uống thuốc nữa , để anh đút cho vợ ăn nè .

34. Náo Loạn Tại Bar

Ở công viên giải trí một đôi nam thanh nữ tú nắm tay nhau chơi hết trò này lại sang trò khác , nữ thì nhí nhảnh , hoạt bát vui vẻ , còn nam thì trầm hơn một chút nhưng rất hay cười vì được đi kể một cô gái dễ thương như Ngọc Tuyết , Kính Hào bị cô gái bé nhỏ lôi kéo đi chơi gan hết các trò chơi tại đây , chỉ còn lại một trò khá mạnh và mạo hiểm thì vẫn chưa chơi thôi.

Hai người dừng lại tại quầy bán vé của trò chơi siêu mạnh này Kính Hào nhìn Ngọc Tuyết e ngại lên tiếng hỏi :

— Em chắc là mình chơi được chứ ? .

Ngọc Tuyết ánh mắt đầy kiên quyết nhìn anh lên tiếng :

Em chơi được , anh hãy mua vé chúng ta cùng chơi .

Kính Hào gật đầu cười tươi anh đi vào mua vé chơi , không bao lâu chiếc tàu lượng được điều khiển đi lên cao và rồi trượt nhanh với tốc độ chóng mặt , những tiếng hét lớn dài vang lên liên tục.

Bất ngờ vòng eo của Kính Hào bị người ôm cứng ngắc , anh nhìn lại thì ra là cô gái nhỏ Ngọc Tuyết , nhìn nét mặt của cô bé lúc này Kính Hào bật cười , nét mặt xanh mét , hai mắt nhắm nghiền , miệng thì la to hét cổ , hai cánh tay thì ôm chặt eo anh vì quá sợ hãi mà cả người cô bé rung lên bần bật .

Kính Hào lo lắng nếu cứ như vậy e là cô sẽ ngất xỉu mất thôi , Kính Hào hai tay ôm giữ đầu của Ngọc Tuyết nâng lên , anh cuối xuống nhắm ngay đôi môi mềm mại của cô bé mà hôn , anh hôn nhẹ nhàng liếm láp rồi mút đi vị ngọt ngào thơm tho chỉ của riêng cô bé , Ngọc Tuyết từ từ cũng hôn đáp trả lại anh , hai người miệng lưỡi trao nhau những vị ngọt của nụ hôn đầu đời với nhau .

Vì lo hôn mà Ngọc Tuyết không còn sợ , cô thả lỏng cơ thể và chỉ lo nồng nhiệt đáp lại nụ hôn ngọt ngào Kính Hào đang dành cho cô , hai người hôn say mê đến độ không hay trò chơi đã dừng lại từ khi nào , họ giật mình khi nghe được tiếng nói của nhân viên coi trò chơi :

— Anh chị ơi , có muốn chơi tiếp không ạ ? .

Hai người lúc này bừng tỉnh nhìn lại thì thấy được bao nhiêu cặp mắt đang nhìn vào hai người họ , Ngọc Tuyết mắc cỡ quá đỏ hết cả mặt , cô chỉ cuối đầu không dám nhìn ai nữa .

Kính Hào nhẹ nhàng đỡ cô xuống bàn tay anh nắm chặt bàn tay cô dẫn cô rời khỏi nơi này .

Nhưng vì chơi trò nhào lộn nên giờ đây Ngọc Tuyết đầu bị quay lòng vòng , cô va phải một người , may mắn là cả người cô đang được Kính Hào ôm nên lúc này cô không bị té ngã , mà người bị đụng cũng không bị té , chỉ hơi chao đảo một chút , Ngọc Tuyết nhanh miệng cuối đầu nói lời xin lỗi , nhưng một giọng nói chanh chua bỗng vang lên :

— Này con nhỏ kia mày đi đứng sao không nhìn đường mà đụng vào tao vậy hả? Hay là mày không có mắt ? .

Ngọc Tuyết biết mình có lỗi nên cô cười nhẹ vẫn nói lời xin lỗi với đối phương .

Lúc này một giọng nam lên tiếng : ” không có gì đâu em đừng xin lỗi mãi như vậy ” .

Miệng thì nói nhưng đôi mắt của tên đàn ông trước mặt lại nhìn Ngọc Tuyết đầy sự yêu thích và mê đắm , người nữ kế bên cũng đã nhìn ra được , cô ả càng tức giận nói lớn :

__ Đụng rồi xin lỗi là xong sao ? Nếu không có thấy đường thì ở trong nhà đi , đừng có ra đường làm phiền người khác .

Kính Hào lúc này đã thực sự đã nổi giận , hai cánh tay anh ôm chặt Ngọc Tuyết vào trong lòng mình , đôi mắt sắc bén như dao anh nhìn hai người kia liền nói :

__ Vợ của tôi vì bị chóng mặt nên mới vô tình đụng phải cô , lời xin lỗi cũng đã nói rồi , nhận hay không là tùy cô , bây giờ cô muốn gì thì xin mời đi kiện , có cần tôi mời luật sư dùm cô luôn không hửm .

__ Khi tôi còn nói chuyện đàng hoàng thì hãy mau khôn mà rút đi khỏi mắt tôi , đừng chọc tôi nổi giận thì hậu quả tự mà gánh lấy .

Lời nói Kính Hào vừa dứt , cô gái kia nét mặt xanh mét vội vàng kéo tay người bạn trai bỏ đi , và bị sự chỉ trích của những người chung quanh làm hai người xấu hổ cuối gằm mặt mà bước đi .

Kính Hào nhanh tay bế Ngọc Tuyết ôm vào lòng , anh bước chân vững chắc bước rời khỏi đi về hướng nhà hàng nằm phía đằng kia , Ngọc Tuyết nằm an ổn trong lòng ngực ấm áp của anh tim cô lúc này thật vui vẻ và cảm nhận sự hạnh phúc khi được anh bảo vệ như thế này .

Trải qua ba tiếng đồng hồ cuối cùng hai người cũng đã ăn xong Kính Hào nhìn Ngọc Tuyết nói :

__ Bây giờ là 19 giờ rồi em muốn đi chơi ở đâu nữa nói anh chở em đi ? .

Ngọc Tuyết cười tươi cô nghiêng đầu tỏ ra như đang suy nghĩ , như đã tìm được chỗ đi cô nhìn anh liền nói :

__ Chúng ta đi Bar JR chơi nha cũng đã nhiều năm em không có tới đây , anh biết chỗ này chứ ? .

Kính Hào cười nhẹ liền nói : ” anh có biết nhưng chưa vào đó lần nào , được anh kiếm khách sạn cho em tắm thay đồ rồi mình đi ” nói xong anh chở cô đi mua quần áo mới rồi vào khách sạn tắm và chuẩn bị , sau hai tiếng hai người đã xong .

Ngọc Tuyết trèo lên chiếc mô tô của Kính Hào cô ôm anh thật chặt, Kính Hào nổ máy liền phóng nhanh về phía trước .

35. Chương __2

Không bao lâu Kính Hào và Ngọc Tuyết đã đến trước cửa bar JR .

Ngọc Tuyết mặc trên người bộ đầm ngắn màu trắng cổ trái tim phía sau khoét hở lưng , tóc buộc cao gọn gàng , môi thoa một ít son dưỡng .

Kính Hào mặc bộ tây trang màu đen lịch lãm , hai người bước vào làm thu hút bao nhiêu ánh mắt nhìn đầy ngưỡng mộ cùng ghen tị .

Hai người chọn một bàn phía trong góc khuất , Ngọc Tuyết gọi hai ly rượu mạnh cùng trái cây , cô cầm ly đưa lên trước mặt , miệng khẽ nói :

__ Em mời anh !

Hai người cùng nhẹ ly vào nhau liền đưa lên miệng uống một ngụm , tiếng nhạc sống vang lên làm cho cả cơ thể của mọi đều hưng phấn vui vẻ , Kính Hào ôm cô từ phía sau , chiếc xàm của anh đặt lên bờ vai mỏng manh của cô , anh thì thầm bên tai Ngọc Tuyết :

Em là vận mệnh của đời anh , hai chúng ta là duyên tiền định, nên anh sẽ không để mất đi em .

Dứt lời Kính Hào đưa miệng ngậm lấy vành tai của Ngọc Tuyết , một nguồn điện chạy từ khắp trong người cô Ngọc Tuyết vô lực chống cự , cô phát ra một tiếng rên nhẹ chỉ đủ anh nghe , người cô nhảy cảm rung lên từng chấp .

Kính Hào xoay người Ngọc Tuyết lại hai người đối mặt với nhau , anh mắt cả hai nhìn nhau đầy sự yêu thương cùng khao khát , anh liền không ngừng ngai lên cuối xuống hôn lên đôi môi mềm mại đáng yêu của cô mà tha hồ liếm mát .

Thời gian trôi qua cũng hai tiếng sau đó , Ngọc Tuyết cũng hơi ngà say nhưng cô không chịu về , Kính Hào nói với cô anh vào nhà vệ sinh một chút , cô cười gật đầu cô ngồi ghé cầm lên ly rượu uống một chút .

Từ phía trong một người đàn ông trung niên bước đến bên của cô , người này nhìn cô miệng cười tươi nói :

Chào người đẹp anh là chủ ở đây , anh đã thích em rồi đó , em về làm vợ của anh , bỏ thằng trai trẻ nghèo sơ xác kia đi , nó không lo cho em nổi đâu , ngoan ngoan đi vào phòng với anh nhé.

Miệng lão nói mà bàn tay lại giở trò vuốt ve trên người Ngọc Tuyết cô tức giận trừng mắt với lão kèm theo là một.....bốp.....một cái tát vào mặt lão ta .

Lão tức giận nói lớn : ” cái con này rượu mời không uống , lại muốn uống rượu phạt , tụi bây đâu đem nó vào trong .

Vừa dứt lời một đám đàn ông mặt mày dữ tợn bước đến gần cô , một trong các tên đó vươn cánh tay toan nắm lấy Ngọc Tuyết , nhưng bàn tay đó đã bị người đá văng ra .

Kính Hào vừa ra đến thấy một cảnh người con gái của mình bị người khi dễ , anh kịp thời ngăn lại, anh kéo Ngọc Tuyết ra phía sau lưng , ánh mắt sắc bén anh nhìn đám người đầy tức giận , anh đứng với tư thế sẵn sàng nghênh chiến.

Lão chủ quán lớn tiếng nói : ” đánh gãy chân thằng này tống nó ra đường , đem con này vào phòng tao ” .

— Dạ ông chủ!

Nhận được lệnh cả đám hơn mười tên nhào lên một lượt , Kính Hào đẩy Ngọc Tuyết vào trong góc phía sau lưng mình để bảo vệ , anh bắt đầu giao chiến với bọn chúng .

Ngọc Tuyết lo lắng cho anh nên cô lấy điện thoại nhấn số của anh hai , chuông reo hai tiếng bên kia đầu dây Kỳ Thiếu Dương nghe máy.

— A lô anh hai ơi cứu bọn em với !

Thiếu Dương nghe ra sự hoảng sợ trong giọng của em gái , anh cũng nghe được tiếng chửi bới , cùng đánh nhau bên đó anh liền nói :

— Hai đứa ở đâu? Dạ ở bar JR anh mau cứu tụi em với Kính Hào sắp trụ không nổi rồi anh hai ơi, hu, hu, hu .

Thiếu Dương nghe em gái khóc , lòng anh như lửa đốt , anh liền lấy áo khoác mở nhẹ cửa phòng bước ra , tay anh bấm số Trịnh Thiên .

Trịnh Thiên bắt máy : “a lô”

Thiếu Dương liền nói : ” gọi người theo đến bar JR cứu Ngọc Tuyết gấp cậu mau đến đó ngay ” .

Lúc này tại quán bar Kính Hào hạ được mười mấy tên xong , nhưng từ ngoài lại có thêm người chạy vào , bọn chúng đuổi khách về hết đóng cửa quán , chúng quyết tâm hạ cho được Kính Hào , Ngọc Tuyết đứng trong góc cô càng khóc nhiều hơn khi thấy Kính Hào bị đánh trúng chảy máu ra từ miệng , cô không biết phải giúp anh thế nào nên chỉ biết khóc thêm thảm .

Kính Hào giờ đã thấm mệt anh hạ hơn ba mươi tên , mà bọn chúng lại kéo thêm người Kính Hào động tác bị chậm lại , bất ngờ phía sau một tên cầm một cây sắc cạnh đập vào anh , Ngọc Tuyết thấy được liền la lớn :

— Anh Kính Hào cận thận phía sau đầu kia .

Kính Hào nghe được anh liền né sang bên , một đòn này không trúng đầu nhưng lại trúng vào vai , Kính Hào mất đà liền ngã xuống đất, bọn kia thừa dịp anh té kẻ đâm người đá túi bụi , Ngọc Tuyết đau lòng khóc lớn rồi ngất xỉu tại chỗ .

” Rầm....rầm ” tiếng cánh cửa bị đập bung ra gần một trăm người mặc toàn đồ vest đen liền bước vào , đi chính giữa là hai nam nhân cao lớn , bước đi vẫn chắc uy nghiêm Thiếu Dương bước vào anh liền nhìn thấy Kính Hào nằm dưới đất , mặt đầy máu , còn cô em gái của anh thì đã ngất xỉu nằm trong góc tường , hai cánh tay Thiếu Dương nắm chặt, miệng anh nghiến răng lên tiếng :

__ Đưa em vợ và tiểu thư vào bệnh viện , lôi chủ quán đem về , sang bằng cái quán này đi .

__ Dạ ông chủ ! .

36. Chương_2

Phủ đại tướng quân Tước Thiên vẫn điều động binh lính mỗi ngày đi khắp nơi tìm Dạ Yến , hần tâm tư buồn chán không thiết ăn uống , chỉ nóng lòng tìm nàng.

Trên mái tường phủ ánh sáng trắng soi rọi khắp nơi , một thân y phục trắng ngồi đó , tay cầm bình rượu hần uống một cách vô thức , ánh mắt buồn nhìn xa xôi như trông chờ hình dáng ai kia sẽ xuất hiện , nỗi niềm nhớ thương không biết tỏ cùng ai , miệng hần khẽ lầm thầm ” Dạ Yến giờ này nàng đang ở nơi đâu, ta rất nhớ nàng , sao nàng nỡ đành lòng bỏ ta mà đi như vậy chứ ” uống thêm ngụm rượu vào bụng , rượu cay làm cho nước mắt hần rơi xuống .

Kỳ Lôi từ dưới đất phóng lên mái nhà ngồi xuống bên vương huynh , hần nhìn thấy một vương huynh cao ngạo ngày nào nay chỉ vì một chữ tình mà thành ra thê thảm như thế này.

Kỳ Lôi nhẹ nhàng lên tiếng : ” sáng mai chúng ta ra ngoài những thôn làng lân cận mà tìm thử , cả những thôn nhỏ nhất cũng sẽ tìm , huynh hãy xuống về sương phòng nghỉ ngơi đi , sáng mai đệ đi cùng huynh ” Tước Thiên gật nhẹ đầu, rồi lại cầm bình rượu uống tiếp một hơi cạn sạch.

Tại huyện nha sau gần một tháng nàng luyện tập cho các binh sĩ , nàng chỉ hết những gì mình đã từng được huấn luyện ở hiện đại chỉ lại cho mọi người , giờ đây tất cả đều đã tốt lên rất nhiều , trong số những binh sĩ nàng đã chọn ra được hai người xuất sắc nhất, có khả năng nhất để mỗi ngày hướng dẫn anh em tập luyện.

Trong lúc này quân lính của Tước Thiên vẫn đi tìm nàng ở các thôn lân cận.

Quán ăn của Dạ Yến sáng nay vẫn mở bình thường khách ăn rất đông , bỗng tiếng chiêng vang lên , làm bà con hoảng sợ , tiếng chiêng đó báo hiệu bọn cướp lại đến. Dạ Yến nghiến răng ken két nàng tức giận nói với Thúy Nhi :

__ Hôm nay chị phải dẹp sạch bọn cướp này thì mới mong sau này an ổn mà sinh sống, em đóng cửa quán đi , chị đi tới huyện nha đây .

Dạ Yến vào trong lấy vũ khí của mình , rồi bước chân rời khỏi , hai mẹ con Thẩm Như Mai nhìn nàng mà lòng đầy lo lắng.

Tại huyện nha các binh lính tập hợp đầy đủ , theo sự chỉ đạo của Dạ Yến tất cả vào vị trí sẵn sàng, cùng nhau tiến ra ngoài thôn.

Dạ Yến uy nghiêm cưỡi ngựa tay cầm trường kiếm, nàng một thân y phục trắng , mái tóc dài cột cao phất phơ bay trong gió .

Gió bụi mịt mù từ xa tiến gần , Dạ Yến canh chuẩn xác khi chúng đã tiến gần nơi nàng đã đẳng bẫy sẵn , nàng phát tay ra hiệu tấn công.

Tất cả binh lính đều đồng loạt ra tay , nào đá , và cung tên bay ra liên tục tục, làm bọn cướp tổn thương hơn phân nửa, xong một màn đó hai bên liền sát vào chiến đấu .

Dạ Yến phóng ngựa lao lên trước tay cầm kiếm chém không ngừng tay , nhưng hôm nay bọn cướp có hai thủ lĩnh , võ công thuộc hàng cao thủ , một tên thi triển khinh công đến trước mặt nàng mà nghiêng chiến.

Tước Thiên cùng Kỳ Lôi đang hỏi một người bán gạo hắt đưa hình họa của nàng cho bà chủ xem , bà chủ liền nhận ra ngay , bà nói người này là chủ quán ăn bên thôn kế bên , và người này là nữ anh hùng một mình đánh đuổi bọn cướp cứu dân làng.

Tước Thiên nghe xong mừng vui không tả được , hắt ra lệnh lập tức đi qua thôn đó ngay , khi đoàn binh lính của Tước Thiên ra tới đầu thôn thì từ xa hắc y vệ được hắt cử đi dò đường quay lại báo cáo đó là Thanh Uy : ” hồi chủ nhân thôn bên đó đang bị cướp tấn công , các binh sĩ ở huyện nha và một nữ tướng đang chiến đấu với bọn cướp ” .

Tước Thiên cùng Kỳ Lôi nghe xong liền nóng lòng cùng giận dữ , Tước Thiên ra lệnh :

__“Mau truyền binh lính chuẩn bị tấn công tiêu diệt bọn cướp ! Nữ tướng đó là phu nhân của ta , các người phải bảo vệ vương phi của ta an toàn ” .

__Dạ tuân mệnh vương gia!

Lúc này tại trận đánh thế trận xem như cân bằng Dạ Yến đánh tay đôi với tên thủ lĩnh , về võ nàng không thua kém , nàng chém hắt một kiếm trước ngực , nhưng đến khi hắt dùng khinh công cùng nội lực thì nàng không đỡ được Dạ Yến bị trúng một đao sau lưng , hắt tung cú đá vào ngực nàng làm nàng té xuống ngựa.

__phụt một ngụm máu từ miệng nàng phún ra , đôi mắt nàng sắc bén nhìn hắt, trong đầu nàng nghĩ ” để ta xem nguoi lạ hay sủng của ta lạ ” Dạ Yến liền lấy ra hai cây súng , lúc này tên thủ lĩnh đang bước đến gần nàng , Dạ Yến nhanh nhẹn liền đứng dậy nàng nhắm ngay hai chân tên đó mà bóp cò.

__Đoàn... đoàn, hai phát trúng hai bên đùi , hắt liền quỵ xuống , nàng không cho hắt kịp phản ứng , tiếp theo là một phát ngay đầu tên thủ lĩnh , hắt liền gục tại chỗ không kịp nhắm mắt.

Tên em trai thấy anh mình chết hắt giận dữ phóng ám khí về phía nàng , Dạ Yến nhanh hơn né kịp nhưng vật đó lướt qua cánh tay nàng, nơi đó liền có máu chảy ra , không đầy mấy giây cả người nàng như mất sức lực , đầu thì xoay tròn nàng hai chân không đứng vững làm nàng té ngã trên đất , hắt ung dung bước đến gần Dạ Yến ánh mắt đầy căm thù nhìn nàng hét lớn : “con đàn bà này mày phải đền mạng cho ca ca của ta ” .

Tay hắt cầm thanh đao chém xuống người nàng , nhưng trong lúc này một thanh kiếm đã nhắm ngay cổ hắt mà chém , hắt gục xuống đất tắt thở, Dạ Yến nằm đó nhắm mắt chờ đợi cái chết đến với mình , nàng an ổn đón nhận.

Nhưng nàng không ngờ cả người nàng lại được bế lên , ôm chặt nàng vào vòng ngực ấm áp , Dạ Yến phát hiện mùi thơm này rất quen thuộc , mắt nàng liền mở ra ánh mắt nàng bất ngờ chạm phải một đôi mắt buồn đang nhìn nàng da diết .

__Tước Thiên sao lại là chàng ? Nàng nhìn mặt hắt , gương mặt này mới không gặp thời gian ngắn mà sao lại tiêu tụy đến như thế chứ ? .

Tước Thiên nhìn nàng khẽ nói : “nàng thấy trong người thế nào? ”

Dạ Yến giọng mệt mỏi cố nói : ” ngài bỏ ta xuống đi , ở đây có rất nhiều người, đừng làm người ta hiểu lầm ” .

Tước Thiên nghe nàng nói hắt không vui châu lại mày kiếm , giọng buồn bã lên tiếng :

__ Thả nàng xuống để nàng bỏ trốn khỏi ta nữa sao, không có chuyện đó xảy ra lần nào nữa đâu , nàng bị thương nặng lắm đó , đừng nói nữa , để ta đưa nàng về phủ huyện nha chữa trị .

Thật sự là Dạ Yến rất mệt và đau nên lúc này đây nàng không muốn tranh cãi với hắt nữa .

Dạ Yến nghiêng đầu nhắm mắt dựa vào lòng ngực rắn chắc của hắt mà nghỉ ngơi, Tước Thiên vội vàng bế nàng lên xe ngựa đi vào thôn thẳng đến huyện nha .

Kỳ Lôi giao đám cướp cho phó tướng quân xử lý , hắt nhanh chân cưỡi ngựa phóng theo Tước Thiên , vào đến huyện nha Trần huyện lệnh vội vàng ra nghênh đón khi nhận thấy kim bài của Tước Thiên ông dập đầu hành lễ với hắt , Tước Thiên không nói nhiều chỉ hỏi ngắn gọn : ” phòng của người ở đâu ?” .

Trần huyện lệnh vội vàng hướng dẫn , Tước Thiên tay vẫn ôm chặt nữ nhân trong lòng nhanh chân bước theo , Kỳ Lôi cũng bước theo sau .

Vào trong phòng hắt đặt Dạ Yến lên giường lớn , miệng gọi to : “vương đệ hãy mau đến chữa cho nàng” .

Kỳ Lôi cầm thùng thuốc đến bên giường bắt tay vào việc cứu chữa , nét mặt Tước Thiên hết sức căng thẳng , hắt không rời mắt khỏi nàng , bên ngoài Trần huyện lệnh cũng rất lo lắng cho người nằm kia , đó là một nữ nhân hào kiệt, ông rất kính trọng nàng.

Gần một canh giờ trôi qua cuối cùng cũng xong , Kỳ Lôi thở phào nhẹ nhõm , bàn tay đưa lên lau những giọt mồ hôi trên trán mình, lấy ra từ một lọ nhỏ hai viên dược bỏ vào miệng Dạ Yến. Tước Thiên thấy vậy liền hỏi :

__ Đó là thuốc gì vậy đệ? Kỳ Lôi nhẹ đáp : ” thuốc giải độc , nàng ấy bị trúng độc , nhưng không nặng lắm vương huynh hãy an tâm” .

Hãy để nàng ấy nghỉ ngơi đi , chúng ta ra ghế ngồi , hai người liền đứng lên đi ra , trước khi đi Tước Thiên đắp chăn lên cho nàng , cuối hôn lên môi nàng một cái rồi mới chịu đi.

Bên ngoài phòng ngủ ba người ngồi uống trà Tước Thiên nhìn Trần huyện lệnh hỏi :

__ Phu nhân của ta đến đây khi nào vậy?

Trần huyện lệnh giật mình khi nghe vương gia gọi cô nương ấy là phu nhân , ông cũng đã rõ lai lịch của nữ nhân này rồi , ông suy nghĩ ” phu nhân của đại tướng quân có khác, thật là tài đức vẹn toàn, mạnh mẽ uy dũng không hề thua nam nhân ”

Ông nhìn vương gia liền đáp : ” phu nhân đến đây đã gần hai tháng rồi thưa vương gia ” .

37. Chương __3

Những cấp dưới của Thiếu Dương chuẩn bị ra tay thì lúc này một trong những tên đàn em của chủ quán anh ta bước ra nói :

__ Xin chào Kỳ Tổng !

Tôi Dương Tuấn cách đây hai năm tôi đã cứu anh tại dốc núi , khi thắng xe của anh bị người phá hoại .

Kỳ Thiếu Dương liền nhớ lại , anh nhìn Dương Tuấn giọng từ tốn lên tiếng :

Đúng là cậu rồi , sau khi cậu giúp đưa tôi vào bệnh viện, sau đó tôi cho người tìm cậu thì không thấy cậu đâu cả , mà cậu làm việc ở đây sao ? .

Dương Tuấn nhẹ gật đầu đáp lời : ” vì cuộc sống gia đình nên làm , tôi xin anh hãy tha cho những anh em ở đây đi , họ cũng vì chén cơm nuôi gia đình cả , với lại hơn ba mươi người cũng bị vị thiếu gia kia đánh cho bị thương không thể dậy nổi , nằm bên trong cả rồi ” .

__ Tôi thật lòng xin anh tha cho họ !

Thiếu Dương nhìn Dương Tuấn trong lòng anh rất thích cậu nhóc này , tính tình rất tốt và lại rất nghĩa khí sống vì anh em, Thiếu Dương cười nhẹ lên tiếng :

__ Muốn tôi tha cho bọn họ cũng được , tôi có một điều kiện .

Dương Tuấn liền không suy nghĩ gật đầu nói : ” anh cứ nói đi , miễn sao anh chịu tha cho họ là được rồi ” .

Thiếu Dương vui vẻ gật đầu nói : ” tôi muốn cậu về với tôi , tôi sẽ cho người đào tạo cậu , còn những người này tôi sẽ cho họ đi huấn luyện , nếu ai qua được những kỳ thi , thì sẽ được gia nhập vào tổ chức của tôi , còn những người khác thì cho họ về nhà , hoặc theo cậu , tôi có điều kiện như vậy , cậu đồng ý không ? .

Nghe Thiếu Dương nói như vậy cả đám mừng rỡ không biết phải nói sao , Dương Tuấn cuối đầu tạ ơn với Thiếu Dương , anh cũng phát tay ra hiệu cho các đàn em lui ra về hết , còn đám người của Dương Tuấn thì

đưa những người bị thương đi bệnh viện , giờ ở lại quán chỉ có ba người , Thiếu Dương, Trịnh Thiên cùng Dương Tuấn , lúc này Thiếu Dương mới nói ý trong lòng ra :

Trịnh Thiên cậu lo hồ sơ chuyển tên chủ quyền quán chính thức cho Dương Tuấn đi , để cậu ấy còn có cái mà lo cho cuộc sống gia đình và các anh em .

Trịnh Thiên liền gật đầu , Thiếu Dương lại nhìn sang Dương Tuấn nói : “tôi rất cảm ơn cậu lúc ấy đã cứu tôi , ân tình này tôi canh cánh bấy lâu nay ” .

_ Không có gì , thấy chết phải cứu đó mới là một con người anh à .

_ Vậy đầu tháng cậu chính thức bắt đầu bước vào tập huấn , còn thời gian nữa tháng , cậu hãy thu xếp việc gia đình đi , đây là thẻ cậu cần tiền chi xài gì cứ lấy mà dùng nhé đừng ngại , hãy đến công ty Kỳ gia vào sáng thứ hai nhé , tôi đợi cậu ở đó .

Nói xong ba người bắt tay nhau , Thiếu Dương và Trịnh Thiên liền ra xe trở về biệt thự , con Dương Tuấn cùng một số anh em dọn dẹp quán , để vài ngày tới lại tiếp tục hoạt động , lúc này anh có việc ra ngoài , nếu không đã có thể ngăn lại ông chủ làm những chuyện bấy bả rồi , giờ đây mạng sống của ông ta khó mà bảo toàn được , anh cứu được các anh em như vậy cũng đã tốt lắm rồi .

Lúc này tại bệnh viện của Kỳ gia Ngọc Tuyết vì xúc động nên ngất xỉu , nhưng còn Kính Hào thì bị thương khá nặng vẫn đang làm phẫu thuật bên trong phòng cấp cứu .

Bên ngoài là các bạn của Ngũ Thần , và cả Lâm Gia Phong cùng bác sĩ Đình Nguyên đang làm phẫu thuật cho Kính Hào bên trong .

Ngũ Thần nãy giờ khóc sừng đỏ cả hai mắt , không ai có thể ngăn cản được cô .

Lúc này Thiếu Dương đi vừa đến phòng cấp cứu , anh giật mình khi thấy mèo nhỏ của anh đang ngồi ở ghế khóc thật thương tâm , tim anh chợt nhói đau khi nhìn cô như vậy .

Anh nhẹ nhàng đi đến gần , đứng trước mặt cô , hai cánh tay vòng qua ôm nhẹ cả người cô vào trong lòng , giọng đầy sự yêu thương nói :

_ Vợ ah ! Em vết thương con chưa lành sao không ở nhà nghỉ ngơi , đến đây làm chi cho mệt .

Ngũ Thần nghe tiếng anh cô liền nhìn lên giọng nói cô uất nghẹn đáp :

_ Anh còn muốn giấu em sao hả? Nó là em trai của em mà , anh không nên làm như vậy đâu, hu...hu...hu .

Nói xong cô tức tức khóc lớn , Thiếu Dương bối rối khi thấy cô khóc thành ra như vậy , anh nhẹ nhàng an ủi :

_ Không anh chỉ định để cậu ấy ổn lại rồi đưa em vào thăm , tại em cũng thương tích đầy mình kia kìa , em lo cho cậu ấy có được đâu , chứ anh đâu có ý định giấu vợ đâu nè , nín đi em mọi người nhìn em cười kìa .

38. Dính Lầy Anh

Ngũ Thần ở trong lòng Thiếu Dương vẫn còn đang khóc thút thít , đúng lúc này cửa phòng mở mở ra .

Đình Nguyên nét mặt bình thản nhìn Thiếu Dương cùng Ngũ Thần anh từ tốn nói .

_ Mọi người an tâm đi cậu ấy không sao đâu , chỉ bị gãy hai cái xương sườn và bầm dập chút ít thôi .

_ Hả ! Gãy xương sườn sao?

_ Hu....hu....hu , Ngũ Thần khóc lớn , hai cô bạn đi đến gần bên cô Gia Huyền khẽ an ủi :

_ Cậu nín đi , Kính Hào nó bị như vậy là nhẹ lắm rồi , mà tôi nghe nói nó đánh gục hơn ba mươi người đó, chứ thua kém gì đâu , vài tuần là lành thôi , lúc này Tuệ Nghi nói vào :

_ Đúng rồi cậu đừng có như vậy mà , bản thân cậu bị thương tôi không nghe cậu than thở , nếu là gia đình cậu bị là cậu lại như vậy , cậu có nín khóc không hả ? Tuệ Nghi nhìn Ngũ Thần cô tức giận nói lớn làm Ngũ Thần giật mình không khóc nữa .

Thiếu Dương châu mày khó chịu khi anh thấy vợ mình bị nạt nộ , Tuệ Nghi thấy anh như vậy cô không sợ , cô lên tiếng nói với anh :

__ Anh nhìn tôi cái gì , tính của Ngữ Thần chúng tôi biết rõ hơn anh đó , anh có thấy cô ấy đã hết khóc rồi hay không hả ? .

Thiếu Dương mở to mắt nhìn cô bạn của vợ mình anh thầm nghĩ ” người sao chơi bạn giống y chang, ngang tàng, dữ dằn dễ sợ ” .

Mọi người nhìn Thiếu Dương bị nuốt chửng , không ai có thể nhịn cười cho được , Ngữ Thần thấy vậy liền lên tiếng :

__ Tuệ Nghi cậu thôi đi ! .

Tuệ Nghi nghe bạn mình nói cô liền im lặng , cô thừa biết khi Ngữ Thần mà nổi giận lên thì các cô không ai có thể ngăn cản được cậu ấy .

Mọi người đang chăm chú theo dõi xem phim mỹ nhân cứu anh hùng , bất ngờ một tiếng khóc vang lên , mỗi lúc mỗi gần , lôi kéo sự quan tâm của tất cả mọi người nhìn sang hướng phát ra tiếng khóc .

Một dáng người cao ráo, mái tóc nâu đen xõa dài , nước da trắng mịn , cả gương mặt cô ửng đỏ vì khóc quá nhiều .

Bước chân cô đi nhanh như là chạy , cô vừa đi vừa khóc , cô không thèm nhìn hai bên , đầu chỉ nhắm thẳng vào cửa phòng mổ mà đi tới, hai cánh tay cô mở mạnh cửa phòng mổ nhanh bước vào trong , miệng Ngọc Tuyết không kiên dè gọi lớn :

__ Kính Hào!Kính Hào!.....anh đâu rồi?...hu...hu...hu .

Trong phòng mổ các y tá thấy Ngọc Tuyết nói lớn nhưng không một ai dám nói gì , vì họ biết người này là thiên kim tiểu thư của nhà họ Kỳ và cũng là chủ nhân của cái bệnh viện này .

Từ bên trong một nữ y tá tuổi trung niên đi đến gần Ngọc Tuyết khẽ nói .

__ Tiểu thư cậu Kính Hào nằm trong này , cô đi theo tôi nha .

Ngọc Tuyết mừng rỡ vì sắp được gặp Kính Hào , cô nín khóc và ngoan ngoãn đi theo người y tá đó .

Vào đến bên trong Ngọc Tuyết nhận ra được anh , nhưng cô thấy cả người anh và mặt đều bị băng bó và thế là .

__ Hu.....hu.....hu.....cô ôm cả người anh miệng vừa khóc vừa nói lớn : ” Kính Hào ! Anh bị làm sao vậy ? Anh mở mắt ra nhìn em đi anh ơi !.....hu.....hu.....hu ” .

__ Ngọc Tuyết ! Em nín khóc đi mà , anh không sao đâu, em khóc làm tim của anh đau lắm đó .

39. Dính Lấy Anh_2

Ngọc Tuyết đang khóc om sòm nhưng vừa nghe được tiếng của Kính Hào cô liền nín khóc , cô ngẩn mặt nhìn anh , một nụ cười tươi trên môi của anh làm trái tim cô rung động, tim cô phút giây này đập đập hồi nhip .

Ngọc Tuyết mừng rỡ ôm chầm lấy cả người Kính Hào cô quên mất là anh đang bị thương.

__ Ui da !

Kính Hào bị cô nàng đụng phải vết thương, anh khẽ rên nhẹ , nghe tiếng rên của anh cô liền chột nhốt ra anh đang bị thương .

Ngọc Tuyết ngại ngùng rời khỏi người anh , gương mặt cô hồng lên vì ngại, Kính Hào nhớ lại chuyện lúc đó anh nhìn cô nói :

__ Tụi nó có làm gì em không hả ? .

__ Mà ai đưa anh vào đây vậy em ?

Ngọc Tuyết cô thấy anh lo lắng, cô liền nói :

__ Em có gọi cho anh hai , cũng may họ đến kịp, chứ bằng không em cũng không biết chúng ta sẽ ra sao nữa anh .

__ Hả ! Vậy là chị hai của anh cũng biết luôn rồi sao ? .

__ Em nghĩ là chắc biết đó anh .

Vào lúc này ở ngoài phòng cấp cứu , cả đám người đang ngu mặt vì những gì mình đã thấy, bọn họ bị cô bé mà họ cưng chiều từ lúc nhỏ, ấy vậy mà hôm nay nó quăng cho cả bọn đàn anh này một trái bơ to tướng, lý do chỉ vì một tên đàn ông đang bị thương nằm trong kia, thật sự là đau lòng quá mức, trái tim họ vỡ nát tan tành .

Ngữ Thần nhìn đám người đang ngơ ngác kia cô giận dữ lớn tiếng : ” khi nào Kính Hào của em mới được ra phòng hả ? ” .

Đình Nguyên lúc này giật mình vì giọng gào to của Ngữ Thần , anh lấp bắp trả lời :

__ Khoảng hai mươi phút nữa , tôi đi vào trong xem cậu ấy đã tỉnh chưa đã , dứt câu Đình Nguyên vội vàng vọt lẹ, Gia Khiêm nhìn mèo con của anh nổi giận, anh chỉ cười liền đứng lên bế cô vào trong lòng, đi thẳng vào phòng VIP chỉ dành riêng cho chủ tịch cùng gia đình mà thôi, anh muốn cô nghỉ ngơi một chút .

Mọi người cũng về phòng riêng của mình mà chờ đợi Kính Hào lát ra phòng .

Trịnh Thiên đang làm việc trên máy vi tính , lúc này điện thoại anh để trên bàn bắt ngờ reo lên , anh liền cầm lên và nói :

__ Tôi nghe đây, cậu báo cáo đi ! .

Bên đầu dây một giọng nam trẻ vang lên : ” anh Thiên em điều tra được người chuyển tiền cho Đỗ Bản có tên là Lục Di Tử , hiện đang là nhân viên bên công ty của lão đại luôn đó anh ” .

__ Cậu làm tốt lắm, tiếp tục điều tra xem cô ta có thù oán gì trước với chị dâu không? Hay cô ấy bị người lợi dụng, và nếu có, phải moi được người đó ra cho tôi, không thể để kẻ khác chịu tội thay được, xem cô ta chơi thân nhất với ai ở trong công ty hiểu không? .

__ Dạ em đã hiểu ý anh, em xin cúp máy ạ .

__ Ừ làm cho tốt vào đây .

40. Dính Lầy Anh __3 (cả

Trịnh Thiên vừa cúp điện thoại, thì Tuệ Nghi liền đi đến ngồi xuống ghế kế bên anh , gương mặt cô nghiêm nghị nhìn anh lên tiếng hỏi .

__ Ngữ Thần cậu ấy bị Di Tử hại sao? .

__ Anh hãy nói cho tôi biết, tôi sẽ đi điều tra về việc này.

Trịnh Thiên nhìn cô gái nhỏ của mình đang rất lo lắng cho bạn mình, anh ôn nhu trả lời.

__ Việc này đã có chúng tôi lo, em cứ làm tròn trách nhiệm là người phụ nữ của tôi là được rồi .

__ Anh đang nói cái gì vậy hả ? .

__ Ai là người phụ nữ của anh hả ?Anh có bị khùng không? .

__ Nét mặt bình thản Trịnh Thiên nhếch mép cười nhẹ, nhìn cô từ từ nói .

__ Em không làm người phụ nữ của tôi, vậy em muốn là của ai hửm ? .

— Tôi đã có vị hôn phu rồi, chúng tôi cũng đã sống bên nhau như vợ chồng cũng đã hơn hai năm rồi, chẳng lẽ một người có tiếng tăm như anh mà lại muốn dùng lại đồ cũ của người khác hay sao ? .

— Cái gì! Em nói thật sao ?

Tuệ Nghi ngênh mắt nhìn anh, nhẹ gật đầu .

Trịnh Thiên đôi mắt bốc hỏa nhìn người con gái trước mắt, anh không thể nào chịu đựng được chuyện này, sự cao ngạo của một người đàn ông, dự vọng chiếm hữu mạnh mẽ làm anh lúc này thật sự nổi giận, từ trước đến nay những gì anh thích anh phải chiếm được dù phải dùng cách gì .

Trịnh Thiên bắt ngờ ôm đờ Tuệ Nghi xuống giường, cô liền vùng dậy, miệng cô lớn tiếng nói .

— Trịnh tổng anh mau bỏ tôi ra, tôi là người đã có chồng, anh không được phép làm như vậy đâu, anh là đồ không ra gì, đồ khôn khiếp, đồ cặn bã .

Tuệ Nghi đang tức giận mà mắng chửi anh, thì bất ngờ môi cô bị anh hôn, nụ hôn đầy sự tức giận, anh cắn nát môi cô, Tuệ Nghi cũng tức giận mà cắn lấy lưỡi anh khi anh đưa lưỡi tiến vào bên trong miệng cô, một vị mặn chát tràn ngập trong miệng của hai người .

Trịnh Thiên lúc này bàn tay rút ra dây lưng, anh chế trụ hai cánh tay cô, cột chúng lên đầu giường, anh không muốn cô la, anh lấy khăn tay trong túi quần, nhét vào miệng cô, bàn tay Trịnh Thiên nhanh chóng cởi sạch đồ của cô và của anh .

Lúc này đây sự tức giận xen lẫn dự vọng làm cho Trịnh Thiên trở thành một con sói hung tợn, anh say mê nhìn thân thể trắng nõn mịn màng của cô hiện rõ trước mắt mình, anh cười như điên dại, ánh mắt nhìn cô, miệng anh thì thầm bên tai Tuệ Nghi.

— ” Hôm nay em hãy so sánh xem tôi và chồng của em, ai sẽ là người làm em phải rên rỉ nhiều hơn nhé ” .

Lời nói vừa dứt, không có khúc dạo đầu, không có sự âu yếm, hai cánh tay anh mở rộng chân cô, cứ như vậy mà mạnh mẽ đâm thẳng vào.

— Á!.....á.....đau quá!.....đau quá , cảm giác bị xé rách của lần đầu tiên làm cho Tuệ Nghi gào lớn, nét mặt vì quá đau mà trở xanh mét, hai hàng nước mắt thi nhau mà rơi không ngừng nghỉ .

Trịnh Thiên vì ghen tuông nên không xem xét kỹ lưỡng, anh muốn trừng phạt cô nên mới thô bạo với cô như thế, nhưng đến khi vật nam tính của anh đụng chạm mạnh và phá đi bức màn mỏng kia, anh giật mình liền dừng lại, khi mắt nhìn thấy cô vì đau mà khóc thương tâm như vậy, trong lòng Trịnh Thiên thật là xót xa, nhưng anh cũng vừa hạnh phúc vì anh mới là người đàn ông đầu tiên của cô, và cô mãi mãi sẽ là người phụ nữ mà anh yêu đến trọn cuộc đời này mà thôi, anh khẽ nói bên tai cô.

— Anh xin lỗi em Tuệ Nghi! .

— Anh yêu em rất nhiều! .

Lúc này sự hưng phấn càng tăng lên, anh cuối xuống ngậm lấy bên ngực tròn trịa của cô mà liếm láp, anh muốn tạo cho cô sự kích thích để cô bớt đi sự đau đớn, hai ngón tay anh xe nhẹ lên nhụy hoa bên ngực bên kia .

Tuệ Nghi bị anh kích thích cả người cô liền rung lên, sự kích thích quá lớn làm cô không tự chủ mà rên nhẹ thành tiếng, bên dưới lúc này bắt đầu có nước chảy ra, Trịnh Thiên thấy vậy anh liền ra vào luật động, các động tác từ chậm rồi mỗi lúc lại nhanh hơn, và mạnh hơn .

Cơn đau qua đi, lúc này chỉ còn lại là sự kích thích mạnh mẽ, làm toàn thân của hai người đều tê dại, phần khích anh ôm chặt cô cổ ra sức mà tung hoành luật động, cùng phóng túng bản thân mình, cô giờ đây chính thức là người phụ nữ của anh, anh sẽ không bao giờ buông tay cô ra, có xuống địa ngục thì cả hai cùng nhau mà xuống thôi .

(Ai đọc qua xin nhớ cho mình một lời góp ý, hoặc một bình chọn nha .

*Đừng hờ hững với tác giả như vậy, sẽ làm trái tim tôi đau xót lắm đó mọi người) Chân thành cảm ơn tất cả .

41. Tránh Mặt _1

Bên kia điện thoại Trương Lục nghe xong cuộc điện thoại anh cả người rung rẩy, anh biết lúc này nhị lão đại đang nổi cơn thịnh nộ, anh cầm lên đt gọi người chia ra các nơi để tìm Tuệ Nghi .

Trịnh Thiên sau khi gọi điện xong anh liền phóng nhanh ra xe , lao đi đến công ty vệ sĩ của Tuệ Nghi làm để tìm thêm tung tích về cô, nhưng anh đành buồn bã thất vọng vì lý lịch Tuệ Nghi là một cô nhi, ở trong cô nhi viện đến khi lớn học ra trường đi làm thì cũng ở lại túc xá của công ty.

Nhưng khi anh đến nơi tìm thì cô đã đi từ lâu, cũng không ai biết cô đi đâu, Trịnh Thiên lại ủ rũ trở về công ty Kỳ Dương .

Tại biệt thự của Thiếu Dương sau khi đưa Ngũ Thần về cho cô ăn và uống thuốc xong Thiếu Dương mới an tâm đến công ty giải quyết công việc cho buổi lễ ra mắt sản phẩm mới diễn ra vào hai ngày tới .

Trên giường lớn Ngũ Thần đang lên mạng, điện thoại của cô bất ngờ reo lên, Ngũ Thần mở ra xem, thấy số của Tuệ Nghi cô liền nghe máy .

Bên kia Tuệ Nghi nói không được ba câu liền khóc nức nở, Ngũ Thần lo lắng dỗ dành bạn, và hỏi rõ đầu đuôi sự việc, khi cô vừa nghe Tuệ Nghi kể rõ sự tình, Ngũ Thần tức giận gào lớn trong điện thoại.

_ Thằng khốn nạn, tớ sẽ giết chết tên khốn đó thay cậu, bây giờ cậu hãy đi đi, tớ sẽ chuyển tiền vào tài khoản của cậu ngay bây giờ, bỏ số đt này đi, có gì mình liên lạc sau .

_ Ừ giờ cậu đang lên tàu hả ? .

Tuệ Nghi khóc thút thút rồi nhẹ trả lời : ” ừ giờ tớ đi đây, cậu phải giữ sức khỏe đó ” .

Nói xong Ngũ Thần cúp điện thoại, bàn tay linh hoạt trên máy tính cô hoàn tất thao tác chuyển khoản cho Tuệ Nghi, cô tức giận rồi lại khóc, cô thương cho bạn của mình, tuổi thơ đã không hạnh phúc, lớn lên lại bị tình cảnh khốn khổ này nữa, thật là tên đàn ông khốn khiếp, bỉ ổi, hạ lưu, cầm thú mà .

Ngũ Thần cứ mãi khóc rồi suy nghĩ, mệt mỏi cô ngủ lúc nào cũng không hay .

Tại tập đoàn Kỳ Dương, Trịnh Thiên gương mặt thất thần mệt mỏi, cả người ngã dựa ra phía ghế, ngồi đối diện là Thiếu Dương trên tay anh đang xem những mẫu thiết kế trang phục đi kèm với nữ trang của anh, sẽ xuất hiện vào ngày lễ ra mắt .

Thiếu Dương lên tiếng hỏi : “chuyện điều tra về việc ai đứng sau thuê người hại vợ tôi và Phúc Kiên cậu điều tra tới đâu rồi Trịnh Thiên? ” .

Nghe Thiếu Dương hỏi Trịnh Thiên lười biếng giọng uể oải đáp.

_ Vẫn còn đang điều tra, tôi không muốn bắt nhầm hung thủ, nên cậu cho tôi thời gian, tôi đang rất khổ tâm, cậu đừng hối tôi .

Thiếu Dương châu mày nhìn vào gương mặt của Trịnh Thiên, anh liền giạt mình nói .

_ Cậu làm gì mà ủ rũ giữ vậy? Lại gây gỗ với Tuệ Nghi sao? .

Trịnh Thiên lắc nhẹ đầu, giọng mệt mỏi nói : ” cô ấy bỏ trốn khỏi tôi rồi ” .

_ Sao ! Bỏ trốn, cậu nói vậy là ý gì chứ Trịnh Thiên ? .

_ Tại sao cô ấy phải trốn cậu kia chứ ? .

_ Nay cậu đừng nói với tôi là cậu cưỡng ép, rồi làm gì cô ấy rồi nha? .

Trịnh Thiên buồn bã gật đầu, giọng từ từ nói : ” tại lúc đó tôi nổi cơn ghen tuông, nên mới làm tổn thương cô ấy, tôi đang cho anh em tìm cô ấy đây ” .

—Ồ mà Thiếu Dương chắc có thể Ngũ Thần biết Tuệ Nghi sẽ đi đâu, cậu về hỏi dùm tôi thử xem .

Thiếu Dương tức giận gào lên .

—Cậu có bị gì hay không hả? Chuyện cậu làm với bạn thân của cô ấy, thì với tính cách của Ngũ Thần cô ấy sẽ nói cho cậu biết hay sao hả? Không chừng cô ấy giận lay sang cả tôi luôn, vì cậu là anh em thân thiết với tôi mà .

—Cậu hãy tự mà đi hỏi vợ tôi , chứ tôi không mở miệng được đâu nha, thật là không thể chịu nổi các cậu, tôi còn phải lo khối việc chưa xong đâu vào đâu cả, thật là tức chết với các cậu mà .

42. Dính Lầy Anh _4

Lúc này tại phòng bệnh VIP 101 Kính Hào đã được đẩy ra, trong phòng tất cả mọi người đều có mặt trừ Tuệ Nghi, Ngũ Thần được Thiếu Dương ôm trong lòng, cô nhìn em trai cả người băng bó, rồi cô nhìn lại chính mình cũng chẳng hơn gì em trai, Ngũ Thần buồn bã lắc đầu nói .

—Kính Hào à chị em mình sao lại xúi quẩy như vậy kia chứ, chị vừa bị thương chưa khỏi, bây giờ đến lượt em, hình như chúng ta không hợp phong thủy với những người nhà này thì phải, chị em mình về nhà thôi em chứ ở bên họ không chừng sắp tới chị em mình mất mạng luôn đó .

Lời nói của Ngũ Thần vừa dứt, thì vòng eo của cô bị Thiếu Dương xiết chặt, anh dùng môi ngậm lấy vành tai của cô, làm Ngũ Thần một trận tê dại, cả người liên rung rẩy, cô bực mình quay sang anh hai mắt tròn to nhìn anh , nghiêng răng nói .

—Anh đang làm cái trò gì vậy hả ? Anh có thấy đang có rất nhiều người ở đây không? .

Thiếu Dương vẽ mặt bực tức anh khể nói vào tai cô .

—Ai cho phép em rời khỏi anh hửm? .

—Dù có chuyện gì xảy ra em cũng phải ở bên anh, là thiếu phu nhân của Kỳ Thiếu Dương này, có chết cũng phải làm ma nhà họ Kỳ, cả đời này em đừng mong thoát khỏi anh .

—À vâng em biết mà, em chỉ nói đùa tí thôi ah, chứ có ý định rời xa anh đâu, đừng hiểu lầm nha, đừng hiểu lầm .

—Nhưng em thương cho em trai của em thôi, chưa gì mà thê thảm như vậy rồi, mẹ em biết nó bị như vậy bà sẽ đau lòng chết mất, em sẽ cho người đưa nó sang nhà cậu ruột dưỡng bệnh, bên đó có em họ của em Diệp Ngọc Như con bé cũng là bác sĩ nó có thể chăm sóc Kính Hào tốt hơn .

Lời vừa dứt một tiếng khóc lớn vang dội,” hu.....hu.....hu ” .

—Không! Em không chịu đâu chị dâu, chị không được mang anh Kính Hào của em đi đâu hết, em sẽ chăm sóc cho anh ấy.....hu.....hu , em không muốn rời xa anh ấy đâu chị dâu .

Ngọc Tuyết hai cánh tay ôm lấy Kính Hào mà khóc thê thảm, làm cho tất cả mọi người đều bối rối không biết phải dỗ dành cô bé thế nào nữa .

Thiếu Dương thấy em gái khóc như vậy trong lòng anh cảm thấy xót xa, Kính Hào thấy cô gái của anh vì không muốn xa anh mà khóc lóc như vậy anh đau lòng, bàn tay vuốt nhẹ nhàng tóc của cô, giọng từ tốn nói .

—Em an tâm anh sẽ không đi đâu, anh sẽ làm phiền nhà anh rể một thời gian vậy, và phiền em chăm sóc cho anh nhé, để anh gọi điện cho em họ sang nhà lấy dùm ít quần áo, cùng giấy tờ của công ty mang qua đây để anh làm cho kịp giao cho công ty, nếu nghỉ lâu quá mà không hoàn thành công việc, chắc anh sẽ bị đuổi việc mất thôi .

Ngọc Tuyết nghe anh nói ở lại cô vui mừng liền cười tươi, cô bất ngờ hôn lên môi Kính Hào trước mặt mọi người, làm mọi người đồng thanh kêu lớn....“ồ.....oa ”, thật là không chịu nổi hai đứa này luôn nha , Trịnh Thiên vui vẻ lên tiếng.

__ Chúng ta ra ngoài cho hai đứa nó tâm sự đi .

Không ai nói gì, nhưng tất cả đều gật đầu và đứng lên rút lui có trật tự hết, trả lại không gian yên tĩnh cho hai người nọ .

Thiếu Dương bế Ngử Thần ra xe trở lại biệt thự, Đình Nguyên thì trở về phòng bác sĩ mà nghỉ ngơi, còn Gia Phong cũng ôm Gia Huyền trở lại biệt thự riêng của anh .

Trịnh Thiên trở lại phòng của mình để được gặp cô gái của anh, nhưng khi vừa bước vào trong, thì bóng dáng Tuệ Nghi đã không thấy đâu cả, cô đã rời đi tự lúc nào rồi, Trịnh Thiên vẽ mặt tức giận tái xanh, anh tức giận nắm mạnh bàn tay vào tường, máu từ đó liền chảy ra, đôi mắt anh bốc hỏa, anh nghiến răng ken két, khẽ nói thầm .

__ Tuệ Nghi ! Em giỏi lắm đó, em dám trốn khỏi tôi sao, để xem tôi sẽ trừng phạt em như thế nào đây.

Trịnh Thiên cầm lên điện thoại nói .

__ Trương Lục cậu điều động người đi tìm Tuệ Nghi về đây cho tôi .

43. Tránh Mặt __2

Thiếu Dương đang bức bối cần nhả Trịnh Thiên, thì lúc này ngoài cửa có tiếng gõ .

Thiếu Dương lên tiếng : ” vào đi” .

Tô Thanh Giản nhẹ nhàng mở cửa bước vào, trên tay Thanh Giản cầm một sấp hồ sơ, đôi mắt sắc sảo cô nhìn đến vị tổng tài đẹp trai mà cô yêu say đắm, miệng nở nụ cười tươi, giọng ngọt ngào lên tiếng.

__ Kỳ tổng nhờ anh ký dùm em hồ sơ này ạ, và bộ thiết kế em gửi cho anh , Kỳ tổng anh đã xem qua chưa ạ? .

Kỳ Thiếu Dương đang lo lắng về chuyện Trịnh Thiên, mà điều anh lo lắng nhất là vợ của anh Ngử Thần không biết cô có vì chuyện này mà nổi giận với anh hay không? .

Lúc này đây nét mặt anh thay đổi liên tục, buồn phiền, bức tức, cùng lo lắng, Tô Thanh Giản nhìn thấy được điều này, trong lòng cô thầm mừng, cô chắc chắn là con Ngử Thần đã sảy ra chuyện nên Thiếu Dương mới có thái độ như vậy .

Thanh giản giọng nhẹ nhàng hỏi lại lần nữa, lúc này Thiếu Dương mới để ý, anh từ tốn đáp.

__ Tôi đã chọn ra các mẫu thích hợp với chủ đề, tôi đánh dấu trong đó rồi, cô cứ theo đó mà làm, đẩy nhanh tiến độ đi, chỉ còn có hai ngày thôi đó .

Thanh Giản nghe xong liền gật đầu, cô tò mò lên tiếng dò hỏi .

__ Kỳ thiếu phu nhân có khỏe không? Bảo bối trong bụng vẫn ổn chứ anh ? .

Nghe Thanh Giản hỏi Thiếu Dương lẩn Trịnh Thiên đều nhả mặt lên nhìn Thanh Giản, đôi mắt chim ưng sắc bén của hai người đàn ông nheo lại như có điều suy nghĩ.

Thanh Giản biết mình bị hớ , cô nở nụ cười tươi chống chế, miệng khẽ nói .

__ Hôm tiệc sinh nhật ở nhà Kỳ tổng em có nghe mọi người nói phu nhân của anh có tin vui nên em thuận tiện hỏi thăm chị ấy .

Hai người nhẹ gật đầu, Thiếu Dương lên tiếng.

__ Cô ra ngoài làm việc đi, nhớ lo cho xong buổi lễ đó .

Thanh Giản gật đầu rồi liền nhanh chân rời khỏi phòng .

Thiếu Dương thấy người đã rời đi anh liếc mắt nhìn qua Trịnh Thiên, giọng khẽ nói .

— Cậu biết phải làm gì rồi đấy, tôi thấy người này không đơn giản đâu, nếu như chính cô ta là người ra tay với vợ và em tôi, thì gia đình họ Tô sẽ biết thế nào là thà chết còn hơn sống .

Trịnh Thiên gật đầu anh liền đứng lên rời khỏi phòng, đi làm việc vừa được giao .

Thiếu Dương trong lòng rất nhớ đến mèo nhỏ, anh đứng lên cầm lấy áo khoác, khóa lại cửa phòng làm việc, bật chế độ chống trộm, anh bước chân vội vã rời khỏi công ty.

Thiếu Dương về đến biệt thự lúc này cũng đã là 6giờ chiều, Ngũ Thần đang ngồi ở ghế gỗ trong vườn hoa ở sân sau, Thiếu Dương nghe vệ sĩ báo lại cô ở ngoài đó anh vào tắm xong liền đi ra, ngồi xuống ghế kế bên cô, cánh tay anh vòng qua eo ôm cô xích lại gần mình hơn .

Hôm nay cô mặc chiếc đầm lưng màu xanh biển lợt, có hai dây, mái tóc đen mượt xõa dài quá lưng, trên người cô có mùi hương của sữa tắm, hương hoa thơm nhẹ, thật là dễ chịu .

Thiếu Dương mê đắm gương mặt này, mái tóc này, vóc dáng này, cùng mùi hương này, anh đưa mũi ngửi lấy mùi thơm trên người Ngũ Thần , vòng tay càng ôm chặt chẽ, anh lo sợ phải mất đi cô .

Ngũ Thần ngồi yên không nói một lời, mặc cho anh muốn làm gì thì làm, cô buồn bực chuyện của Tuệ Nghi bị tên đàn ông kia làm ra như vậy, mà tên đó lại là bạn thân của chồng cô, mặc dù anh không có dính vào, nhưng cô vẫn không vui vẻ nổi .

Thiếu Dương nhận ra sự thay đổi của Ngũ Thần, anh lo lắng nhìn cô giọng từ tốn lên tiếng hỏi .

— Vợ ơi! Em bị mệt ở đâu sao, nói cho chồng biết anh đi gọi Đình Nguyên đến khám cho vợ nha ? .

Ngũ Thần nghe anh lo lắng cho mình, lòng cô xót xa, cô giận anh như vậy có đúng hay không chứ ? Anh từ trước đến giờ không hề có những hành động quá trớn với cô, anh yêu cô, trân trọng cô, những gì cô không thích anh không bao giờ làm, mặc dù hai người đã định ngày kết hôn, nhưng anh cũng không có đòi hỏi gì .

Bây giờ tự dưng lại vì chuyện không đâu lại đi hờn giận anh như thế thật là không công bằng với anh rồi .

Ngũ Thần suy nghĩ rõ ràng, lòng cô cảm thấy nhẹ hơn, cô nhìn anh cười nhẹ, môi cô liền nhắm ngay môi anh mà hôn tới .

Thiếu Dương rất bất ngờ vì sự chủ động này của vợ, trái tim anh đập liên hồi, anh bị cuốn vào nụ hôn này của Ngũ Thần, hôn thỏa mãn cô nhẹ nhàng rời khỏi môi anh, gương mặt cô vì ngại ngùng mà ửng hồng, Thiếu Dương nhìn càng thêm say đắm, hai cánh tay anh nhẹ nhàng bế cả người cô vào lòng, đi vào bên trong biệt thự, anh vui vẻ nhìn cô nói.

— Tối giờ vợ ăn cơm và uống thuốc rồi đó .

44. Tránh Mặt _3

Trong lúc hai người đang ăn cơm, quản gia Đỗ bước vào, ông cuối đầu nói.

Ông chủ bên ngoài lão phu nhân và cậu Phúc Kiên đến thăm ạ .

Thiếu Dương nghe xong anh gật đầu giọng nhẹ lên tiếng : ” Ông chuẩn bị trà, bánh ngọt, trái cây tôi và thiếu phu nhân ra ngay ” .

Đỗ quản gia liền cuối đầu chào rồi rời khỏi phòng ăn .

Ngũ Thần nghe nói mẹ của Thiếu Dương đến cô liền ăn nhanh cho xong chén cơm, liền bỏ xuống ý cô muốn đi vào bên trong rửa mặt để đón mẹ của Thiếu Dương .

Anh nhìn cô vội vàng, anh trong lời nói đầy yêu thương nhìn Ngũ Thần nói .

— Vợ em hãy ăn thêm đi, uống thuốc vào nó cào bao tử lắm đó, anh ngồi đây đợi vợ .

Ngữ Thần ngại ngần nhìn anh cô lắc đầu nói nhỏ .

— Em ăn no rồi, mình ra ngoài thôi đừng để mẹ anh chờ , như vậy là không phải phép đâu, mau chúng mình đi ra thôi anh .

Thiếu Dương nghe cô nói trong lòng anh rất vui , vì cô biết kính trọng mẹ của anh, thật là anh không nhìn lầm cô mà . Thiếu Dương nhẹ nhàng cúi xuống ôm cô vào lòng bước chân vững chắc anh thông thả đi ra ngoài phòng khách .

Tại phòng khách bà Dương Thục Uyên đang ngồi nhâm nhi tách trà, trên bàn là một hộp thức ăn do chính tay bà nấu cho con dâu, còn Phúc Kiên thì đang cầm trái nho bỏ vào miệng, trên người anh chị còn bằng ít chỗ không đáng kể, đứng hai bên là bốn vệ sĩ đi theo bảo vệ cho hai người .

Thiếu Dương ôm Ngữ Thần bước đến ghé anh đặt nhẹ cô xuống, Ngữ Thần liền nhìn mẹ của Thiếu Dương ý cô muốn đứng lên để chào bà, bà Thục Uyên kịp thời nhìn thấy bà liền lên tiếng .

— Con dâu con không cần đứng lên, người con bằng khắp chỗ như vậy mà, thật là khổ cho con mà, và tội nghiệp cho cháu của ta chưa kịp nhìn mặt bà nội đã đi mất rồi, híc.....híc, vừa nói đến đây bà liền rơi nước mắt .

Ngữ Thần nhìn bà thương cháu mà khóc thương tâm đến như vậy, nếu mà bà biết Thiếu Dương gạt bà thì không biết bà sẽ buồn đến cỡ nào đây nữa .

Thiếu Dương thấy nét mặt của Ngữ Thần nhăn nhó vì trong lòng khó chịu khi nhìn mẹ anh khóc, anh biết cô cảm thấy có lỗi vì gạt bà, anh liền ôm mẹ nói lời trấn an .

— Mẹ ơi tụi con còn trẻ sẽ sớm có cháu cho mẹ ấm lòng mà, con hứa sẽ cố gắng hết sức mà .

Bà Thục Uyên nghe con trai nói vậy bà bớt khóc, bà đi sang ngồi kế Ngữ Thần, bàn tay bà nắm lấy tay của cô giọng nói từ tốn nhìn cô nói .

— Con dâu à! Con hãy hứa với mẹ, con hãy sớm cho ba mẹ vài đứa cháu để yêu thương nha con, ba mẹ già rồi, gần đất xa trời rồi con ơi, bà nhìn mặt cô, bà liền nhìn thấy được trên cổ Ngữ Thần có đeo sợi dây chuyền của gia tộc họ Kỳ, trong lòng bà bây giờ mới thực sự an tâm, lúc trước bà có nghi ngờ con trai bà kiếm người để đóng kịch để đối phó các tiền bối trong dòng họ thôi.

Nhưng vì Thiếu Dương nói con dâu có thai, nên bà không có truy cứu tiếp, nhưng giờ thấy con dâu đeo vật này, thì đây đúng là vợ của nó rồi, bà phải về chuẩn bị mau lẹ cho hôn lễ thôi .

Ngữ Thần nghe mẹ của Thiếu Dương nói vậy, cô mắc cỡ đỏ hết mặt mũi, Phúc Kiên thấy vậy liền xen vào nói hộ Ngữ Thần .

— Mẹ à! Có cháu từ từ họ sẽ có, quan trọng là ở anh Thiếu Dương thôi, mẹ nói quá cô ấy ngại đỏ hết mặt kia kìa .

Bà nghe Phúc Kiên nói bà liền nhìn thẳng mặt Ngữ Thần, bà cười tươi bàn tay vỗ nhẹ tay cô nói .

Mẹ có đem canh bổ cho con, con nhớ uống cho mau khỏe, mỗi ngày mẹ sẽ cho người đem sang cho con, nhớ là không nên đi lại nhiều, nên nghỉ ngơi nha con .

Ngữ Thần liền gật đầu cười tươi mắt nhìn bà giọng nhỏ nhẹ đáp .

— Con cảm ơn mẹ con sẽ uống hết, và con hứa sẽ cho mẹ sớm có cháu để lòng mẹ .

Thiếu Dương cùng mẹ anh cười rạng rỡ khi nghe những lời của cô nói, chỉ riêng Phúc Kiên thì trong lòng chợt nhói đau khi nghe những lời này, nhưng anh nghĩ miễn là cô thấy hạnh phúc là anh thấy vui rồi, anh luôn chúc phúc cho cô mà .

Bà Thục Uyên ôm nhẹ người Ngữ Thần bà nói nhỏ vào tai cô : ” ta rất cảm ơn con Ngữ Thần à ” .

Bà buông cô ra liền đứng lên nhìn Thiếu Dương cười tươi nói : ” con nhớ chăm sóc vợ con đó, thôi mẹ về đây ” .

Thiếu Dương và Ngử Thần cuối chào mẹ và Phúc Kiên, anh tiễn hai người ra cửa, còn cô ngồi đây trái tim đang đập loạn vì cô nhớ đến lời hứa của mình vừa nói với mẹ của Thiếu Dương .

Thiếu Dương tiễn mẹ xong anh quay trở vào, ánh mắt anh lúc này nhìn về người con gái xinh đẹp ngồi kia, anh nở nụ cười gian xảo, anh đi đến gần cô, hai cánh tay ôm bế cả người cô vào lòng, miệng nhẹ nhàng nói .

— Vợ ơi bây chúng ta về phòng để cố gắng kiếm cháu cho mẹ nha em .

— ” Hả ! Không!.....không phải ngay bây giờ chứ ? ” .

— Buông em xuống đi mà, chúng ta cần bàn bạc đã..... Thiếu Dương à .

Mặc cho cô la ó phản đối, anh vẫn bình thản mà ôm cô trở về phòng, anh đã nhất định hôm nay phải ăn sạch sẽ cô mới vừa lòng .

45. Vợ À Em Là Của Riêng Tôi

Thiếu Dương bế Ngử Thần về phòng, anh đưa tay khóa cửa, liền đi về phía giường lớn, nhẹ nhàng anh đặt cô xuống, lập tức cả người to lớn của anh đè lên trên cô, đôi môi mềm mại bị anh chiếm lĩnh, anh ngậm mút vị ngọt chỉ của riêng cô, lưỡi anh khéo léo cạy mở răng cô mà đưa lưỡi tiến vào bên trong mà khoáy đảo .

Ngử Thần bị nụ hôn cuồng nhiệt của anh làm cho tâm hồn điên đảo, cả cơ thể vô lực thả lỏng ,Thiếu Dương nụ hôn anh trượt ngang xuống cổ, rồi đến xương quai xanh xinh đẹp của cô, mỗi tắc da thịt bị anh hôn mút mạnh mà nó trở nên ửng hồng , anh càng nhìn càng thêm mê mẩn .

Bàn tay Thiếu Dương cũng không rảnh rỗi anh xoa nắn nơi tròn trịa phía trước, dù cách lớp vải nhưng vì trước giờ Ngử Thần chưa đụng chạm với đàn ông, nên lúc này đây cảm giác thật kích thích làm cô tê dại cả người liền rung lên vì khoái cảm mới mẻ này, anh lợi dụng lúc cô đang không chú ý anh đã nhanh tay cởi đi quần áo trên người cô và chính mình, anh thật sự bị thân thể như ngọc của cô mê hoặc, nước da trắng mịn cặp ngực vừa tròn mềm mại, không thể chịu đựng được anh liền cúi xuống ngậm lấy một bên ngực mà liếm mút.....ừm.....ừm....cô không thể kìm hãm sự kích thích này mà phát ra tiếng rên ngọt ngào, vì tiếng rên của cô càng làm anh kích thích, dục vọng tăng nhanh hơn, nhưng anh biết cô là lần đầu tiên nên sẽ rất đau, và nơi đó của cô cũng rất nhỏ, phải tiếp nhận thứ to lớn của anh thì thật sự là khó khăn, anh phải làm cho cô thật sung sướng, mật dịch ra nhiều khi anh đi vào cô mới đỡ đau hơn .

Ngón tay anh khều nhẹ lên nhụy hoa trên ngực cô làm nó vì bị kích thích mà đứng sựng, cứng ngắc anh mút bên trái thỏa mãn liền dời qua bên ngực phải, bàn tay lại xoa xoa bên còn lại, lần lần bàn tay hư đốn lại trượt xuống phía dưới giữa hai đùi cô, các ngón lăn mò xoa nhẹ nơi đó, tìm đến viên trân châu đang ẩn nấp trong hai cánh hoa, ngón tay anh khều nhẹ lên viên trân châu lúc này cả người Ngử Thần rung mạnh mẽ miệng cô không kìm được phát ra tiếng kêu lớn.....á.....ừm , nơi đó chất nước ngọt trong chảy ra không ngừng nó ướt hết các ngón tay Thiếu Dương anh vui vẻ đưa vào miệng mình liếm sạch sẽ anh cười tươi nhìn cô nói .

— Vợ ơi nước của em thật là ngọt, thật là thơm tho, anh mê chết hương vị này của em rồi .

— Vợ ơi em chỉ là của riêng anh mà thôi, và anh cũng chỉ yêu mình em, chỉ là của riêng em, lời vừa nói xong Thiếu Dương liền cúi xuống nơi đào nguyên xinh đẹp của Ngử Thần mà liếm mút.....á.....ừm.....ừm.....ừ .

Ngử Thần bị sự kích thích quá mạnh mẽ này cô không kìm được liền đạt cao trào, nước từ bên trong liền chảy ra nhiều hơn, anh càng thích thú liếm sạch vào bụng không chừa sót giọt nào, Thiếu Dương giờ để một ngón tay vào bên trong ngón tay theo nhịp ra vào càng lúc nhanh hơn, Ngử Thần theo tiết tấu của anh mà thở dốc, những lần ra vào cuối cô hét to liền lên đỉnh lần thứ hai, anh lại cho thêm một ngón tay nữa vào, vẫn theo tiết tấu từ chậm đến nhanh, anh đưa miệng ngậm lấy ngực cô đang cứng lên vì khoái cảm anh mút mạnh Ngử Thần liền gồng người rên rỉ, miệng cô khê lên tiếng nói .

— Kỳ Thiếu Dương em khó chịu lắm.....ừ.....ừm.....cho em đi mà.....em muốn.....nó.

Thiếu Dương thật sự hạnh phúc khi nghe người con gái anh yêu lúc này đã thật sự chấp nhận mình, anh nhìn về mặt đỏ lên vì dục vọng chiếm lĩnh anh thật sự yêu chết cô , anh liền để vật nam tính đang cương cứng khó chịu từ nãy giờ trước cửa hoa huyết của cô , anh nói lớn bên tai cô .

— Giang Ngữ Thần em hãy nhìn cho rõ và nhớ cho rõ ngày hôm nay anh chính thức là người đàn ông của em, là chồng của em, và em cũng là người đàn bà duy nhất trong cuộc đời Kỳ Thiếu Dương anh, chúng ta chỉ thuộc về nhau mà thôi em nhớ không, Ngữ Thần mở to mắt nhìn người đàn ông trước mặt, cô cười tươi gật đầu, anh cúi xuống hôn lên môi cô, cũng lúc này vật cứng cao ngạo của anh đâm sâu vào bên trong hoa huyết của cô, nhưng nó bị ngăn lại bởi một lớp màng bảo vệ, anh cảm nhận được nó, anh cười tươi hai bàn tay anh nắm giữ hai bàn tay cô thật chặt, môi anh liếm mút môi cô dụ hoặc cho cô bớt đi sự chú ý, ở dưới thắt lưng anh nhấn mạnh vào...phụt...anh đã chính thức có được sự trong trắng của cô, anh không bao giờ quên giây phút hạnh phúc này cả .

Ngữ Thần vì đau cô liền hét lớn, nhưng môi cô đã bị anh mút lấy nên tiếng la không phát được ra ngoài, hai hàng nước mắt cô rơi không ngừng, cảm giác xé rách nhiều đau đớn cô đau đớn nét mặt xanh mét, cả người run rẩy, Thiếu Dương xót xa ôm lấy cô vào lòng, phía dưới cũng liền ngừng lại đợi cô bớt đau mới dám động, anh yêu thương nói nhỏ bên tai cô .

— Vợ ơi em hãy thả lỏng cơ thể, chút xíu sẽ hết đau, em đang kẹp anh rất đau đó, ngoan ngoãn thả lỏng chút nào, nói xong Thiếu Dương cúi xuống ngậm lấy ngực của cô mà liếm mút, bàn tay bên kia cũng không rảnh rồi xoa nắn bên còn lại, ngón tay anh khều nhẹ lên nhụy hoa làm cả người Ngữ Thần tê dại run động, ở phía dưới bắt đầu có nước chảy ra, anh thấy vậy liền bắt đầu từ từ ra vào chậm chạp để cô từ từ thích ứng .

Khi Thiếu Dương nghe được tiếng rên rỉ của cô, lúc này anh mới bắt đầu cho cuộc rong ruổi của mình bên trong cô, cả căn phòng giờ đây chỉ nghe được tiếng hơi thở gấp gáp của đàn ông, cùng tiếng rên rỉ hạnh phúc của người nữ cùng mùi vị của ái dục lang tỏa khắp nơi trong căn phòng .

Thiếu Dương mê mết mùi vị của cô anh liên tiếp đòi hỏi không ngừng nghỉ mỗi lần đều bắn hết tinh hoa vào bên trong của cô, anh mong cô sớm cho anh những đứa con xinh đẹp để ngôi nhà của anh không còn trống vắng nữa . Ngữ Thần vì anh đòi hỏi quá độ, đến độ cô mệt mỏi mà ngất xỉu trong lòng anh .

Thiếu Dương cuối cùng cũng vừa lòng anh nhìn vợ đã ngất xỉu, anh yêu thương ôm cô đi vào tắm sạch sẽ, rồi ôm trở lại giường anh ôm cô cả hai chìm vào giấc mơ hạnh phúc của hai người.

46. Lễ Ra Mắt Sản Phẩm Mới _ 1

Một ngày mới đã bắt đầu, ngoài đường xe cộ tấp nập qua lại, tất cả đều rất hối hả bắt tay vào công việc .

Ấy vậy mà nơi biệt thự Kỳ Dương một đôi nam nữ vẫn thản nhiên ôm nhau ngủ say như chết, bỗng chuông điện thoại lúc này kêu lên in ỏi, Thiếu Dương châu mày bực bội vì tiếng chuông này, bàn tay anh mò mẫm để tìm cái điện thoại chết tiệt kia để tắt nó, bàn tay anh cố mò tìm, trong khi mất thì vẫn nhắm, điện thoại thì không thấy đâu, nhưng bàn tay anh mò trúng phải cái gì đó tròn tròn, mềm mềm, trong cơn say ngủ anh khoái chí khi cầm được thứ đồ thú vị này, bàn tay vô tình bóp mạnh, tiếp theo đó là một tiếng la lớn muốn bung cả óc biệt thự.....á.....á.....đau quá đi mất!.

Ngữ Thần đang ngủ bất ngờ ngực bị người bóp đau cô liền giật mình ngồi dậy hét to, mắt nhìn xuống nơi bị đau, cô nhìn thấy được một bàn tay, cô lại nhìn lên Ngữ Thần thấy được Thiếu Dương vẫn đang còn nhắm mắt ngủ, chuông điện thoại vẫn kêu in ỏi mà không biết điện thoại giờ này nó đang nằm ở phương trời nào mất rồi .

Ngữ Thần bực bội cô liền kê mặt xác vào tai Thiếu Dương cô gọi to .

— Kỳ Thiếu Dương anh mau thức dậy ngay cho em, điện thoại của anh nó kêu um sùm lên nãy giờ kia ! .

Thiếu Dương vẫn còn muốn ngủ thêm, nhưng vì tiếng gọi kinh thiên động địa của ai đó, anh liền hoảng hốt cả người liền ngồi bật dậy, cũng vì anh bất ngờ bật người lên nhanh quá, mà đầu của Ngữ Thần thì đang

đối diện gương mặt anh và thế là....bóp.....á.....ui da.....đau quá, cả hai đều ôm lấy trán của mình, vì đau mà Ngũ Thần rơi nước mắt, cả gương mặt đều ửng đỏ .

Thiếu Dương xoa mấy cái thì hết đau, khi anh nhìn qua Ngũ Thần anh lo lắng ôm cả người cô vào lòng, bàn tay để lên trán cô mà xoa, anh ôn nhu nói .

__ Vợ ơi em có đau lắm không ? Để anh xoa cho vợ nha .

Ngũ Thần nghe anh nói những lời này, cô liền cười tươi, mắt nhìn anh say đắm, bất ngờ cô nhướn người hôn lên cánh môi mềm mại của anh, liền đỡ trò câu dẫn, cô liếm láp cánh môi, rồi mút nhẹ, cô học cách của anh tách nhẹ môi anh mà tiến vào bên trong miệng anh mà khoáy đảo .

Ngũ Thần hôn thỏa mãn liền dừng lại nhìn anh cười như chưa có việc gì xảy ra, lúc này cả người Thiếu Dương bị cô khơi màu dục vọng, anh đầu để gãi tha cho cô, anh bất ngờ lật người cô cho nằm dưới thân mình, bàn tay anh bắt đầu du ngoạn trên cơ thể xinh đẹp của vợ, miệng cười tươi mắt nhìn cô say mê, khẽ nói nhỏ.

Vợ ơi là do em câu dẫn anh phạm tội, bây giờ em phải giải quyết việc làm mà em đã gây ra .

Dứt lời Thiếu Dương liền cúi xuống ngậm lấy môi Ngũ Thần hôn cuồng dã, tiếp theo đó là những tiếng rên rỉ, cùng tiếng thở dốc đầy dục hoặc, căn phòng giờ chỉ toàn là mùi vị hoan ái của hai người .

Cuộc ân ái kết thúc đã là hai tiếng sau đó, Thiếu Dương ôm cô vào tắm rửa, rồi tự tay thay băng vết thương, và thay đồ cho cô, anh đi gọi người vào dọn phòng, lúc này anh mới thấy được điện thoại đang nằm chổng chơ dưới đất, chắc là vì ngày hôm qua trong lúc hai người kịch liệt nên nó rơi xuống đây, Thiếu Dương mở ra xem, có 20 cuộc điện thoại từ Trịnh Thiên cùng Lâm Gia Phong .

Anh không quan tâm lắm, anh lúc này ôm vợ xuống phòng ăn, vì từ sáng đến giờ cả hai cũng chưa ăn gì cả .

47. Lễ Ra Mắt San Phẩm Mới _ 2

Kỳ Thiếu Dương ôm Ngũ Thần đặt vào chiếc ghế ở bàn ăn, anh cũng nhẹ nhàng ngồi xuống kế bên, những món ăn đã được dọn sẵn, Thiếu Dương yêu thương gấp thức ăn vào chén của cô, đến khi không còn có thể đựng thêm được nữa anh mới an lòng ngừng lại, anh nhìn sang cô giọng nhẹ nhàng lên tiếng .

__ Vợ ơi em phải ăn nhiều vào mới có sức khỏe đầy đủ, để khi có baby thì em và con mới khỏe mạnh được .

Ngũ Thần há to miệng mắt nhìn cái chén đầy vung thức ăn, mặt cô méo mó, và khi nghe anh nói ăn cho con khỏe mạnh cô thực khóc không ra nước mắt luôn, cô nhìn sang Thiếu Dương đang rất vui vẻ ăn cô nhẹ lên tiếng .

__ Anh à! Bây giờ anh cho người ăn hay là cho heo ăn vậy? .

__ Thiếu Dương nghe Ngũ Thần nói anh liền dừng lại đĩa, anh ngược nhìn cô, vẽ mặt vô tội nhìn cô cười nói .

__ Vợ ơi em tại sao lại nói như thế, anh là lo cho vợ thật mà .

Ngũ Thần méo mặt nhìn anh đáp : ” anh hãy nhìn cái chén của em kìa, em ăn thế nào đây ? Nó đầy vung cao như núi thế kia làm sao em ăn cho hết ? ” .

Thiếu Dương nhìn cô anh ôn nhu nói : ” em ăn từ từ rồi sẽ hết thôi, ngoan ngoan ăn đi kẻo nguội lạnh không ngon, thôi để chồng đút cho vợ ăn nha ? ” .

Cô nghe anh đòi đút cô lắc đầu lia lịa, miệng nhanh đáp : ” cảm ơn anh, em tự ăn được rồi ” nói dứt câu Ngũ Thần liền cúi xuống cầm đĩa mà ăn, Thiếu Dương nhìn cô anh nở nụ cười tươi ánh mắt nhìn cô đầy sự yêu thương, rồi anh cũng cúi xuống từ tốn ăn tiếp chén cơm của mình .

Hai người ăn cũng gần xong , lúc này điện thoại trong túi của Thiếu Dương kêu lên in ỏi, Ngũ Thần nhìn Thiếu Dương cô nhẹ nói.

__ Anh hãy nghe điện thoại đi, coi chừng có công việc gì gấp cần anh giải quyết đó .

Thiếu Dương nghe Ngũ Thần nói vậy anh gạt nhẹ đầu, anh liền lấy ra điện thoại mở ra anh thấy số của Trịnh Thiên anh liền bấm nút nghe .

— A lô ! Tôi nghe đây cậu hãy nói đi .

Bên kia đầu dây Trịnh Thiên mừng rỡ khi Thiếu Dương đã chịu bắt máy giọng Trịnh Thiên đùa cợt nói .

— Cậu không được nha Thiếu Dương, tối qua ôm vợ lăn lộn sung sướng quá quên luôn anh em nha, gọi cũng không thèm nghe máy luôn .

Thiếu Dương nghe bạn nhắc đến chuyện tối qua tự dưng anh ngại mặt liền ửng đỏ, nhưng rất may mắn là cái tên bên kia đầu dây không thấy , nếu mà thấy chắc hẳn cười cho thúi mũi .

Thiếu Dương liền tăng hắng giọng tỏ ra nghiêm túc đáp : ” bây giờ cậu có nói vấn đề chính không, nếu không có gì tôi cúp điện thoại à ” .

Trịnh Thiên biết anh bạn mình sắp nổi giận anh liền lên tiếng .

— Được tôi nói liền, có hai chuyện tôi báo với cậu, một là chuyện điều tra về Tô Thanh Giản, tôi vẫn đang điều tra, nhưng hết tám mươi phần trăm là do cô ta làm, tôi đang thu thập thêm bằng chứng, hai là có thông tin tên Lăng Tổ Dục đang trốn ở anh, và đang làm ăn rất tốt ở bên đó, các anh em của ta vẫn đang theo sát Lăng Tổ Dục 24/24 ở bên đó .

— Được cậu làm tốt lắm, hãy điều tra tiếp đi, mà nhớ ngày mai cử anh em bảo vệ chu toàn ở buổi lễ ra mắt sản phẩm của công ty ta đó, đừng để xảy ra sơ xuất gì đó, tôi trông mong vào cậu .

— Được cậu an tâm đi, thôi tôi cúp máy đây .

Thiếu Dương vừa buông xuống điện thoại, thì nó lại kêu lên tiếp, Ngũ Thần nhìn vào điện thoại rồi lại nhìn anh, cô nhường mắt nhìn ý muốn nói anh hãy nghe điện thoại, Thiếu Dương hiểu ý cô anh liền cầm lên điện thoại mở màn hình, số người gọi đến là Gia Phong anh liền bấm nút nghe .

— A lô ! Cậu nói đi tôi nghe đây ! .

Bên kia đầu dây Gia Phong vui vẻ nói : “cậu trốn kĩ ghê nha, tôi gọi muốn banh máy cậu mới bắt máy, ở bên vợ quên cả anh em luôn ” .

Thiếu Dương lúc này thực sự bực mình rồi anh liền gào lớn .

— Lâm Gia Phong tôi đâu có bắt các cậu không được lấy vợ đâu, nếu thấy không vui nhìn tôi hạnh phúc thì cậu và Trịnh Thiên hãy mau mà lấy vợ đi, chứ đừng ở đó mà trêu chọc tôi như vậy, cậu có tin tôi sang bằng văn phòng luật sư của cậu không hả ? .

Gia Phong bị hét lớn vào lỗ tai anh giật mình kịp đưa điện thoại ra xa, anh không ngờ cu cậu lại nóng nảy như vậy kia chứ, mới đùa có một tí mà .

Gia Phong nghe được Thiếu Dương đã ngừng la anh từ từ đưa điện thoại trở lại bên tai, giọng lí nhí nói .

— Cậu đừng có giận nữa tôi đây có chuyện cần nói .

Thiếu Dương từ từ lên tiếng : ” cậu mau nói đi, tôi đang ăn sáng ” .

Gia Phong liền nhanh nhẩu báo cáo : ” về buổi lễ đã hoàn tất, chỉ còn tên của mẫu thiết kế lần này cậu chưa nói, nên chưa có công bố với báo chí được .

Thiếu Dương nghe Gia Phong nói bên này nhìn sang Ngũ Thần lúc này cô đang cố gắng ăn cho xong miếng cuối trong hạm hực, anh cười tươi nhìn nét mặt đáng yêu của cô lúc này, anh đã có sẵn một cái tên cho sản phẩm của mình tạo ra rồi, anh liền đáp lời của Gia Phong.

Ngày mai tự tôi sẽ nói tên sản phẩm trước buổi lễ, cậu làm việc tiếp đi, tôi đưa vợ vào bệnh viện thăm Kính Hào rồi mới vào công ty .

48. Lễ Ra Mắt Sản Phẩm Mới __ 3

Thiếu Dương cùng Ngũ Thần cuối cùng đã ăn xong , Ngũ Thần nhanh chóng thay đồ cô mặc chiếc đầm dài qua gối để che đi những vết thương vẫn còn băng trắng bóc, Thiếu Dương yêu thương bế cô rời phòng, đi ra chiếc siêu xe đang đậu trong sân của biệt thự, anh liền mở máy xe từ từ lăn bánh hướng bệnh viện chạy đến .

Không lâu sau hai người đã đến bệnh viện, anh yêu thương lại bế cô đi thẳng đến phòng bệnh của Kính Hào, anh đặt cô xuống trước cửa phòng VIP 001 , tay anh đưa lên gõ nhẹ lên cửa phòng ba cái .

“Cạch” tiếng cửa mở từ bên trong , Ngọc Tuyết lộ đầu ra chạm ngay vào gương mặt của Thiếu Dương cô bé tươi cười nói lớn .

__ Anh hai ! Chị dâu hai người đến rồi , vào trong ngồi đi ạ .

Ngọc Tuyết mở rộng cửa, Thiếu Dương ôm eo Ngũ Thần điều cô vào trong phòng, cánh tay kia anh xách một giỏ trái cây và đồ bỏ, bước vào trong anh đặt đồ lên bàn, liền đỡ cô ngồi xuống ghế kế bên giường của Kính Hào .

Ngũ Thần thấy em trai cả người băng kính cô đau lòng rơi lệ Kính Hào chào Thiếu Dương liền nhìn sang chị gái, cậu thấy chị vì đau lòng mình mà khóc cậu nắm lấy bàn tay chị vỗ nhẹ nói .

__ Chị hai em không sao đâu mà, vài hôm là sẽ khỏi chị đừng khóc nữa mà.

Lúc này Ngọc Tuyết vừa bê ra hai ly nước cam cho hai người, Thiếu Dương chỉ vừa uống một ngụm, anh khi nghe em vợ nói Ngũ Thần khóc anh liền bỏ xuống đứng lên đi đến trước mặt cô anh nhìn thấy cả gương mặt xinh đẹp của vợ giờ đây đỏ lên hết vì khóc, anh đau lòng ôm cô vào trong lòng, giọng nhẹ nhàng nói bên tai cô .

__ Vợ à em an tâm anh đã mời bác sĩ chuyên môn giỏi nhất về chữa trị cho em ấy rồi, không lâu nữa em ấy sẽ khỏe mạnh hơn xưa nữa đó, vợ đừng khóc nữa chồng đau lòng lắm đó .

Ngũ Thần nghe anh nói vậy cô cũng an tâm hơn, cô nhìn Kính Hào dặn dò.

__ Em đó phải ngoan nằm nghỉ ngơi, uống thuốc đúng giờ cho mau khỏi, ăn uống bồi dưỡng thêm vào, mà có người lo cho em ăn không vậy? .

Ngọc Tuyết cười nhẹ nhìn chị dâu nói .

__ Chị dâu an tâm em lo lắng cho anh ấy không thiếu thứ gì đâu ạ, Kính Hào cũng liền nói vào .

__ Đúng rồi đó chị, em ấy ép em ăn quá trời, ăn xong rồi bắt em ngủ liền, em lên kg luôn nè, riết rồi em không biết em ấy chăm sóc người hay heo nữa chị ? .

__ Ha.....ha.....ha Ngũ Thần cười lớn khi vừa nghĩ đến chuyện lúc sáng ” sao anh em họ tính tình lại giống nhau đến thế kia chứ ” .

Thiếu Dương chau mày vì anh biết cô vợ mình cười vì chuyện gì, anh bực bội lên tiếng .

__ Vợ em cười đủ chưa, mau đi về cho em nó nghỉ ngơi, em còn ăn cơm và uống thuốc nữa đó .

Ngũ Thần nghe xong liền ngừng cười, miệng há to ngạc nhiên nhìn anh nói .

__ Lại ăn nữa sao ? Không phải chúng ta vừa ăn cách đây hai tiếng trước à, anh bị cái gì sao ? .

Thiếu Dương nhìn về mặt cô ngờ nhìn mình, trong lòng anh lại muốn cười, không trả lời cô anh liền cúi xuống ôm cô bế lên vào trong lòng, anh nhìn Kính Hào cười tươi nói .

Em hãy dưỡng cho mau khỏe nha, anh đưa chị em về cố gắng tiếp công việc tạo thêm dân số cho ngôi nhà đông vui hơn, hai em cũng phải cố gắng đi nhé, nói xong Thiếu Dương bế cô rời khỏi phòng bệnh, bỏ lại hai người nọ trong phòng, hai người nhìn nhau mà đỏ hết cả mặt mũi vì ngại ngùng .

Ngọc Tuyết đi đến bên giường cô nhìn Kính Hào giọng nhẹ nói .

__ Anh ăn trái cây nha, em gọt cho anh, Kính Hào nhìn bàn tay bắt ngờ kéo cô nằm xuống người mình, anh nhắm môi cô mà hôn lên, Ngọc Tuyết bị bắt ngờ không kịp phản ứng và cứ thế bị ăn đậu hũ một cách ngon lành .

Hai người vừa về đến biệt thự Thiếu Dương liền bế Ngữ Thần lên thẳng phòng anh đập tung cửa liền bế cô đi vào giường, đặt cô nằm lên anh liền nằm đè lên trên giường mặt anh nhìn cô cười tươi nói .

__Vợ ơi anh muốn ăn em, vừa nói dứt lời anh liền hôn môi cô, bàn tay anh bắt đầu cởi bỏ quần áo của cả hai, giữa tiết trời se lạnh của mùa đông, trong phòng có đôi trai gái đang quấn lấy nhau rất cuồng nhiệt, giờ chỉ có thể nghe được là tiếng rên rỉ của người nữ, cùng tiếng thở dốc của đàn ông trong lúc phấn khích, những tiếng ộp ẹp phát ra khi cả hai đang hết sức luật động vì cái cảm giác họ sắp đạt đến sự hạnh phúc tuyệt vời của cả hai mang đến cho nhau .

49. Đau Lòng __ 1

Hai người ân ái hơn hai tiếng sau Ngữ Thần mệt mỏi nhắm mắt ngủ mất, Thiếu Dương thấy cô mệt mỏi anh yêu thương đắp chăn cẩn thận cho cô rồi anh nhẹ nhàng đi vào trong tắm đi đến công ty, trước khi đi anh dặn dò quần gia lo cho vợ mình ăn và uống thuốc đúng giờ, và nhắn lại tối nay anh về hơi trễ chút, bảo cô đi ngủ trước, dặn dò xong anh an tâm rời khỏi biệt thự đi đến công ty .

Thiếu Dương ngồi trong văn phòng của mình, ngồi đối diện là Lâm Gia Phong hai người đang cặm cụi với đồng hồ sơ, Thiếu Dương lúc này ngược mặt lên nhìn Gia Phong nói .

__ Chuyện mời khách đã xong tất cả rồi chứ Gia Phong ? .

__ Ừ đã xong hết từ sớm, những việc ở buổi lễ xem như đã hoàn tất cậu cứ an tâm đi, mà Thiếu Dương à cậu không định cho Ngữ Thần lộ diện sao? .

Nghe Gia Phong hỏi Thiếu Dương bỏ xuống cây viết đang cầm trên tay, nét mặt nghiêm túc nhìn Gia Phong trả lời .

__ Tôi phải tìm ra được kẻ đã hại vợ tôi cùng em trai tôi, giết nó xong tôi mới an tâm để cho cô ấy lộ diện, tôi không muốn tính mạng của Ngữ Thần lại gặp nguy hiểm một lần nào nữa .

Gia Phong hiểu ý, anh liền gật đầu, rồi lại cúi đầu vào đồng hồ sơ mà làm tiếp, Thiếu Dương vừa nhắc đến vợ anh liền cảm giác nhớ cô vô cùng, anh cầm lên điện thoại gọi cho cô , chuông reo lên .

Tại biệt thự Ngữ Thần đang tắm trong bồn cô nghe được tiếng điện thoại kêu cô liền bước ra cầm lên điện thoại bấm vào nút nghe .

__ A lo em nghe đây chồng ! .

__ Thiếu Dương vui vẻ nói : ” vợ đang làm gì vậy, đã ăn gì chưa? ” .

Ngữ Thần vô tư đáp : ” em đang tắm đó anh ” .

Thiếu Dương giật mình liền lên tiếng : ” vợ vết thương của vợ chưa có lành sao em lại tắm như vậy ướn nhiễm trùng vết thương thì nguy mất ” .

Trong lúc đang nói chuyện điện thoại với anh Ngữ Thần vô tình quay sang bên cô thấy có một con sâu đang bò mà cô lại rất sợ sâu và thế là cô không ngăn ngại laá.....á.....á, cô quay lưng định chạy ra khỏi phòng tắm, nhưng khổ nỗi sàn nhà tắm thì ướt Ngữ Thần bị trượt chân và.....á.....á.....rầm.....bốp, cả người cô té nằm dài trên nền gạch, chiếc điện thoại bị văng vào góc tường tắt luôn nguồn .

Thiếu Dương bên đây đang nói chuyện với cô, bỗng đâu anh nghe tiếng thét lớn của cô anh lo lắng gào lớn .

__ Vợ à ! Em bị chuyện gì vậy hãy trả lời cho anh đi vợ à, anh không nghe tiếng cô trả lời, rồi lại nghe tiếp lần nữa tiếng thét và cả tiếng điện rơi xuống kêu lớn và sau cùng là mất luôn tính hiệu của chiếc điện thoại của cô, anh lúc này trái tim đang lo lắng nhảy loạn xạ, anh liền cầm lên áo khoác mất nhìn sang Gia Phong nói nhanh .

Ngữ Thần sảy ra chuyện rồi, tôi về nhà ngay đây , cậu lo cho xong việc còn lại dùm tôi, Gia Phong gật đầu Thiếu Dương nhanh chân phóng nhanh rời khỏi công ty .

Anh lên xe phóng nhanh hết tốc độ cho phép, anh bất chấp đèn báo hiệu trên đường anh trong vòng mười phút anh đã chạy về tới biệt thự làm cho các vệ sĩ kinh hãi khi thấy xe anh xẹt ra cả tia lửa, dừng lại xe cả gương mặt anh xanh mét vì lo sợ, anh chạy thẳng lên trên phòng, anh hoảng loạn khi mắt nhìn thấy cô đang nằm sấp trên nền gạch lạnh, nét mặt cô xanh mét vì đau, vết thương vừa mới lành, bây giờ lại bị rách ra và chảy máu, anh vội bế cô lên trên giường, lấy khăn lau người cho cô, anh lấy hộp y tế thay băng vết thương cho cô anh nhẹ nhàng mặt vào đồ cho cô, rồi lấy máy sấy anh yêu thương sấy khô tóc cho cô, anh ôm cô vào lòng yêu thương nói.

__ Vợ à ! Em còn đau chỗ nào không, để anh súc thuốc cho em, Ngữ Thần nằm trong lòng anh cô lắc nhẹ đầu, lúc này đây hơi ấm cơ thể của anh làm cho cô rất dễ chịu, cô vòng cánh tay ôm chặt eo của anh mà an ổn nhắm mắt ngủ, Thiếu Dương cũng yêu thương ôm cô vào lòng anh cũng liền vui vẻ chìm vào giấc ngủ, thật sự lúc này cô đã làm anh rất lo lắng cùng sợ hãi rồi .

50. Đau Lòng __ 2

Buổi lễ ra mắt sản phẩm mới cuối cùng cũng đã tới, công ty hôm nay mọi người thật vội vã mọi người lo đón tiếp những khách mời .

Trong phòng tổng giám đốc Thiếu Dương cùng Trịnh Thiên, Gia Phong, trên người họ mặc bộ âu phục sang trọng màu đen lịch lãm, Thiếu Dương nhìn hai anh em của mình anh nghiêm túc nói .

__ Các cậu đã lo xong hết tất cả rồi chứ ? .

__ Còn về việc điều tra Tô Thanh Giản thì sao rồi Trịnh Thiên ? .

Trên tay Trịnh Thiên đang cầm ly rượu vang đỏ, anh nghe Thiếu Dương hỏi, Trịnh Thiên uống vào một ngụm rượu rồi từ tốn nói .

__ Rồi ! Đã có bằng chứng là do Thanh Giản làm, nhưng phải qua buổi lễ này chúng ta mới xử lý cô ta được, vì cô ta là người giới thiệu ý nghĩa của những bộ trang phục đi kèm với nữ trang của chúng ta, và cô ta cũng là người thiết kế ra những trang phục đó, nên trong lúc này chúng ta vẫn còn cần đến cô ta cậu đừng có nóng nảy mà hư chuyện hết .

Thiếu Dương nét mặt chuyển đen thui vì tức giận, hai bàn tay nắm lại thành quyền, anh ánh mắt đầy tia lửa, giọng trầm lên tiếng .

Được tôi nghe cậu, tôi sẽ để cho ả sống hết ngày hôm nay vậy .

Cốc.....cốc.....cốc tiếng gõ cửa vang lên giọng nói Lục Tử Di nhẹ nói .

__ Kính thưa Kỳ tổng khách đã đến đông đủ, xin mời ngài xuống làm lễ ạ ! .

Thiếu Dương nghe vậy anh liền đứng lên khỏi ghế, cả Gia Phong cùng Trịnh Thiên cũng liền đứng lên theo, cả ba người bước chân rời khỏi phòng làm việc của Thiếu Dương để xuống đại sảnh mà làm lễ .

Sau khi Thiếu Dương nói ra tên của trang sức mới này làm cho mọi người ai cũng yêu thích vì cái tên nói lên sự yêu thương của một người nam đối với một nữ của mình trang sức có tên gọi : ” Em Là Hạnh Phúc Của Anh ” .

Mọi người cùng nâng ly chúc mừng cho sản phẩm mới này lúc này từ xa Tô Thanh Giản cầm ly rượu đến gần Thiếu Dương tay cô cầm ly rượu vang đỏ giọng ngọt ngào nhìn Thiếu Dương nói .

__ Kỳ tổng em xin chúc mừng sản phẩm của chúng ta thành công tốt đẹp, Thiếu Dương vẫn giữ vẻ mặt bình thường anh cũng muốn đóng kịch cho tròn hết ngày hôm nay, anh định cụng li với Thanh Giản nhưng trong ly lại hết sạch rượu, lúc này có một người phục vụ đi ngang qua, Thiếu Dương lên tiếng .

— Đưa tôi ly rượu! Người phục vụ liền dừng lại cầm ly rượu cung kính đưa sang cho Thiếu Dương, anh cầm ly rượu rồi cung nhẹ với ly của Thanh Giản liền đưa lên uống hết nửa ly, Thanh Giản cười tươi cũng uống hết hơn nửa ly, uống xong cô liền cúi chào anh và đi mời rượu người khác.

Trịnh Thiên và Gia Phong cũng cầm ly rượu đi chào hỏi những đối tác của công ty mình.

Nửa tiếng trôi qua cơ thể của Thiếu Dương bỗng trở nên nóng, anh liền biết mình bị hạ thuốc, và người hạ thuốc thì anh chưa xác định, anh suy nghĩ phải tìm cho ra người hạ thuốc mình, anh liền ngoắc một phục vụ đến anh liền nói.

Cậu hãy đỡ tôi về phòng ngủ, nếu có ai hỏi thì nói tôi không được khỏe mà nghỉ ngơi trong phòng làm việc.

Người phục vụ liền gật đầu anh liền đỡ người Thiếu Dương đưa về phòng.

Tô Thanh Giản từ nãy giờ vẫn theo dõi Thiếu Dương khi cô thấy anh được phục vụ dìu đi miệng cô khẽ nhếch mép cười đắc ý, cô đứng chờ một chút, khi người phục vụ bước ra cô liền đi đến hỏi người phục vụ.

— Cậu có thấy Kỳ tổng ở đâu không?

Người phục vụ từ tốn đáp: " Dạ Kỳ tổng mệt về phòng làm việc nghỉ ngơi rồi ạ ".

Thanh Giản gật nhẹ đầu nói lời cảm ơn, liền bước đi về phía phòng của Thiếu Dương mà đi đến.

Trong lúc này ở biệt thự Ngữ Thần buồn quá cô lại nhớ đến Thiếu Dương cô quyết định đi đến công ty để đón anh về, cô liền thay bộ đầm dài màu trắng, tóc cột cao, đánh nhẹ ít son dưỡng màu hồng nhạt, cầm lên ví tay cùng điện thoại, khoác vào áo ấm cô liền rời khỏi biệt thự bằng xe của Thiếu Dương đã chuẩn bị sẵn để khi cô đi đâu có mà đi.

Ngữ Thần muốn cho Thiếu Dương điều bất ngờ nên cô không báo cho anh biết, cứ như vậy mà đi đến công ty, đi với cô là hai vệ sĩ theo bảo vệ cho cô.

Tại phòng làm việc Thiếu Dương đang rất kìm chế bản thân, Thanh Giản bước vào cô nhìn nét mặt anh đỏ ngầu vì thuốc đã có tác dụng, cô nhẹ nhàng đưa bàn tay lên gương mặt anh mà vuốt ve, bàn tay cô nhẹ lướt lên vòm ngực rắn chắc của Thiếu Dương mà khiêu khích anh.

Thiếu Dương lúc này trong lòng đã nổi cơn giận dữ, người phụ nữ thật là không còn chỗ nào để nói nữa, xấu từ bản thân đến cả tâm hồn.

Trong lúc Thiếu Dương đang bận suy nghĩ, thì Thanh Giản đã mở xuống chiếc đầm trên người, da thịt trắng mịn lộ ra trước mắt Thiếu Dương, cặp ngực to lớn đưa vào mắt anh, hai cánh cô vòng qua cổ Thiếu Dương ôm chặt.

Cũng trong lúc này ngoài cửa phòng Ngữ Thần đã đứng đó từ lúc nào, cô tận mắt chứng kiến cảnh âu yếm của anh và cô gái kia.

Trái tim Ngữ Thần co thắt đau đớn hai hàng nước mắt không biết từ khi nào nó thi nhau rơi lã chã, cả người cô như không còn sức lực, cô ôm lấy ngực trái của mình, cô quay lưng bước từng bước chậm chạp mà rời khỏi nơi đó, đi được một đoạn cô đụng phải Trịnh Thiên, Ngữ Thần nhìn thấy anh cô liền nhanh chân chạy nhanh rời đi.

Trịnh Thiên anh không kịp nói gì, anh chỉ thấy cô khóc, vì gương mặt cô đã đỏ lên thấy rõ, anh suy nghĩ chắc hai người vừa cãi nhau mà thôi, Trịnh Thiên mang ý định đi vào trêu chọc Thiếu Dương, nhưng không ngờ vừa đến cửa anh đã thấy một màn đáng xấu hổ, Trịnh Thiên tức giận liền gào lớn.

— Tô Thanh Giản cô đang làm cái trò gì vậy hả?

Thanh Giản nghe tiếng hét cô giận mình nhìn lên, cô thấy là Trịnh Thiên cô ta xấu hổ liền cầm lấy đồ mặc vào.

Thiếu Dương lúc này liền lên tiếng nói.

— Trịnh Thiên cậu mau đưa ả ta về K3 cho tôi, ả dám cả gan hạ thuốc tôi, nếu tôi không mang theo thuốc giải bên mình thì đã sắp bầy ả rồi.

Trịnh Thiên gật đầu liền đi đến gần anh lấy từ trong túi quần một chai nhỏ, Trịnh Thiên bất ngờ xịt vào mặt Thanh Giản không đầy 5 giây Thanh Giản liền bất tỉnh .

Trịnh Thiên cầm điện thoại gọi cho đàn em vào đem Thanh Giản rời khỏi bằng lối cửa sau .

Ngữ Thần đau đớn cô liền chạy đi ra ngoài, cô chen lẫn vào các khách đang đi ra về để rời khỏi công ty .

Ra đến ngoài cô liền bắt taxi nhanh chóng rời khỏi thành phố, cô điện thoại cho Tuệ Nghi chuẩn bị ra đón mình, gọi xong cô liền rút sim ra khỏi điện thoại, cô lại mua sim khác để gọi cho Tuệ Nghi, cô ra đi mà không mang theo quần áo, còn mai là cô có mang theo ví tiền và các giấy tờ và thẻ ngân hàng của mình, trái tim Ngữ Thần giờ đây chỉ còn lại một sự đau đớn xót xa, lần đầu tiên cô biết yêu thương một ai đó thật lòng, vậy mà cô phải nhận lấy nỗi đau lớn như vậy, anh nói yêu cô, sau lưng cô anh lại ôm ấp một con gái khác, càng nghĩ nước cô mắt lại rơi nhiều hơn, trái tim cô thắt từng hồi làm cô cảm thấy khó thở .

Tại văn phòng sau khi đưa Thanh Giản đi, Trịnh Thiên nhìn Thiếu Dương liền nói .

Trước lúc tôi vào đây tôi có gặp Ngữ Thần, cô ấy hình như từ trong này đi ra, tôi thấy cô ấy khóc, chẳng kịp gọi cô ấy lại Ngữ Thần vội vã chạy đi về mất rồi .

— Sao cậu vừa gặp Ngữ Thần từ đây đi ra sao ? .

— Đúng vậy và cô ấy còn khóc đỏ cả mặt mũi, tôi cứ tưởng hai người gây gổ với nhau, nên không tiện hỏi, ai dè vừa vào đây tôi liền thấy cảnh nóng của hai người .

— Chết tiệt chẳng lẽ Ngữ Thần cô ấy đã thấy cảnh của cậu và ả kia sao ? .

Thiếu Dương nghe xong anh cả người rung rẩy, cùng lo lắng, tay cầm lên điện thoại gọi cho vệ sĩ tại biệt thự, Thiếu Dương muốn ngắt khi nghe vệ sĩ nói cô lên công ty đón anh chưa về .

Một cảm giác buồn khổ như anh vừa mới đánh mất một thứ quan trọng nhất trong cuộc sống của mình, trong lòng Thiếu Dương lo lắng cùng hoãn sợ, anh liền gọi vào cho tài xế lúc này chở cô đến đây, anh lại lần nữa thất kinh khi nghe tài xế nói cô vào công ty chưa trở ra, Thiếu Dương liền điều động người đi khắp nơi trong công ty để tìm, và xem lại camera ở trước cổng, gương mặt đầy nước mắt của Ngữ Thần hiện trong camera làm trái tim Thiếu Dương co thắt đau đớn, cô đau khổ rời đi khi thấy một cảnh như vậy, nhưng cô đã hiểu lầm anh mất rồi, anh gọi điện cho Ngữ Thần nhưng lại được báo số hiện không liên lạc được .

Thiếu Dương điên loạn gào to ra lệnh : ” Trịnh Thiên cậu hãy điều động tất cả mọi người đi tìm Ngữ Thần bình an trở về đây cho tôi ” .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-ve-si-cung-dau-cua-tong-tai-kho-ua>